

NAŠA DRUŽBA
VJESNIK SESTARA PRESVETOG SRCA ISUSOVA
GODINA XLII., br. 2 (99), 2009.

S A D R Ź A J

RIJEČ UREDNIŠTVA	3
NADBISKUPOVA BOŽIĆNA ČESTITKA	4
ČESTITKA VRHOVNE GLAVARICE	5
DOGAĐAJI U DRUŽBI I CRKVI	
“ETO, NOGE NAM VEĆ STOJE NA VRATIMA TVOJIM...”	6
EUHARISTIJSKA GODINA U RIJEČKOJ NADBISKUPIJI	8
RIJEČ BOŽJA – ODGOJITELJICA	9
SVETI JOSIP RADNIK U OTOČCU	10
POSVEĆENI ŽIVOT U PAVLOVIM POSLANICAMA.....	10
PORUKA PAPE BENEDIKTA XVI. ZA 46. SVJETSKI DAN	
MOLITVE ZA DUHOVNA ZVANJA	12
MOLITVA ZA DUHOVNA ZVANJA NA VELOM VRHU.....	14
MOLITVENO BDIJENJE ZA DUHOVNA ZVANJA.....	14
NEDJELJA DOBROG PASTIRA U ŽUPI SV. BARTOLA NA CERNIKU	15
NAGRAĐEN FILM “RIJEČKA MAJKA - MARIJA KRUCIFIKSA KOZULIĆ”	16
HODOČAŠĆE REDOVNICA RIJEČKE NADBISKUPIJE	17
PROSLAVA BLAGDANA SV. VIDA U RIJECI	18
PROSLAVA 110 GODINA OSNUTKA NAŠE DRUŽBE.....	19
POSVETA PRESVETOM SRCU ISUSOVU	20
PUT U EMAUS	21
SLAVLJE 50 GODINA ZAVJETA.....	22
STUDIJSKO LJETO U GRADU BEZ “ZIDA”	22
“BUDI SVOJ”	23
DUHOVNE VJEŽBE (07.- 13. 09. 2009.)	24
XXV. REDOVNIČKI TJEDAN	24
LECTIO DIVINA - BOŽANSKO ČITANJE	27
SUSRET ANIMATORA ZA DUHOVNA ZVANJA	28
PROSLAVA SPOMENA PREMINUĆA MAJKE KRUCIFIKSE KOZULIĆ.....	30
PORUKA PAPE BENEDIKTA XVI. ZA SVJETSKI MISIJSKI DAN 2009.	31
OBNOVLJENA KAPELICA I OLTAR PRESV. SRCA ISUSOVA.....	33
SV. MISA I MOLITVA ZA PROGLAŠENJE BLAŽENOM	
MAJKE M. KRUCIFIKSE KOZULIĆ	33
KONFERENCIJE ZA REDOVNICE U RIJEČKOJ NADBISKUPIJI.....	34
KATEHETSKA JESENSKA ŠKOLA	35
PROSLAVA 90. GODIŠNJICE PONOVDNE USPOSTAVE ŽUPE SV. JOSIPA U SLATINI.....	36
POTVRDA CIVILIZACIJE LJUBAVI I SRCA.....	37
O KARITATIVNOM DJELOVANJU MAJKE M. KRUCIFIKSE KOZULIĆ	38

APOSTOLAT SESTARA

NA PUTU U EMAUS	41
SVETI VID U VRTIĆU.....	42
110 GODINA DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA ISUSOVA.....	43
PROSLAVA DANA DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA ISUSOVA.....	43
NEZABORAVNO - PROSLAVA DANA DRUŽBE.....	44
MISIJSKA NEDJELJA U SKUPINI "ANĐELI" DV "NAZARET".....	44
DUHOVNA OBNOVA - DANI KRUHA I PLODOVA ZEMLJE	46
ŠPORT U NAŠEM DOMU	47
RADIONICA UOČI DOŠAŠĆA U SKUPINI "ANĐELI" DV "NAZARET"	48
DUHOVNE OBNOVE ZA DJEVOJKE U KUĆI MATICI.....	48

RAZMIŠLJANJA I POTICAJI

NEDJELJA KROZ GODINU "A"	50
"SRETAN TI PUT U NOVI IZLAZAK I U NJEMU ZNAJ DA NISI SAMA!"	51
DOBROTA.....	52
PJESMA DOMU MOM	53
ZAHVALA MAJCI MARIJI KRUCIFIKSI.....	53
MOLIMO KRUNICU S UTEMELJITELJICOM.....	54
BOŽIĆ	58
BOŽIĆNA NOĆ	58
DANAS.....	59

SLUŽBENE OBAVIJESTI

60

NAŠE POKOJNE POVJERAVAMO TVOME MILOSRĐU

Č. S. VERONIKA ĆURIĆ.....	63
Č. S. AUZILIJA LULIĆ	63
IVICA BOŽIĆ	63
DON IVAN VRDOLJAK	64
PREMINUO JE VELEČASNI STJEPAN VUGLOVEČKI.....	65

BOŽIĆNE ČESTITKE

66

PRILOZI

Prilog 1: SV. FRANJO ASIŠKI I MAJKA MARIJA KRUCIFIKSA KOZULIĆ	73
---	----

Prilog 2: OD ODOBRENJA DO PREPORUKE ŠTOVANJE SRCA ISUSOVA U DOKUMENTIMA CRKVENOG UČITELJSTVA.....	76
--	----

IZDAJU:	Sestre Presvetog Srca Isusova, Cvetkov trg 5, 51 000 RIJEKA Tel: (051) 254-266; fax: (051) 254-422; e-mail: nasa.druzba.scj@gmail.com www.sestre-scj.hr
UREĐUJU:	uredničko vijeće: s. Robertina Medven, s. Nives Stubičar, s. Silvana Fužinato, s. Tajana Hrvatinić i s. Lidija Turić
ODGOVARA:	Vrhovna glavarica s. Felicita Špehar, Cvetkov trg 5, Rijeka; (051) 254-266
IZLAZI:	Povremeno

RIJEČ UREDNIŠTVA

Sa svih strana odzvanjaju zvuci božićnih pjesama, ulice su već od početka došašća pune blještavila i sjaja, kao i trgovine, tržnice, a i mi smo u užurbanim priprema kako bi nam Božić bio čaroban i lijep.

Hvala Bogu, u rukama nam je "Naša Družba" koja krije iskrice ljubavi na svakoj pojedinoj stranici naših suradnica sa željama da se za Božić vratimo sebi, jaslicama, slamici, jednostavnosti, skromnosti, vjernosti, kako bismo obnovili svoj život, svoju karizmu, smisao žrtve i davanja.

Sestra Silvana citira psalmistu: "Eto, noge nam već stoje na vratima tvojim Jeruzaleme." Ne znamo kad će nas noge donijeti na vrata Kraljevstva Božjega! Euharistijska i Svećenička godina vraćaju nas na IZVORE VODE ŽIVE. Slavili smo župne i gradske zaštitnike, nadahnjivali se na sv. Pavlu, napose u njegovoj godini. Bdićemo i molimo za nova zvanja. Sjećali smo se i obilježavali povijesne obljetnice, napose vezane uz Majku Krucifiksu i Dan Družbe. Hodočastile smo i permanentno se doškolovala na seminarima i obnavljale, napose na duhovnim vježbama. Čitajte o radu s najmanjima u vrtiću. Tu su i vijesti iz naših zajednica, pjesnička nadahnuća, sjećanja na drage pokojne, službene obavijesti. O pobožnosti prema Srcu Isusovu nikad nećemo dovoljno znati i srcem usvojiti. Na kraju, naravno i na početku, obilje blagdanskim čestitki i želja.

Evo, drage sestre i ostali čitatelji, raznoraznog sadržaja kao božićni dar. Nemojte reći, nemamo vremena za čitanje. Pozivamo vas i poticajnim riječima Phila Bosmansa:

Nađi danas malo vremena. Vremena da budeš sretan! Zbog toga ne moraš ostavljati svoj posao, nego mu možda samo pristupiti malo drukčije. Zbog toga ne moraš ići u inozemstvo, niti ti je za to potreban novac. Biti sretan. Ovdje i danas!

Nađi vremena da budeš sretan. To znači: ostaviti po strani svaku svađu, sve, pa i male trzavice. Pokušaj jednom biti posebno dobar, posebno drag i posebno srdačan. Tada ni drugima neće biti teško voljeti te. Pokušaj biti drugima na radost, neka vrsta dara, svagdanjega dara. Tada ćeš doživjeti divne stvari. Druge ćeš tada gledati drukčije, a možda će i oni postati drugačiji pa ćeš i ti njih doživjeti kao dar, kao pravu milost.

Dragi čovječe, želim ti presretnu godinu. Bit ćeš sretan ako budeš zadovoljan s malo, ako ne budeš vjerovao svemu što piše u novinama, ako se ne budeš privezao uz zlatno tele i ako možeš zaspati u naslonjaču. Bit ćeš sretan ako nađeš vremena za stvari koje ne donose novac, ako još čuješ kako ptice pjevaju, ako još vidiš cvijeće i drveće i zvijezde na nebu i ako se još možeš svemu diviti, poput djeteta. Eto, toliko sreće ti želim.

Dragi naši čitatelji, nađite vremena i družite se s ovim stranicama. Neka vam svetkovina utjelovljene RIJEČI BOŽJE pomogne proniknuti u utjelovljenu Ljubav kako bismo ostali u zajedništvu lomljenja kruha i u molitvama ovog Božića i u Novoj godini i BILI SRETNI!

Sestre iz uredništva

"Dođosmo pokloniti mu se" (Mt 2, 2).

Drage sestre Družbe Presvetog Srca Isusova!

Božić je blagdan s višestrukim sadržajem. To je blagdan svjetla: "Onima što mrkli kraj smrti obitavahu svjetlost jarka osvanu", kliče prorok Izaija. Božić je blagdan svega stvorenoga, koje, kako tvrdi sv. Pavao, "uzdiše i muči se u porođajnim bolovima sve do sada", tj. do pojave onoga koji će i njega osloboditi od robovanja. No, Božić je napose blagdan čovjeka pomirenoga s drugim čovjekom i s Bogom kojega odsad svi možemo zvati svojim Ocem. Božić je blagdan "čudesne razmjene" jer je Sin Božji postao Sin Čovječji, da bi čovjek mogao postati sinom Božjim. Zbog toga je Božić i blagdan nade, jer čovječanstvo, dolaskom Sina Božjega, nije više prepušteno samo sebi.

Budući da nam je u svomu Sinu Otac nebeski darovao sve što je imao, Božić je i blagdan darivanja, jer na Božji dar odgovaramo svojim darom i svojom ljubavlju prema Bogu i braći.

No, gledajući kako se danas shvaća Božić i kako ga se slavi, s pravom se možemo pitati što je od pravog izvornog značenja Božića još uopće ostalo. Mnogi su ga pretvorili u blagdan potrošnje, rastrošnosti, sentimentata. Za neke je on postao euforična pauza u nezaustavljivom protoku vremena, trenutak koji traje samo dva dana, od Božića do sv. Stjepana, kada se čini da ljubimo jedni druge, da smo spremni ukloniti nepravde između nas, biti solidarni s najslabijima, kada se sjetimo i Boga. Ali odmah potom, sve se vraća na staro: Boga se zaboravlja, za njega se vremena nema, ni mjesta u našem životu, za bližnjega također. Tako u tren nestanu sve lijepe nakane i želje kojima smo se zanosili u kratkoj božićnoj pauzi.

Unatoč svemu tome, Bog nam svake godine dariva Božić s kojim nam se vraća barem malo sreće, možda i melankolije, ali koja ne ostavlja ožiljke, nego ih liječi. Darivajući nam Božić, Bog pokazuje kako se ne prestaje nadati da ćemo jednog dana shvatiti i prihvatiti pravi smisao Božića. Darivajući nam Božić, On pokazuje da još nije digao ruke od čovjeka, štoviše, da svakomu daje novu priliku, mogućnost da krene ispočetka. Zato svaki Božić dolazi svima kao poziv i milost.

Drage sestre, upravo ste Vi, snagom svoje redovničke karizme, pozvane dati primjer drukčijeg božićevanja uzimajući ozbiljno evanđelje, tj. samog Krista koji se upravo na Božić pojavio kao Bog i čovjek. To znači da ne možemo ispravno slaviti Božić, ako zanemarimo ili Boga ili čovjeka. Ne možemo štovati Boga, a da ujedno ne ljubimo i poštujemo čovjeka. Tko je vjeran Kristu, ne može razdvajati ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjemu. Istina je da je štovanje Boga najdublja čovjekova potreba, ali je također istina da je jedini način ispravnog štovanja Boga služenje čovjeku. Ali i služenje čovjeku gubi smisao ako se ne hrani i ne nadahnjuje ljubavlju prema Bogu. Upravo je to glavna poruka Božića. Istinski odnos prema Bogu ne otuđuje čovjeka, ne odvodi ga od zauzimanja u svijetu, nego ga upravo čini sposobnim za pravu ljubav i angažman. Zato kršćanin koji je ispravno shvatio Božić, živi životom koji je potpuno božanski i potpuno ljudski. Upravo je tako živjela Vaša Utemeljiteljica Majka Marija Krucifiksa Kozulić, čiju karizmu nasljeđujete.

Neka svima Vama, drage sestre, Gospodin udijeli svoj blagoslov, iz Betlehema, sa slame, iz štale, s križa i iz nebeske uskrasne slave. Neka Vam daruje svaku radost i milost koju je svojim svetim rođenjem donio na svijet.

S tim željama čestitam Vam radostan i blagoslovljen Božić!

+ Ivan Devčić, riječki nadbiskup metropolit

Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin!

(Lk 2,11)

Drage sestre!

Tijekom došašća nastojali smo se pripraviti za svetkovinu Božića – Spasiteljev rođendan! Činile smo to molitvom, djelima ljubavi i revnijem nastojanju oko usklađivanja svoga života sa zahtjevima Božje riječi koja nam je na snažniji način progovarala u vremenu radosnog iščekivanja Gospodinova dolaska. Simbolično paljenje svijeća na adventskom vijencu znak je onoga Svjetla koje prosvjetljuje svako ljudsko biće koje mu se otvori. *Svjetlo istinsko, koje prosvjetljuje svakog čovjeka, dođe na svijet; bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. K svojim dođe i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime* (Iv 1,10-12).

U ulaznoj pjesmi božićne mise zornice Crkva radosno kliče: "Svjetlo će nas danas obasjati jer nam se rodio Gospodin i nazvan je imenom: Divni, Bog, Knez mira, Otac budućega vijeka, njegovu kraljevstvu neće biti kraja" (usp. Iz, 9,2.6; Lk 1,33). Tim svjetlom bili su obasjani jednostavni i čestiti pastiri koji su čuvali noćnu stražu kod svojih stada na betlehemskim poljanama, kako nam to evanđelist Luka opisuje u svom Evanđelju: *Andeo im Gospodnji pristupi i slava ih Gospodnja obasja! Silno se prestrašiše. No andeo im reče: Ne bojte se! Evo javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj - Krist Gospodin! I evo vam znaka: naći ćete novorođenčce povijeno gdje leži u jaslama* (Lk 2,9-12). Taj **DANAS** odjekuje neprestano, u svakom vremenu i čuju ga upravo jednostavni, koji poput pastira, imaju čisto srce koje nije opterećeno proždrljivošću, pohlepom, raznim užicima, čašću, vlašću i ovozemaljskim brigama koje guše glas savjesti. Ne može se služiti dvojici gospodara: Bogu i bogatstvu! Živimo u svijetu koji se sve više bori i sve poduzima da se izbriše Božje ime iz srca i savjesti ljudi kako bi bili "slobodni". U ovaj i ovakav svijet Isus danas dolazi po onima koji su ponizni pred Bogom i otvoreni primiti Njegovu *blagovijest za sav narod* (Lk 1,10).

Dok se u ovom našem vremenu mnogi natječu u širenju beznađa, raznih kriza (često i umjetnih), Božić – novorođeni Kralj – *čijemu kraljevstvu neće biti kraja, Knez mira* (usp. Iz 9,2.6), koji leži povijen u jaslama, svojim rođenjem čini sve novo: njegovim rođenjem nastaje novi, Božji svijet. Zato zajedno s psalmistom kličemo: *Pjevate Gospodinu pjesmu novu! Pjevaj Gospodinu sva zemljo!* (Ps 96,1), jer *Danas nam se rodio Spasitelj – Krist Gospodin!* (usp. Lk 2,11).

Naša Majka Utemeljiteljica, prožeta dubokom vjerom, ljubavlju i zahvalnošću prema novorođenom Spasitelju, radosno kliče: "Jaslice – Križ – Euharistija! Tri čuda ljubavi!" Pođimo, drage sestre, ovog Božića zajedno s pastirima, prinesimo novorođenom Kralju čisto srce na dar, kako bismo ga mogle prepoznati u jednostavnim znakovima kruha i vina. Molimo ga da živom vjerom spoznamo dubine tog neizrecivog Otajstva te ga još većim žarom ljubimo, kako molimo u pričesnoj pjesmi božićne polnočke. Budimo snagom te ljubavi, vidljivi znakovi vjere, nade, radosti i djelotvorne ljubavi za sve s kojima dijelimo životni prostor, kojima služimo i koje susrećemo. Jer On, *Riječ, tijelom postade* (usp. Iv 1,14).

***Radostan Božić, blagoslovljen i puninom Njegove preobilne ljubavi ispunjen
svaki dan u novoj 2010. godini,***

svakoj od vas, drage sestre, kao i svim prijateljima,
dobročiniteljima i čitateljima našeg lista, želi

Vaša

s. Felicita Špehar, vrhovna glavarica

“ETO, NOGE NAM VEĆ STOJE NA VRATIMA TVOJIM, JERUZALEME” (Ps 122, 2).

Toliko sam puta do sada izgovarala navedene riječi i sanjala kako će biti lijepo, onog dana, stajati na vratima Jeruzalema i zajedno s psalmistom klicati. U svoj rokovnik sam jednom zapisala riječi nepoznatog autora: “Nemoj prestati sanjati jer ako prestaneš sanjati snovi ti se nikada neće ostvariti.” I zaista, nekada snivano postalo je stvarnost. Zahvaljujući Božjoj providnosti i dobroti gospođe Katice Soldo hodočastila sam zajedno s vjernicima riječke nadbiskupije u Svetu zemlju, u ožujku ove godine. Ljepši dar nakon doživotnih zavjeta i neposredno prije odlaska u Rim, na studij Svetoga pisma, nisam mogla ni poželjeti, a kamoli primiti.

Što napisati o sedmodnevnom boravku u Svetoj zemlji? Kako na papir prenijeti najdublja iskustva i dočarati ljepotu susreta s Njim? U ovom zaista kratkom članku osvrnut ću se samo na pojedina mjesta koja su ostavila dubok trag u mojem životu ali i neizbrisivo, živo iskustvo Božje prisutnosti.

U svom sam sjećanju ponovno na obali Genezaretskog jezera. Gotovo netaknuta priroda, ljepota zelene Galileje u rano proljeće, tišina, tiho talasanje vode ... a misli daleko u vrijeme kada je upravo na ovoj obali stajao Isus, promatrao jezero i ribare između kojih je izabrao svoje prve učenike. Na ovoj obali je nakon uskrsnuća pripremio doručak svojim učenicima. Na istom jezeru često je sjedio u lađi i naučavao silno mnoštvo; po njemu je hodio i stišao olujni vjetar. I dok suze klize niz obraze i srce jače kuca, usne tiho izgovaraju riječi: “O, Bože, zar si pozvao mene? Tvoje usne moje rekoše ime.” U samoći i tišini srca usprkos mnoštva ljudi susrećem se s Njim. Poput Petra ispovijedam svoju ljubav i izričem iznova svoje Da! Svjesna puta kojim mi je uskoro poći, molim Ga za snagu da svoju lađu ostavim žalu i zaista pođem tamo kamo me šalje On, predajući se potpuno njegovu vodstvu. Poput Njega želim se otisnuti s onu stranu jezera, daleko od mnoštva i barem na nekoliko trenutaka, u podnožju Golanske visoravni uživati u Njegovoj prisutnosti. No, poći mi je dalje, putem rijeke Jordana... ali misli su još dugo ostale na obali jezera razmišljajući o Njemu...

Jordan, rijeka u kojoj je tako davno krstio Ivan Krstitelj, pripremljao put Jaganjcu i pozivao na obraćenje sada se nalazi preda mnom. U ovom sam trenutku ovdje. Na obali rijeke u kojoj je i Isus bio kršten. Zajedno s ostalim hodočasticima obnavljam svoja krsna obećanja a kapi vode Jordana izlivenne na čelu znak su nartarnje spremnosti na uvijek iznova potrebno obraćenje. Riječi: “Silvana, krštena si u ime Oca i Sina i Duha Svetoga”, poput jutarnje rose pale su na tlo mojeg srca koje je molilo Gospodina da ostane vjerno svojim krsnim obećanjima i neustrašivo u svjedočenju svoje vjere.

Ljepota zelene i cvjetne Galileje ostaje za nama. Pogled je usmjeren prema pustinjskom i pjeskovitom dijelu Svete zemlje u kojemu je smješten toliko iščekivan vječni grad Jeruzalem! Beduinska naselja koja su se mogla vidjeti svjedoče o načinu života nama zaista stranom i nezamislivom. Zar je život moguć usred pustinje? I nesvjesno počinjem razmišljati o vrijednosti života i onomu tek malo potrebnomu za njegovo uzdržavanje. Potpuna ovisnost o Stvoritelju, pouzdanje u njegovu providnost i zadovoljstvo s malim stvarima, mali su dio velikih vrijednosti zaboravljenih u suvremenom i modernom svijetu Zapada.

S nestrpljenjem iščekujem iznad visokih stijena i pješčanih dijelova izraelske pustinje zidine toliko očekivanog Svetog grada. Napokon ga vidjeh i u srcu kličem: “Stojim na vratima tvojim Jeruzaleme. Na istim onim vratima na kojima je stajao i kroz koja je ulazio moj Spasitelj!” No, već je noć i moramo poći do Betlehema u kojemu ću provesti svoju prvu noć.

Betlehem, mjesto Isusova rođenja. Ulazim u crkvu sagrađenu iznad betlehemske špilje i klanjam se mjestu na kojemu je rođen moj utjelovljeni Bog. Duboki poklon, poljubac i suza moja su molitva i zahvalnost za neizmjernu Božju ljubav, Ljubav koja nije mogla ostati zatvorena u samoj sebi. Ljubav koja prema palom i ranjenom čovjeku nije mogla ostati ravnodušna. Zahvaljujem Bogu koji se udostojao uzeti udjela u našem čovječstvu i božanski ljubiti u ljudskom srcu.

Znam da nisam dostojna Tvoje ljubavi i stoga na istom ovom mjestu molim oprostjenje za sve one trenutke u kojima nisam ispravno i dovoljno ljubila; za sve trenutke moje navezanosti na osobe i stvari; za sve trenutke mogega života u kojemu Ti, utjelovljeni Bože nisi bio na prvome mjestu. Molim Te za ljubav tvojega Srca, za ljubav koja će biti kadra ljubiti neljubivo i biti odraz Tvoje ljubavi u ovome svijetu. Znam da molim ono što je mojim ljudskim snagama nemoguće, ali Ti ih učini mogućim i u mom životu prepoznatljivim.

Vraćam se napokon tebi, "Jeruzaleme, grade čvrsto sazdana i kao u jedno saliveni". Stojim na Maslinskoj gori, poput Isusa promatram tvoje zidine i s bolom u srcu prisjećam se biblijskog izvješća u kojemu Isus plače nad tvojom sudbinom. Tvoje su zidine još tu. Iste one zidine kao i prije dvije tisuće godina. Ponosno, i usudujem se reći, prkosno odolijevaju povijesti. Je li se u tebi Jeruzaleme nešto promijenilo od vremena kada je tvojim ulicama hodio Isus? Kad bi Isus danas stajao sa mnom na ovome mjestu, što bi ti rekao? Bi li opet na njegovu licu potekla suza? Stojim na vratima tvojim i idem putem kojim je moj Bog nosio križ spasenja... Odlazim u duhu daleko, daleko ... pokušavam barem zamisliti kako je to bilo u Isusovo vrijeme. Nije se puno toga promijenilo. I danas u istoj ovoj ulici mnoštvo živi svoj svakodnevni život. Guranje, razgovori, galama, pa čak i svađa usputnih prolaznika samo su mali dio ljudske svakodnevice. Nije mi teško zamisliti ismijavanje, pljuvanje, ćuškanje, guranje ... sve što si doživio od vojnika i mještana dok si kročio ovim putem noseći drvo križa na kojemu si bio raspet iz ljubavi prema čovjeku, iz ljubavi prema meni. Ulazim u crkvu tvojega Groba. Klanjam se i ljubim mjesto na kojemu si raspet. Križa više nema, ali tu je stijena u koju je bio zaboden. O moj Isuse, nemam ti što reći. Pred tvojom ljubavlju ostajem tako malena i potresena. No, moja tiha prisutnost u mračnom kutku crkve pred grobom u kojemu si bio položen znak su moje zahvalnosti. Dao si svoj život za mene kako bi me oslobodio ropstva grijeha i smrti. Danas sam ovdje svjesna da si i zbog mene patio, da su te i moji grijesi ranili i na križ raspeli kao što su to učinili vojnici prije dvije tisuće godina. Oprosti Isuse! To je sve što moje potreseno srce u ovom trenutku može reći.

No, radosna kličem: "Uskrsnuo si!" U grobu ne mogu vidjeti tvoje tijelo, niti poboje kojima je bilo ovijeno. Prazan grob i kamen na kojemu si ležao svjedoče o tvojoj pobjedi. Molim te, učini me svojim svjedokom, svjedokom uskrsnuća. Daj mi neustrašivo srce, srce koje će ljubiti svom svojom ljubavlju i proći ovom zemljom svjedočeći snagu tvoje ljubavi, ljubavi jače od grijeha i smrti. Moram poći jer i drugi žele pogledati grob i dotaknuti kamen na kojemu si ležao. Ali sutra sam opet ovdje. I ne samo sutra. Od danas sam s Tobom u svakom trenutku svojeg života koji od danas više nije isti niti će ikada biti. Tvoju ću riječ od danas čitati i slušati na sasvim drukčiji način. Srcem ću te pratiti putovima Judeje i cvjetne Galileje, pustinje i Genezaretskog jezera, ulicama Jeruzalema i Kalvarijskog brda. Od danas idemo zajedno!

s. Silvana Fužinato

EUHARISTIJSKA GODINA U RIJEČKOJ NADBISKUPIJI

Neizmijerna je važnost euharistijskog otajstva u životu svakoga kršćanina koji je pozvan očima vjere promatrati, častiti i klanjati se Kristu u Presvetom Oltarskom Sakramentu, ali i živjeti od Riječi i Kruha.

Slavljenje euharistije prilika je za jačanje zajedništva vjernika, ali i vrhunac kojem teži djelatnost Crkve i ujedno izvor iz kojega proistječe sva njezina snaga, podsjetio je riječki nadbiskup mons. dr. Ivan Devčić na početku svečanog misnog slavlja 18. travnja 2009.

Nakon što je spuštena zastava i otpjevana himna "Ti naša hrano, ti naša nado", u riječkoj prvostolnici Sv. Vida, pročitanim proglasom nadbiskup je otvorio Euharistijsku godinu u Riječkoj nadbiskupiji koja je dio pripreme za proslavu desete obljetnice osnutka nadbiskupije kako je 2000. godine blagopokojni papa sluga Božji Ivan Pavao II. podijelio Riječko-senjsku nadbiskupiju na Riječku nadbiskupiju i Gospičko-senjsku biskupiju.

Obraćajući se vjernicima u propovijedi Nadbiskup je rekao kako se u euharistiji, slavlju zajednice, događa živi susret s Isusom u riječi koju nam govori i u znacima kruha i vina u kojima sama sebe daje pričesnicima za hranu. "Štoviše, euharistija je nastavak procesa koji je počeo Isusovim uskrsnućem, u kojem je preobraženjem njegova tijela započelo preobraženje cijelog svemira, kojega je ono dio. Isto se preobraženje nastavlja i u euharistiji, gdje se dio svemira, predstavljen u komadiću kruha i malo vina, pretvara u Kristovo uskrsno Tijelo i Krv. Na taj način Isusovo uskrsnuće i euharistija označavaju isti proces preobrazbe svijeta i čovjeka, i zato su neraskidivo povezani." Svakako plod euharistijskog susreta s uskrsnim Kristom u kojem nam daruje svoga Duha, svoj mir, radost i nadu, jest i poslanje. Poslani smo braći i sestrama najavijesti Radosnu vijest. "Zato se govori da poslije euharistije slijedi druga 'euharistija', da poslije susreta s Gospodinom slijedi susret s braćom, da nakon što smo s ambona čuli Isusovu riječ, trebamo čuti i onu koju nam on upućuje na usta ljudi kojima nas šalje. To znači da se prema onima koje susrećemo, na poslu ili negdje drugdje, trebamo ponašati kao oni koji za njih imaju važnu poruku, ne svoju, nego onu koju nam je uskrsnuti Krist povjerio da im je priopćimo." Kršćani su, dakle, pozvani mijenjati društvo i stvarati nove međuljudske odnose po Isusovu primjeru.

Po završetku svete mise nadbiskup Devčić pozvao je vjernike neka ostanu u molitvi i klanjanju pred Presvetim Oltarskim Sakramentom, prisutnim Kristom koji je jedini čvrsto sidro naše nade i smisla.

Slavlje otvorenja Euharistijske godine u riječkoj katedrali Sv. Vida prethodilo je početku Euharistijske godine u župnim zajednicama Riječke nadbiskupije kada je pročitano proglas, izvještene zastave u dvjema bojama žutoj i plavoj, s geslom *Krist naša nada*. Logotip prikazuje križ koji izlazi iz središta hostije, a upućuje na dinamiku događanja koja slijede u Euharistijskoj godini 2009./2010. Hostija se, pak, nalazi na plitici koja ujedno podsjeća na sidro koje je znak nade i pomorske tradicije ovog kraja.

U pripremi otvorenja i ostvarenja inicijativa Euharistijske godine u riječkoj nadbiskupiji osnovan je i Organizacijski odbor koji je pripremao korisne materijale kao pomoć vjernicima i svećenicima u dubljem shvaćanju i prihvaćanju euharistije.

Življenje euharistije može biti vidljivo i u mnogim aktivnostima koje će ova Euharistijska godina iznjedrati ili ojačati već postojeće. Svakako, uvijek je aktualna djelatna ljubav ili caritas u kojoj svoje mjesto može naći svaki vjernik koji osluškuje potrebe drugoga i u ljubavi daruje materijalna dobra, ali više sebe i svoje vrijeme, obogaćujući potrebne.

Prisutne su i mnoge aktivnosti, primjerice osnivanje liturgijske skupine, jačanje župnih caritasa, tribine, kateheze, klanjanja, duhovne obnove, susreti župnih suradnika i sl. kako bi se u ovoj Euharistijskoj godini mogli ispitati kako doista živimo ono što u euharistijskom otajstvu slavimo.

Euharistijska godina završit će središnjim euharistijskim kongresom u listopadu 2010. godine.

KRIST NAŠA NADA

s. Lidija Turić

RJEČ BOŽJA - ODGOJITELJICA

XXXVIII. VIJEĆANJE REDOVNIČKIH ODGOJITELJA I ODGOJITELJICA

I ove godine u duhovno-obrazovnom centru "Marijin dvor" u Lužnici 28. i 29. travnja 2009. održano je XXXVIII. vijećanje redovničkih odgojitelja i odgojiteljica na temu: *Božja riječ – odgojiteljica*. Pozdravnu riječ u ime predsjednika HKVRP-a, izrekao je don Ivan Marijanović, provincijal salezijanaca. Prvo predavanje prvog dana održala je s. Marija Pehar, ŠSF na temu: *Poslušni Riječi – biblijski likovi*. Obradila je lik Abrahama i Marije. Govoreći općenito o vjeri naglasila je kako je vjera ono što čovjek duguje Bogu. Naša vjera je čast kojom mi možemo slaviti Boga. Govoreći o Abrahamu istaknula je kako se njegova vjera ne oslanja na ništa logično nego na vjeru u nadi.

Abrahamova vjera ima nekoliko značajki: ona je prije svega milost. Abrahamova vjera ima svoj rast. Abraham vjeruje u Božju *svemoć*. Vjera je bitno nada, vjera se kod Abrahama pokazuje kao poslušnost, poslušnost do boli. Vjera se hrani molitvom, ali se mjeri činom, a ne dugim molitvama. Govoreći o Marijinoj vjeri naglasila je iste značajke vjere kao i u Abrahamovoj vjeri. Marijin "Neka mi bude" prihvaćanje je i boli, i križa, i umiranja. Marijina vjera je predanje sebe, vršenje Božje volje.

U radu u skupinama pokušali smo odgovoriti na pitanja. "Prepoznajem li elemente Abrahamove/Marijine vjere u vlastitoj vjeri? Vodi li me moja vjera u slobodu-čin sebedarja i služenja? Kako pomoći odgajanicima u rastu vjere?"

Drugo predavanje na temu *Božja riječ – odgojiteljica*, održao je don Damir Stojić, salezijanac. Predavanje je započeo riječima proroka Jeremije kojemu je, kada je progutao svitak, riječ Božja bila "gorka". I u našim životima riječ Božja može biti gorka zbog naših grijeha, ali ta riječ je i vatrena te traži da i mi budemo takvi. Svaki navjestitelj mora slušati riječ. Tišina je bitna da bismo mogli razlučiti Božju riječ od svoje. Da bismo bili dostojni te riječi, moramo biti prosvijetljeni Duhom Svetim. Govoreći o riječi Božjoj u našem životu predavač je na temelju Jakovljeve poslanice (Jak 1,18-25) istaknuo kako trebamo slušati Božju riječ osobno i zajednički, prebivati u riječi, biti sam s riječi i biti činitelj, oživotvoriti tu riječ.

Drugog dana vijećanja o. Niko Bilić, DI izložio je temu: "Sv. Pavao - učenik i učitelj riječi". Govoreći o sv. Pavlu ocrtao ga je kao onog koji je živio zavjete, koji je bio vrsni komunikator, nositelj predaje i koji je znao surađivati.

Predavanje na temu: *Sveti Franjo-poslušan Riječi u svom vremenu* održao je fra Ante Čovo koji se u svom predavanju usredotočio na dva pitanja: Što je riječ Božja za Franju i što ta ista riječ daje Franji?! Sv. Franjo evanđeoske riječi prihvaća jednostavnim i čistom vjerom, za njega je Biblija knjiga sadašnjosti, a ne prošlosti. Pozvani smo razmisliti o poštivanju Božje riječi u našem životu.

Usporedbe radi rečeno je kako pazimo kad se pričešćujemo da ni jedna čestica ne padne, a tako često dopuštamo da Božja riječ "pada". To je isti Isus u kruhu i riječi. Kratkim govorom i zahvalom predavačima, vijećanje je zaključila članica vijeća HUVRP-a, s. Cecilija Milković, ASC.

s. Nives Stubičar

SVETI JOSIP RADNIK U OTOČČU

Na blagdan Sv. Josipa Radnika, 1. svibnja, u svecu posvećenoj kapelici u samostanu sestara Družbe Presvetog Srca Isusova u Otočcu misno slavlje predvodio je gospički župnik i dekan Ante Luketić u koncelebraciji generalnog vikara Gospičko-senjske biskupije mons. mr. Tomislava Šporčića. U propovijedi je vlč. Luketić istaknuo da se nalaze u prvoj kući sestara sagrađenoj nakon 300 godina u Lici, u prvom samostanu sestara Družbe Presvetog Srca Isusova u Gospičko-senjskoj biskupiji. Sveti Josip posebno je štovan u Hrvatskoj, Hrvatski sabor ga je prije više od 300 godina proglasio zaštitnikom Hrvatske, dva stoljeća prije nego je proglašen zaštitnikom cijele Crkve.

Euharistijsko slavlje uveličao je pjevački zbor župe Presvetog Trojstva iz Otočca, a za orguljama je bila s. Velimira Marinović iz Gospića.

Preuzeto s www.ika.hr

POSVEĆENI ŽIVOT U PAVLOVIM POSLANICAMA

U sklopu Godine sv. Pavla, 1. i 2. svibnja 2009. u Remetama u Zagrebu, u samostanu otaca karmelićana održan je seminar za sestre juniorke na temu "Posvećeni život u Pavlovim poslanicama". Voditeljica seminara s. Nela Gašpar, FDC vrlo je životno i zanimljivo govorila o zadanoj temi i time nas animirala na aktivno sudjelovanje. Ovdje ću iznijeti samo sažetak predavanja.

Bez Boga se ne može odgovoriti na pitanje tko je čovjek i koji je njegov smisao, a smisao čovjekova postojanja objavljen je u Isusu Kristu. Pavao je duboko svjestan: "Jao meni ako ne naviještam Krista." Svjestan je da nema života bez patnje, bez odgovornosti i težine jer nema puta bez istine, bez Krista raspetoga.

Čovjek je stvoren na sliku Trojedinoga Boga. On teži za ostvarenjem tog zajedništva. Zato Isus moli u svećeničkoj molitvi: Oče, molim te da oni budu jedno, kao što smo i mi jedno (usp. Iv 17,11). Zajedništvo nastaje tamo gdje boravi Duh Božji, zato svatko treba prihvatiti u sebi bezdan koji samo Bog može ispuniti.

"Ropstvo čovjekove nutrine gore je od egipatskog ropstva", naglasila je s. Nela. "Živimo kao da je svatko od nas u telefonskoj govornici. Sve vidimo, ali kao da je staklo između nas. Svima nađemo neku manu i nitko nam nije dobar", rekla je. Kad zaboravimo vertikalnu os, onda drugome uvijek pristupamo s usporedbama. Onda više ne možemo biti braća i sestre jer uvijek netko mora biti ponižen a netko uzvišen. Kad čovjek nije povezan s Izvorom, traži od drugoga ono što mu ne može dati. Najviše što drugome možemo dati jest to da mu budemo putokaz, jer Izvor je Bog i samo On može dati svoga Duha. Otac i Sin jedno su u Duhu Svetome - trebamo biti dio tog jedinstva.

Iskustvo osobnog susreta s Kristom temelj je duhovnog života. Zato sv. Pavao kaže: "Vjerujem, zato i govorim. Krist me osposobio za ono za što me poslao." Patnja u Pavlovim poslanicama postaje temeljnom zagonetkom života. On nije poput čovjeka današnjice koji neprestano pita: "Zašto?" On je svjestan smisla

svoga života i djelovanja.

Kada čovjeka odvojite od Boga, on ne zna ni tko je, ni kamo ide. Sve je dovedeno u pitanje. Čovjek današnjice je biće trenutka za kojeg je sve industrija zabave i odmora. Za zapadnjačko društvo je pitanje smisla besmisleno. No, čovjek je stvoren za zajedništvo i bez toga on je neostvaren. U Europi kojoj je profit na prvom mjestu više ne postoji pitanje: "Kako živjeti redovništvo?" nego "zašto ono uopće mora postojati?" No, za kršćanina spasenje treba biti na prvom mjestu. Za sv. Pavla je svaki kršćanin svet. Svetost je temeljni poziv kršćanskog života.

U svojim poslanicama sv. Pavao naglašava: "Kristom sam otkupljen". Samo je Bog svet i ima puninu života i to je ono za čim čovjek čezne. Posvećeni život pripada čovjeku koji se nalazi u Božjoj blizini, čovjeku koji je zagledan u Gospodina. Sv. Pavao suprotstavlja zakon tijela i zakon Duha. Za njega biti bogat znači biti prepoznat kao učenik Raspetoga.

Vrjednota je cilj te nikad ne može biti sredstvo. Tri su vrjednote koje oblikuju redovnički život:

1. U Prvoj i Drugoj poslanici Korinćanima sv. Pavao jasno kaže da smo *hram Duha Svetoga* i ističe koji su plodovi tijela, a koji Duha. To je okosnica našeg međusobnog darivanja. Zato Isus kaže: "Dobro je za vas da ja odem."

2. U poslanici Filipljanima Pavao ništa drugo ne želi osim Krista raspetoga. *Križ* je znak Božje sile i mudrosti jer Isus nas nije spasio svojim javnim djelovanjem, nego mukom, smrću i uskrsnućem. Zato se istinska promjena događa u čovjekovoj nutrini.

3. Da bismo mogli služiti drugima, moramo biti *slobodni od samih sebe*. Ponašanje slobodna čovjeka proizlazi iz njegova odnosa s Bogom. Slobodan je onaj koji može oprostiti kao što je Isus molio: "Oče, oprosti im jer ne znaju što čine."

Isus kaže: "Došao sam da život imaju, u izobilju da ga imaju." Punina života može se naći jedino u Bogu. Čovjek se mora vratiti skromnom i jednostavnom životu. On mora sebi priznati da je samo stvorenje. Čovjeka najbolje poznaje tko poznaje Boga. Čovjek nije stvoren na sliku čovjeka nego Boga. Posvećeni život je na slavu Bogu. U poslanici Efežanima Pavao govori kako smo pozvani biti dionici Božjeg života jer nas Bog u ljubavi predodredi za posinstvo. Zato u posvećenom životu ne možemo jedni drugima biti cilj, nego možemo zajedno koračati prema istom cilju u čijem središtu je Krist raspeti.

Pavao ovdje stavlja naglasak na ono što je čovjek u sebi:

1. *Eshatologija* je punina života za kojom čovjek čezne i ide joj u susret. Isus ima izvor vode života. Prolazi obliče ovoga svijeta, a redovnički život uprisutnjuje Nebo na zemlji. Biti nemoćan pred zlom, znači pakao. Čovjek kojemu je cilj u Bogu, sasvim drukčije hoda ovom zemljom.

2. Posvećeni život mora postati *proročki navještaj Božje riječi*. Svojim uprisutnjenjem i svojom riječju trebamo biti Božji govor jedni drugima. Samo čovjek koji je svjestan da mu Bog pokazuje kako se odnositi prema patniku može biti oslonac tom patniku. To znači živjeti logiku pšeničnog zrna.

3. *Služenje* je posljedica djelovanja Duha Svetoga u Crkvi i za Crkvu. Služenja nema izvan Crkve, izvora otajstvenog života. Isus Krist je došao služiti, a ne biti služen. Jedina situacija kad Bog gleda čovjeka s visoka jest križ. Zato smo i mi dužni nositi bremena jedni drugih. Kako? Hvalospjev ljubavi je kriterij kakav trebam biti ja, a ne drugi.

Pozvani smo, poput sv. Pavla, biti radosni djelatnici Božjih nezaslužanih dobara. Pavao ima jasnoću da je patnja nužna cijena navještaja. Bog je mogao na drugi način otkupiti svijet, ali nikada ne bi bilo jasno svjedočanstvo mimo križa. Pavao naglašava kako nije važno svidjeti se ljudima, nego Bogu koji jedini prosuđuje srca. Biti ostvaren čovjek isto je što i biti Sin Božji. Na sliku Sina u Duhu Otac je stvorio čovjeka. Zato punina vremena je prisutnost Božja u nama. Do nje dolazimo onda, kad svoje srce otvorimo za susret s Bogom. Pred tom ljudskom slobodom i sam Bog ostaje nemoćan. Samo je Božji čovjek slobodan čovjek. "Blago onome koga ti, Gospodine, poučavaš" (Ps 94,12).

s. Tajana Hrvatin

PORUKA PAPE BENEDIKTA XVI. ZA 46. SVJETSKI DAN MOLITVE ZA DUHOVNA ZVANJA “Pouzdanje u Božju inicijativu i čovjekov odgovor”

Draga braćo u biskupstvu i svećenstvu, braćo i sestre!

U prigodi predstojećega Svjetskoga dana molitve za duhovna zvanja, koji se obilježava 3. svibnja 2009., na četvrtu uskrсну nedjelju, pozivam Božji puk da razmišlja o temi “Pouzdanje u Božju inicijativu i čovjekov odgovor”. U Crkvi odzvanja trajni Isusov poziv učenicima: “Molite dakle gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju” (Mt 9,38). Molite! Taj urgentni Gospodinov poziv ističe kako molitva za zvanja mora biti neprekidna i puna povjerenja. Jedino ako bude nadahnjivana molitvom, kršćanska će zajednica zaista moći “imati veću vjeru i nadu u božansku inicijativu” (posinodska apostolska pobudnica *Sacramentum caritatis*, 26).

Poziv na svećeništvo i posvećeni život poseban je dar Božji koji se uključuje u sveudiljni naum ljubavi i spasenja koji Bog ima za svakoga čovjeka i cijelo čovječanstvo. Apostol Pavao, kojega se na poseban način spominjemo u ovoj Pavlovoj godini o dvijetisućitoj obljetnici njegova rođenja, piše Efežanima: “Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas blagoslovi svakim blagoslovom duhovnim u nebesima, u Kristu. Tako: u njemu nas sebi izabra prije postanka svijeta, da budemo sveti i bez mane pred njim” (Ef 1,3-4). U sveopćem pozivu na svetost ističe se posebni Božji zahvat, kojim odabire neke da izbliza slijede njegova Sina Isusa Krista i budu njegovi povlašteni službenici i svjedoci. Božanski je učitelj osobno pozvao Apostole “da budu s njime i da ih šalje propovijedati s vlašću da izgone đavle” (Mk 3,14-15); njima su se, malo po malo, pridružili ostali učenici, vjerni suradnici u misionarskoj službi. I tako su se, odgovarajući na Gospodinov poziv i poslušni djelovanju Duha Svetoga, čete bezbrojnih svećenika i posvećenih osoba u tijeku stoljeća stavile u Crkvi u posvemašnju službu evanđelju. Zahvaljujemo Gospodinu što i danas nastavlja pozivati radnike u svoj vinograd. Premda je istina da se u nekim krajevima svijeta bilježi zabrinjavajući nedostatak svećenika i da Crkva na svojem putu nailazi na teškoće i prepreke, jača nas nepokolebljiva sigurnost da nas na putovima vremena prema konačnome ostvarivanju Kraljevstva čvrsto vodi On, Gospodin, koji slobodno bira i poziva da ga nasljeđuju ljudi svih kultura i svih životnih dobi, prema nedoku-

čivoj promisli svoje milosrdne ljubavi.

Naša prva obveza je neprestanom molitvom održavati živim taj poziv božanske inicijative u obiteljima i župama, u pokretima i udrugama zauzetim u apostolatu, u redovničkim zajednicama i u svim strukturama dijecezanskoga života. Moramo se moliti da se cijeli Božji puk sve više pouzdaje u Boga, uvjeren da “gospodar žetve” ne prestaje tražiti da neki svoj život slobodno založe kako bi tješnje s njim surađivali u djelu spasenja. A od pozvanih se iziskuje pažljivo slušanje i mudro prosuđivanje, velikodušno i spremno prihvatanje božanskoga nauma te ozbiljno produbljanje onoga što je svojstveno svećeničkom i redovničkom zvanju kako bi na nj odgovorno i uvjerenom odgovorili.

Katekizam Katoličke Crkve u vezi toga podsjeća da slobodna Božja inicijativa zahtijeva slobodan čovjekov odgovor. Taj pozitivan odgovor uvijek pretpostavlja prihvaćanje i udioništvo u naumu koji Bog ima sa svakim od nas. Taj odgovor, isto tako, prihvaća inicijativu Gospodinove ljubavi a za pozvanoga postaje obvezujući moralni zahtjev, izraz zahvalnog poštovanja Boga i potpuna suradnja u naumu koji On ostvaruje u povijesti (br. 2062).

Razmišljajući o euharistijskom otajstvu, koje na najbolji način očituje dar koji je Otac u osobi svoga jedinorođenoga Sina podario za spas ljudi, te potpunoj i poslušnoj Kristovoj odanosti u kojoj je ispio do dna “kalež” Božje volje (usp. Mt 26,39), bolje shvaćamo kako “pouzdanje u Božju inicijativu” oblikuje i daje vrijednost “čovjekovu odgovoru”. U euharistiji, savršenom daru koji ostvaruje naum ljubavi za otkupljenje svijeta, Isus se slobodno žrtvuje za spas čovječanstva. “Crkva je – pisao je moj ljubljani prethodnik Ivan Pavao II. – primila euharistiju od Krista svoga Gosposidi-

na ne kao dar, premda se među mnogim drugima ističe svojom dragocjenošću, već kao najuzvišeniji dar, jer je dar njega samog, dar njegove osobe u njegovu svetom čovještvu, kao i njegova djela spasenja” (enc. *Ecclesia de Eucharistia*, 11).

Svećenici su određeni da vrše to spasonosno otajstvo kroz vjekove, sve do ponovnog Gospodinova dolaska u slavi. Oni upravo u euharistijskome Kristu mogu kontemplirati izvrstan obrazac “pozivnoga dijaloga” između slobodne Očeve inicijative i Kristova odgovora danog s punim pouzdanjem. U euharistijskome slavlju Krist djeluje u onima koje je pozvao da mu budu službenici; podupire ih kako bi njihov odgovor bio u znaku pouzdanja i zahvalnosti koja raspršuje svaki strah, čak i onda kad čovjek snažno osjeća koliko je slab i nemoćan (usp. Rim 8,26-30) ili je neshvaćen pa čak i izložen progonu (usp. Rim 8,35-39).

Svijest da smo po ljubavi Kristovoj spašeni, koju svaka misa jača u vjernicima i svećenicima, nužno u njima potiče pouzdano predanje Kristu koji je položio svoj život za nas. Vjerovati u Gospodina i prihvatiti njegov dar potiče nas, dakle, povjeriti mu se zahvalna duha prijavljajući uz njegov naum spasenja. Ako se to uspije postići, onaj tko je pozvan dragovoljno se prepušta i stupa u školu božanskoga Učitelja; tada otpočinje plodan dijalog između Boga i čovjeka, otajstveni susret između ljubavi Gospodina koji zove i slobode čovjeka koji ljubavljiva odgovara, slušajući kako u njegovoj nutрини odzvanjaju Isusove riječi: “Ne izabraste vi mene, nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane” (Iv 15,16).

To ispreplitanje ljubavi kroz Božju inicijativu i čovjekov odgovor također je na čudesan način prisutno u pozivu na posvećeni život. Drugi vatikanski koncil uči: “Evandeoski savjeti Bogu posvećene čistoće, siromaštva i poslušnosti – utemeljeni su u riječima i primjerima Gospodinovim. Apostoli, crkveni oci, naučitelji i pastiri ih preporučuju – oni su božanski dar koji je Crkva primila od svojega Gospodina i koji njegovom milošću uvijek čuva” (konst. *Lumen gentium*, 43).

Isus je još jednom primjeran uzor posvemašnjega i pouzdanog prihvaćanje volje Očeve, u kojega se svaka posvećena osoba mora ugledati. Privučeni njime, već od prvih stoljeća kršćanstva mnogi su muškarci i žene napustili obitelj, posjede, materijalna bogatstva i sve što je ljudski poželjno, da bi velikodušno slijedili Krista i beskompromisno živjeli evanđelje, koje je za njih bilo škola radikalne svetosti. Brojni idu i danas tim zahtjevnim putem evanđeoskoga savršenstva i ostvaruju svoje poslanje ispovijedanjem evanđeoskih savjeta. Svjedočanstvo te naše braće i sestara, u samostanima

kontemplativnoga života kao i u ustanovama i družbama apostolskoga života, podsjeća Božji puk na “onu tajnu Božjega kraljevstva koje već djeluje u povijesti, ali očekuje svoje puno ostvarenje u nebu” (posinodska apostolska pobudnica *Vita consecrata*, 1).

Tko se može smatrati dostojnim pristupiti svećeničkoj službi? Tko može prigrliti posvećeni život oslanjajući se samo na ljudske snage? Korisno je još jednom ustvrditi kako čovjek u svojem odgovoru na Božji poziv, budući da smo svjesni da je inicijativa na Božjoj strani i da On ostvaruje svoj naum spasenja, nikada ne smije postupiti poput bojažljivog lijenog sluga koji je zakopao u zemlju povjerene mu talente (usp. Mt 25, 14-30), već mora spremno prihvatiti Gospodinov poziv, po uzoru na Petra koji, pouzdavši se u Učiteljeve riječi, nije oklijevao ponovno baciti mreže, premda čitavu noć nije ništa ulovio (usp. Lk 5,5). Nipošto ne poričući osobne odgovornosti, slobodan čovjekov odgovor Bogu postaje “suodgovornost”, odgovornost u Kristu i s Kristom, u snazi djelovanja njegova Duha Svetoga; postaje zajedništvo s Onim koji nas čini kardima donijeti obilat plod (usp. Iv 15,5).

Primjeran čovjekov odgovor, pun povjerenja u Božju inicijativu jest onaj velikodušni i potpuni Amen – Neka mi bude – Nazaretske Djevice, izgovoren poniznim i odlučnim prihvaćanjem planova Svevišnjega, koje joj je priopćio glasnik s neba (usp. Lk 1,38). Njezin spremni “da” omogućio joj je da postane Majkom Božjom, Majkom našega Spasitelja. Marija, nakon tog prvog “fiat” – neka mi bude, morala ga je još mnogo puta ponoviti, sve do trenutka Isusova razapinjanja, kada je “stajala pod križem”, kako bilježi evanđelist Ivan, sudjelujući u užasnoj boli svoga nevinog Sina. Upravo s križa, umirući Isus ju je svima, a osobito nama svećenicima i posvećenim osobama, dao za Majku i njoj nas je povjerio kao sinove i kćeri (usp. Iv 19,26-27). Želio bih njoj povjeriti sve koji osjećaju Božji poziv da krenu putem ministerijalnoga svećeništva ili posvećenog života.

Dragi prijatelji, ne dajte se obeshrabriti u teškoćama i sumnjama; uzdajte se u Boga i vjerno slijedite Isusa i bit ćete svjedoci radosti koju daje prisno zajedništvo s njim. Nasljedujući Djevicu Mariju, koju naraštaji proglašavaju blaženom jer je povjerovala (usp. Lk 1,48), trudite se svom duhovnom snagom ostvariti spasonosni naum nebeskoga Oca, gajeći u svom srcu, poput Marije, sposobnost divljenja i štovanja Onoga koji ima moć činiti “velika djela” jer sveto je ime njegovo (usp. Lk 1,49).

Iz Vatikana, 20. siječnja 2009.

papa Benedikt XVI.

Preuzeto s www.redovnice.hr

MOLITVA ZA DUHOVNA ZVANJA NA VELOM VRHU

Stoljećima u ušima vjernika odzvanjanju Kristove riječi: “Žetve je mnogo, a radnika malo. Molite dakle gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju” (Mt 9, 37-38), podsjeća nas papa Benedikt XVI. u svojoj poruci za 46. svjetski dan molitve za duhovna zvanja. I među nama danas također se čuju, možda i glasnije negoli prije.

Svake prve subote u mjesecu vjernici župe BDM Karmelske na Donjoj Drenovi predvođeni svojim duhovnim pastirima hodočaste na Veli Vrh Gospi od utjehe moleći je za nova duhovna zvanja. Ove godine, 2. svibnja, pridružili su im se i vjernici Prvostolnog dekanata na čelu s dekanom fra Stankom Dodigom.

Molitvom krunice koju su predvodile sestre milosrdnice, na početku svibanjskih pobožnosti, vjernici su se preporučili u zagovor Majci koja čuje svaku potrebu i priskače u pomoć kao ono na svadbi u Kani. Njezine riječi: “Što god vam rekne, učinite!” (Iv 2, 5) pokazuju nam da s Isusom i gledajući u njega, uvijek možemo otkriti što nam je činiti. Upravo zato smo se i okupili na molitvu, kako bismo nahranjeni Riječju i Tijelom s euharistijskog stola, osluhnuti što Bog po nama želi progovoriti drugima.

Na početku svete misu koju je u koncelebraciji s mons. Gabrijelom Bratinom i vlč. Marijanom Benkovićem, predvodio fra Stanko, a pjevanje animirale Sestre Presv. Srca Isusova, predvoditelj je pozvao vjernike neka zahvale Gospodinu i Gospi od utjehe za sve primljene darove i milosti. U molitvi vjernika osobito smo molili za sve mlade da u buci raznoraznih poziva današnjice mogu raspoznati glas Duha Božjega te se odazvati na Božji zov služeći velikodušno drugima.

Sjetili smo se i uzornih duša, Majke Marije Krucifikse Kozulić, fra Ante Tomičića i s. Žarke Ivasić, koji su se odazvali pozivu Ljubavi i svojim je životom svjedočili, moleći za njih da ih Gospodin uzdigne na čast oltara kako bi svima bili poticaj za nesebično služenje u ljubavi.

Nama ostaje i dalje, ne samo moliti, nego i više životom svjedočiti za kim idemo i koga ljubimo.

s. Lidija Turić

MOLITVENO BDIJENJE ZA DUHOVNA ZVANJA U KATEDRALI SV. VIDA

“Tko si, Gospodine, i što želiš da učinim? Tko si, Gospodine? Tko sam ja, Gospodine? Što tražiš od mene, da te slijedim? Ali, kako, Gospodine?”, samo su neka pitanja koja si postavljaju i mnogi mladi današnjice. Mnogi čuju Gospodinov zov i slijede ga živeći u svijetu, a ima i onih koje Gospodin zove da ga nasljeđuju u svećeničkom ili redovničkom staležu. Tko su oni koje Gospodin zove? Jesu li to neki čudaci, kako često znamo čuti, ili pak, sasvim jednostavni, počesto nesigurni mladi koje susrećemo na našim ulicama, u školama, fakultetima, crkvama... mladi što žive životom koji možda i nije po našim, često uskim, mjerilima... mladi za koje mi ne bismo rekli da su prikladni pridružiti se nama, u našim redovima... ali, Gospodin ne gleda kao mi, On gleda ljudsko srce, i poziva: “Bdijte i molite!” (Mt 26, 41)

U predvečerje 46. svjetskog dana molitve za duhovna zvanja, 2. svibnja 2009. zajednica vjernika okupljena pred izloženim Presvetim Oltarskim Sakramentom u katedrali Sv. Vida u Rijeci molila je ne samo za nova duhovna zvanja, nego i za one koji su se već odazvali da budu ustrajni, hrabri i vjerni u nasljedovanju Gospodina kako bi svjedočanstvom života oduševljavali druge u prepoznavanju poziva. Molitveno bdijenje pod motom: "Tko si Gospodine i što želiš da učinim?" organizirao je i predvodio vlč. Sanjin Francetić voditelj Djela za duhovna zvanja Riječke nadbiskupije, a sudjelovali su bogoslovi, franjevački novaci s Trsata, redovnice, te vjernici laici.

Na kraju molitvenog bdijenja nadbiskup mons. dr. Ivan Devčić pozdravio je okupljene, podsjetio na zajedničku odgovornost svih te pozvao na trajnu molitvu i zalaganje za duhovna zvanja osobito u ovoj Svećeničkoj godini.

s. Lidija Turić

NEDJELJA DOBROG PASTIRA U ŽUPI SV. BARTOLA NA CERNIKU

U ono vrijeme, čitamo u Svetom pismu, Isus počeo slati svoje učenike dva po dva... i u ovo vrijeme, osobito na nedjelju Dobrog Pastira mnogi učenici i učenice uputili su se drugima kako bi im govorili o Radosnoj vijesti, o svom pozivu i odazivu. Svaka posvećena osoba svojevrstni je upitnik mnogima. Rijetki će u susretu s redovnicom zaobići pitanja kao što su, pa kako to da si otišla u časne, što ti se dogodilo, jesi se razočarala u ljubavi, kad si odlučila postati časna itd. Mnogi, pa čak i vjernici, imaju kriva shvaćanja o redovništvu, puni su predrasuda i ne bi svojoj djeci preporučili redovnički poziv, nažalost, otvoreno se i protive.

Neke odgovore na pitanja o duhovnom zvanju i redovništvu izrekle su riječima i svojom prisutnošću sestre Kristina, Tajana, Celestina, Tereza i Lidija na nedjeljnoj svetoj misi 3. svibnja kada su posjetile župu Sv. Bartola na Cerniku.

Vjernicima ove župe naše sestre nisu nepoznate jer su ovdje djelovale od 1960. do 1976., a 1980. pjevački zbor sestara je uzveličao liturgijsko slavlje za župni blagdan Sv. Bartola i 150. obljetnicu župe Cernik.

Poslije slušanja Božje riječi župnik vlč. Petar Zeba pozvao je sestre da se predstave i jasnije progovore o duhovnom pozivu.

"Vjerojatno ste znali susresti naše sestre u gradu, u prolazu, ili prije mnogo godina u ovoj župi. Možda niste znali tko su one, zapravo, i koju karizmu žive, a sada možete nešto više čuti o nama i našem načinu života i o redovništvu općenito," započela je s. Lidija i nastavila govoriti o životu i djelu Majke Krucifikse te o karizmi, tj. poslanju Družbe kao i o duhovnom pozivu. Potom su sestre Kristina i Tajana posvjedočile o svom životnom putu i kako su se odazvale na Božji poziv te su ohrabrine mlade u izboru poziva, rekavši im neka osluškuju Božji glas u svom srcu i slijede ga.

Na licima vjernika i krizmanika vidjelo se oduševljenje igrokazom "Dragocjeni biser" koji su sestre izvele na kraju sv. mise.

s. Lidija Turić

NAGRAĐEN FILM

“RIJEČKA MAJKA - MARIJA KRUCIFIKSA KOZULIĆ”

Na 24. međunarodnom festivalu katoličkog filma i multimedije NIEPOKALANOW posebnu nagradu žirija osvojio je kratki dokumentarno-igrani film “Riječka majka – Marija Krucifiksa Kozulić” redatelja i scenarista Bernardina Modrića ostvarenog u produkciji riječkog Istra filma.

U konkurenciji ovog festivala što se održavao od 14. do 17. svibnja u najvećem europskom samostanu kod Varšave bilo je prijavljeno 157 filmova, 50 radijskih emisija, 30 multimedijalnih progama i 20 web stranica iz 21 zemlje svijeta.

Film “Riječka Majka - Marija Krucifiksa Kozulić” snimljen je prošle godine, a prikazuje život i poslanje utemeljiteljice Družbe Sestara Presvetog Srca Isusova u Rijeci koja je ovdje inicirala i rad brojnih socijalnih, humanitarnih i karitativnih ustanova. Djelo ove uzorite Riječanke temelj je za pokretanje postupka za njezino proglašenje blaženicom i sveticom Katoličke Crkve.

Ulogu Majke Krucifikse tumačila je u filmu Edita Karadole, snimatelj filma bio je Robert Kalčić, montažer Igor Modrić, a glazbu su skladali Emilio Kutleša i Adrian Vinković.

Glavnu festivalsku nagradu osvojio je poljski film “Generalova čast” redateljice Joanne Pieciukiewicz prikazavši dobro skrivanu istinu o generalu Stanislawu Sosabovskom i njegovoj padobranskoj brigadi. Njih je za junaštvo u Drugom svjetskom ratu odlikovala nizozemska kraljica.

Janja Modrić, producentica ISTR FILMA

XXIV MIĘDZYNARODOWY KATOLICKI FESTIWAL FILMÓW I MULTIMEDIÓW

„Zdobyć cały świat dla Chrystusa
przez Niepokalaną”

św. Maksymilian Maria Kolbe

DYPLOM

Wyróżnienie

Modric Bernardin
(Chorwacja / Croatia)

za film:

„Riječka Majka – Marija Krucifiksa Kozulić”

Przewodnicząca
Komitetu Organizacyjnego

Danuta Stachyra

Gwardian
Niepokalanowa

o. Stanisław M. Pietka

Dyrektor
Festivalu

o. Ignacy Kosmowski
o. Ignacy Kosmana

Przewodniczący
Jury

Jan Szafrański

Niepokalanów 17 maja 2009

KATOLICKIE STOWARZYSZENIE FILMOWE IM. ŚW. MAKSYMILIANA MARIJ KOLBEGO
KLASZTOR OJCÓW FRANCISZKANÓW NIEPOKALANÓW

HODOČAŠĆE REDOVNICA RIJEČKE NADBISKUPIJE

“Svaki pokušaj izgraditi kulturu, civilizaciju, sreću jednog naroda bez Boga, znači zapečatiti njegovu vremenitu i vječnu propast ... Samo je u Bogu vaša sreća, vremenita i vječna. Izvan Boga ne ostaje ništa osim propasti...”, riječi su iz duhovne oporuke bl. Alojzija Stepinca čiju su zatočeničku ćeliju u kaznionici u Lepoglavi posjetile redovnice riječke nadbiskupije.

Naime, u subotnje jutro 6. lipnja 2009. pedesetak redovnica koje djeluju na području riječke nadbiskupije, predvođene povjerenikom za redovnice mons. Nikolom Uravićem, krenule su na hodočašće koje je organizirao Odbor za redovničke konferencije.

Najprije su došli u Varaždin, grad baroka, glazbe i cvijeća, kako ga nazivaju, ali i grad poznat po tornjevima crkava. U 18. st. prozvali su ga “malim Rimom”. Varaždin, stari hrvatski slobodni i kraljevski grad koji je stoljećima bio gospodarsko, kulturno i političko središte sjeverozapadne Hrvatske, postao je sjedište Varaždinske biskupije 1997. godine.

Katedrala Uznesenja Blažene Djevice Marije najljepša je ranobarokna sakralna građevina grada Varaždina. Gradnja crkve počela je sredinom 17. st., ali je više puta obnovljena mijenjajući upravitelje da bi od 1997. osnivanjem Varaždinske biskupije postala katedralnom crkvom. Treba spomenuti kako iznimnoj ljepoti te sakralne građevine pridonosi izrazito vrijedan glavni oltar, a kvaliteta orgulja varaždinske katedrale dolazi do izražaja osobito na Varaždinskim baroknim večerima koje se svake godine održavaju u katedrali.

Varaždinske crkve doživljavale su sudbinu požara koji su ih nekoliko puta uništili da bi se, poput ptice feniksa, ponovno dignule još ljepše i raskošnije.

Franjevačka barokna crkva Sv. Ivana Krstitelja koju su podigli ivanovci, a preuzeli je kasnije franjevci poznata je ne samo po najvišem tornju u gradu, kamenim skulpturama na pročelju crkve, nego i po bogato rezbarenoj propovjedaonici iz 1670. godine, najljepšem djelu te vrste u Hrvatskoj. Franjevci su u sklopu samostana imali i nadaleko poznatu ljekarnu, a mogu

se dičiti i riznicom u kojoj su pohranjene brojne slike iz 17. i 18. stoljeća, crkveno posuđe iz istog razdoblja te inkunabule.

Crkva Sv. Nikole biskupa, zaštitnika grada najprije je bila romanička, potom gotička, a obnovljena je u baroknom stilu sredinom 18. st. Barokni oltari, glavni i četiri bočna, krase lađu crkve kao i više zanimljivo ukomponiranih kipova zaštitnika grada. Među najznačajnijim ističu se skulpture sv. Ćirila i Metoda, sv. Andrije s knjigom i križem u ruci i sv. Tome s kopljem te apostola sv. Petra i Pavla.

Crkva rođenja Isusova zvana još i uršulinskom mjesto je hodočasnika koji se utječu Majci milosti (drveni gotički kip iz 15. st.). U crkvi se čuva i relikvija mučenice sv. Viktorije. Uz crkvu je dvokatni samostan sestara uršulinki u kojem se nalazi vrlo vrijedna zbirka baroknih slika, crkvenog posuđa te vezena svećenička odjeća.

Cvjetne gredice na varaždinskim ulicama, travnate površine koje su obrubljene raznolikim grmljem plijenile su poglede, kao i zelene aleje gradskog groblja koje je svojevrsni biser parkovne i perivojne arhitekture s kapelicama - grobnicama umjetničke vrijednosti.

Iz Varaždina redovnice su se uputile u Lepoglavu koja se prvi put spominje 1399. godine, a već sljedeće godine sagrađeni su samostan i crkva u kojem su obitali pavlini do 1786. godine pa u tom razdoblju Lepoglava doživljava puni procvat te s prvom javnom gimnazijom i prvim sveučilištem s pravom dodjele akademskih titula postaje kolijevka znanosti, umjetnosti i kulture u Hrvatskoj. Ukazom Josipa II. i odlaskom pavlina iz Lepoglave zamire sav kulturni i znanstveni život. Godine 1854. samostan je pretvoren u kaznionicu u kojoj je nakon montiranog sudskog procesa na izdržavanje šesnaestogodišnje kazne došao i zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac 19. listopada 1946. i ostao do 5. prosinca 1951. kada je premješten u kućni pritvor u rodni Krašić. U lepoglavskom uzništvu bl. Stepinac je živio u sjeni barokizirane gotičke Marijine crkve Bezgrješnog Začeca čija je unutrašnjost bogata baroknim namještajem, drvorezbarijom, baroknim oltari-

ma i freskama Ivana Krstitelja Ranglera. Stepinčevim odlaskom iz Lepoglave komunističke su vlasti crkvu zatvorile da bi tek osamostaljenjem Hrvatske ponovno bila otvorena za vjernike te se počelo s njezinom obnovom. Pod okriljem Bezgrješne svetu misu je slavio mons. Nikola Uravić koji je u propovijedi istaknuo kako i redovnice, poput Marije, a i siromašne udovice iz Evandelja trebaju cijeli svoj život, sebe, sve što jesu, predati Gospodinu.

Lepoglava je poznata i po prvoj meteorološkoj postaji u Hrvatskom zagorju, nalazištu poludragog kamena ahata, a još više po lepoglavskoj čipki za koju se vjeruje da su je u Hrvatsku donijeli pavlini.

Obogaćene novim spoznajama o povijesti pojedinih mjesta i crkava, u molitvi i dobrom raspoloženju redovnice su posjetile i prekrasni dvorac Trakošćan koji je nastao u 13. st. Tijekom stoljeća doživljavao je svoje uspone i padove da bi ga u duhu romantičarskog povratka prirodi i obiteljskim tradicijama obnovili

Draškovići kao rezidencijalni dvorac, parkovni okoliš pretvaraju u romantičarski perivoj po uzoru na engleske parkove, a izgradnjom brane dolinu pretvaraju u veliko jezero.

Poslije Drugog svjetskog rata dvorac je nacionaliziran, a 1953. osnovan je muzej sa stalnim postavom. Dvorac čine četiri razine: nisko i visoko prizemlje, te prvi i drugi kat. Osobito se ističu viteška i lovačka dvorana, knjižnica, soba za molitvu, glazbeni salon, atelier slikarice Julijane Erdödy prve akademski obrazovane žene slikarice u Hrvatskoj, zbirka obiteljskih portreta Draškovića, zanimljiva zbirka časnika Draškovićeve vojske iz Sedmogodišnjeg rata, kao i zbirka oružja s primjercima od 15. do 19. stoljeća itd.

Po povratku mons. Uravić je najavio teme redovničkih konferencija za sljedeću godinu koje će biti posvećene euharistiji, kao i hodočašće u euharistijsko proštenište Predragocjene Krvi Isusove u Ludbreg.

s. Lidija Turić

PROSLAVA BLAGDANA SV. VIDA U RIJECI

U ovoj Euharistijskoj godini Riječke nadbiskupije, snaga Euharistije trebala bi nam postati izvor svega života i djelovanja. Krist je taj koji nas povezuje u Crkvu i izvor je naše spremnosti na žrtvu. Dokaz tomu je i mučenička smrt sv. Vida koju smo proslavili 15. lipnja 2009. godine. Sestre su sudjelovale u svečanoj procesiji krenuvši iz katedrale Sv. Vida Korzom do postavljenog oltara za slavljenje sv. mise ispred dominikanske crkve koju je predvodio, s početkom u 18 sati, mons. Ivan Milovan, biskup porečko-pulski u koncelebraciji s većim brojem biskupa i svećenika.

Mlade danas privlači čvrstoća duše, hrabrost i odvažnost, tj. moralna ljepota. Ako je Krist izvor našega života, tada će naš život biti ispunjen nadom, svjetlom i snagom. "Vjera je dar i poslanje, vjera je dio čovjekove duše, srca i osobnosti. Ona uključuje ljubav, predanje i povjerenje, istaknuo je biskup Milovan u svojoj propovijedi te nastavio:

"Krist, Crkva, vjera i moral nisu priče. Bog je stvarnost, Bog je istina, Bog je moj život, stoga je svaki kršćanin pozvan dati svjedočanstvo za vrjednote Evandelja. U svijetu u kojem se danas mnogo govori o pravima i slobodi, ali malo o dostojanstvu i odgovornosti čovjeka, potrebni su svjedoci koji će Kristovu čovječnost posvjedočiti ljubavlju, praštanjem i pomirenjem. Stoga smo u ovoj Euharistijskoj godini pozvani da, poput Krista, slijedimo put pšeničnog zrna. Život nije drama bez zapleta."

Kako Crkva znade prepoznati istinske Kristove svjedoke koji predano i tiho rade za Crkvu, služeći mu u potrebnima, pokazala je i Riječka nadbiskupija podjelom 10 medalja istaknutim vjernicima među kojima je priznanje primila i naša s. Katarina Šikalo za 40 godina neumornog rada i služenja starijim i bolesnim osobama u Domu starica u Grižanama. Mi joj od srca čestitamo i molimo da svaka od nas bude spremna dati svjedočanstvo za Boga.

s. Tajana Hrvatin

PROSLAVA 110 GODINA OSNUTKA NAŠE DRUŽBE

Zahvalne Bogu za našu Majku Utemeljiteljicu Mariju Krucifiksu Kozulić i njezin neopozivi DA koji je Bogu ne samo izrekla nego vjerno i krjeposno živjela, kao i svake godine rado-sna srca dočekale smo 6. srpnja, dan osnutka naše Družbe. Dan Družbe proslavili smo u Kući matici na Drenovi. Ujutro nakon zajedničke molitve u blagovaonici s. Nives Stubičar, tajnica i učiteljica juniorki, i juniorke s. Tereza Gojani i s. Tajana Hrvat-in imale su kratku meditaciju protkanu pjesmama Srcu Isusovu i pjesmom Majci Krucifiksi.

U samostanskoj kapelici bio je vrhunac našeg zajedništva, gdje je sv. misu predvodio i propovijedao mladomisnik vlč. Mario Tomljanović, a skladno je pjevao zbor sestara pod ravnanjem s. Valentine Marinović. U nadahnutoj propovijedi o važnosti i veličini Božjeg poziva naglasio je: "Koliko vi budete radosne i nasmijane, toliko će ovaj svijet biti radostan i nasmijan. Nemojte skidati osmijeh s lica, velika je to pastoralna zadaća."

Nakon svete mise poznata kantautorica duhovne glazbe Daniela Sisgoreo-Mor-san, odsvirala je i otpjevala pjesme Majke Krucifikse koje je osobno uglazbila: "Neću te nikad ostaviti", "Kruše nebeski", "Blažene li mene" i "Ostati gdje mir kraljuje".

Nakon zajedničkog objeda slijedilo je predava-nje s. Dobroslave Mlakić na temu: "Štovanje Pre-svetog Srca Isusova". *Srce je u svim kulturama, osim tjelesnog organa, uvijek bilo i simbol ljubavi i središte svega unutarnjeg čovjekova života, ne samo njegove tjelesno-osjećajne sfere, nego i duševno-duhovne. U biblijskom smislu srce je mjesto susreta čovjeka i Boga, susreta koji postaje djelotvornim u ljudskom srcu Sina Božjega. Upoznavajući čovjeka upoznajemo njegovo srce, a upoznavajući i približavajući se Srcu Sina Božjega, spoznajemo ne-izrecivu Božju ljubav koju Bog ima prema nama. Štovati Kristovo Srce zna-či klanjati se onom Srcu koje je, nakon što nas je ljubilo do kraja, kopljem probodeno i iz kojega je potekla krv i voda, neiscrpan izvor novoga života,* naglasila je s. Dobroslava.

Prigodom Dana Družbe pridružile su nam se s. Nikodema Stojak, ravnateljica Ženskog učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić u Rijeci, s djevojkama Doma koje su pripremile bogati glazbeni program. S. Nikodema i s. Nives najavljuvale su naizmjenično točke programa koje su slijedile. U kratkom uvodu s. Nives je podsjetila na važnost proslave Dana Družbe, a s. Nikodema je najavila glazbene točke učenica Glazbene škole Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci:

Fabio i Chiara Jurić, brat i sestra, učenici III. i II. razreda Glazbene škole, na svojim glazbenim instrumentima izveli su skladbu *Ave Maria* Charlesa Gunoa.

Ester Filipas, učenica II. razreda Glaz-bene škole, u znak zahvalnosti i čestitke svih učenica i roditelja, nastupila je s dvije sklad-be: *Zalazak sunca* i *Hvala ti*.

Nakon toga slijedila je prezentacija u Powerpointu: *Povijest Družbe kroz sliku i tekst* koju su izradile sestre Nives, Marijana, Tajana i Tereza.

Anamaria Bilandžić, učenica I. razreda Glazbene škole, izvedbom skladbe W.A. Mozarta, *Sonata u d-duru kv 311, 1. allegro con spirito*, izrekla je svoju čestitku i zahvalnost Bogu za postojanje Družbe Sestara Presvetog Srca Isusova.

Maria Bilandžić, učenica II. razreda Glazbene škole, skladbom Johanesa Bramsa *Intermezzo op. 118. br. 2 u A-duru*, izrazila je svoje čestitke i dobre želje za sve većim Božjim blagoslovom duhovnih zvanja u Družbi, koje će naslijediti istinsku ljubav i brigu za mladež u duhu i ljubavi Majke Krucifikse.

Igrokaz *Izvor života* o Samarijanki na zdencu izvele su s. Tajana i s. Tereza.

Anamaria i Maria Bilandžić, sestre i učenice I. i II. razreda Glazbene škole, u znak zahvalnosti Majci Krucifiksi za osnutak Družbe i Ženskog učeničkog doma, prije 110. godina, uglazbile su pjesmu: "Leti, leti dušo moja" prema tekstu M. Krucifikse iz knjige, *Život i djelo Marije Kozulić*.

Alisa Šepić, učenica I. razreda Glazbene škole, skladbom *Ave Maria* Charlesa Gounoda, na violini, izrekla je veliku zahvalnost Bogu, Majci Krucifiksi i svim sestrama koje se žrtvuju i pomažu djeci, mladeži i obiteljima u majčinskoj brizi, odgoju i naobrazbi u današnjim teškim vremenima nasilja i ovisnosti koje razaraju budućnost ljudskih i kršćanskih vrijednosti.

Zahvaljujemo s. Nikodemi i djevojkama iz Doma koje su svojim glazbenim točkama uljepšale proslavu Dana naše Družbe kao i svima ostalima koji su na bilo koji način sudjelovali i pridonijeli svečanosti ovog dana.

Najveća hvala ipak ide Bogu koji je našu Družbu mudro vodio kroz razna povijesna razdoblja. Zahvalni smo Presvetom Srcu Isusovu na daru Majke Krucifikse. Njezina karizma i danas živi po sestrama koje nesebično djeluju u apostolatu. Vjerujemo da će nas Njegova providnost i ljubav i nadalje pratiti po novim duhovnim zvanjima koja će ga nasljedovati u karizmi Majke Krucifikse.

s. Tereza Gojani

Na Dan Družbe 6. srpnja za vrijeme euharistijskog slavlja vrhovna glavarica s. Felicita Špehar obnovila je posvetu Družbe Presvetom Srcu Isusovu. I njegovoj je ljubavi i dobroti povjerala svako ljudsko srce, sve potrebe Crkve i svijeta.

POSVETA PRESVETOM SRCU ISUSOVU

Na Dan Družbe, 6. srpnja 2009.

O Srce najsvetije i najštovanije među svim srcima, o Srce našega Gospodina, Srce puno žarke ljubavi, o Srce Isusovo!

Smjerno Ti se klanjamo i molimo Te, Ti budi naš život, naša nada, naša snaga i radost, naše sve!

Ulij u naša srca puninu svoje dobrote i ljubavi i uresi ih svim krjepostima. O snaži nas ljubavlju svoga Srca da čeznemo i nastojimo biti potpuno Tvoje i da Tebi pripadamo u svim našim radostima i teškoćama života.

Ljubljeni Isuse, žarki je vapaj Tvoga Srca da svi budu jedno. Iz ljubavi prema nama i Srce si svoje dao probosti za naše spasenje. Sabori cijelu svoju Crkvu i sve kršćane u jedno. Učvrsti našu Družbu u međusobnoj ljubavi i jedinstvu. Učini da se nikad ne udaljimo od Tebe i od ljubavi Tvoga Srca.

Presveto Srce Isusovo, po Srcu Tvoje Bezgrješne Majke i Djevice čiste, danas se darujemo Tebi i posvećujemo Ti cijelu našu Družbu,

koju je naša Utemeljiteljica Tebi posvetila. Tebi izručujemo, posvećujemo i prikazujemo s čistom i živom vjerom, nadom i ljubavlju sve naše radosti i tjeskobe, naše molitve i sva naša djela, na apostolske nakane cijele Crkve, za papu našega Benedikta, obraćenje svih grješnika i za sve službenike oltara, Tvoje svećenike. Primi nas, osnaži i izliječi od svih naših slabosti, nemarnosti i mlakosti, i posveti nas. Blagoslovi ljubavlju, mirom i jedinstvom sve obitelji našega naroda. Božansko Srce Isusovo, čuvaj od svih poroka i zala današnjice djecu, djevojke i mladiće naše domovine. U duhu karizme naše Utemeljiteljice daj nam živjeti duh siromaštva i ljubavi, i udijeli nam gorljivosti i odvažnosti u zauzimanju za sve malene i siromašne.

Presveto Srce Isusovo, Tebi povjeravamo sve naše potrebe, osobito Te molimo za nova zvanja u cijeloj Crkvi i našoj Družbi, da poput Majke Krucifikse budu znak ljubavi i milosrđa Tvoga Božanskog Srca.

O Bože ljubavi i mira, snagom Duha Svetoga, učini da prestanu svi ratovi u svijetu i da vlada Tvoj mir i ljubav Tvoga Srca u srcu svakoga čovjeka i među svim narodima.

Bezgrješna Djevice Marijo, zagovaraj nas kod svoga Sina, našega Gospodina i Kralja svih srdaca, da sve naše zajednice budu živi znak otajstva ljubavi Božanskog Srca.

Neka nas prati zagovor naše Utemeljiteljice Majke Krucifikse da po snazi ljubavi Tvoga Srca u radosti i sebedarju žrtvujemo svoj život za dolazak Tvoga Kraljevstva, kraljevstva istine i pravde, ljubavi i mira. Po istom Kristu Gospodinu našem. Amen!

*(Prema neobjavljenim tekstovima naše Utemeljiteljice
Majke Marije Krucifikse Kozulić)*

PUT U EMAUS

Psalmist kaže: “Gle, kako je dobro i kako je milo kao braća zajedno živjeti. Ondje Gospodin daje svoj blagoslov i život do vijeka” (Ps 133,1.3). Istinitost i ljepotu ovog navoda još jednom smo iskusile mi sestre iz Kuće matice na izletu u Grižanama.

Običaj je da nekamo idemo u Emaus. Budući da su nas neka događanja spriječila da to učinimo u uskrsnom vremenu, izlet, tj. zajedničko druženje ostvarili smo 11. srpnja 2009. Pregovaralo se o mjestu izleta i dogovorili smo se da to budu Grižane.

Krenuli smo na put. S. Celestina vozila je kombi, s. Silvana i s. Bernardina osobne automobile. Došavši u Grižane sestre su nas lijepo primile. Najprije smo u prekrasno obnovljenoj crkvi Sv. Martina imali sv. misu. Dva svećenika Đakovačko-osječke nadbiskupije vlč. Josip Antolović, nećak s. Asunte i vlč. Josip Perak služili su sv. misu. Nakon mise uputili smo se pješice prema crkvi Gospe Snježne, a one koji nisu mogli pješice s. Danijela je prevezla automobilom. Došavši ispred crkvice podijelile smo uloge i zaduženja. Neki su išli istraživati ljepote prirode, neki su se odmarali od napornog putovanja ili se dali u zaštitu kapelice od golubova “gostiju” u zvoniku, a neki na pripremanje ručka.

Trebalo je pronaći najpogodnije mjesto za roštilj. Vjerne “kuharice” toga dana bile su s. Celestina, s. Tomislava i s. Silvana. Svi smo se rado priključili zajedničkom stolu i u radosti i sestrinskoj ljubavi proveli ugodno poslijepodne. Nakon objeda zadržali smo se u rekreaciji i igri, jer su sestre iz vrtića ponijele rekvizite za dobro raspoloženje. Otkrili smo nove “talente” i sposobnosti u igranju reketa, tenisa i nogometa. S. Tajana nam je svirala na gitari, č. Majka dirigirala, a mi svi zajedno pjevali. Pospremivši sve, krenuli smo dalje. U Domu za starice dočekale su nas sestre s desertom: kolačima, voćem i sladoledom. Posjetile smo starice u njihovim sobama i svojim posjetom na njihova lica izmamile radost, smijeh i poneku suzu rado-

snicu. Neke su imale želju da im otpjevamo pokoju pjesmu što smo rado učinile. S. Celestina je svakoj starici darovala prigodan dar.

Učinile smo nekoliko snimaka sa staricama i sa s. Katarinom koja je u povodu blagdana sv. Vida od Riječke nadbiskupije dobila nagradu za neumoran rad. Put nas je dalje vodio u Novi Vinodolski gdje nas je pred crkvom Sv. Filipa i Jakova apostola dočekaao vlč. Ivan Peranić i upoznao nas s poviješću župe. Na povratku smo još kratko pogledali prekrasne i lijepo obrađene vinograde koje su na opustjelim područjima zasadile marljive ruke prognanih Vukovaraca.

Radosne i obogaćene mnogim lijepim iskustvima stigle smo na Drenovu. Zahvaljujemo Bogu na lijepom vremenu, sestrama u Grižanama na iskazanoj sestrinskoj ljubavi i gostoprimstvu i svima koji su nam omogućili i trudili se da nam bude lijepo.

s. Nives Stubičar

SLAVLJE 50 GODINA ZAVJETA

“Ti si moj Bog - tebi zahvaljujem: Bože moj, tebe ja uzvisujem” (Ps 118,29).

Uoči Velike Gospe, 14. kolovoza, u Kući matici, tri sestre: Benjamina Balentić, Eugeniya Vračić i Marinka Mikić proslavile su svoj zlatni jubilej redovničkih zavjeta.

Svečanu koncelebriranu sv. misu u samostanskoj kapeli Navještenja Gospodnjega na Drenovi predvodio je mons. dr. Ivan Devčić, riječki nadbiskup s nekoliko svećenika. U prigodnoj propovijedi, tumačeći biblijska čitanja naglasio je potrebu molitve za svećenike i nova duhovna zvanja, posebno u ovoj godini koja je na razini opće Crkve proglašena Svećeničkom godinom, a u našoj nadbiskupiji i Euharistijskom godinom. Zahvalio je svečaricama što su svoje živote i rad ugradile u riječku nadbiskupiju svjedočeći vrjednote koje ne prolaze. Nakon sv. mise slijedio je svečani objed. Mlade sestre izvele su u čast svečarica prigodni recital: “Četiri godišnja doba i četiri svijeće mog života” koji je napisala s. Marijana.

s. Nives Stubičar

STUDIJSKO LJETO U GRADU BEZ “ZIDA”

Obogaćujuće iskustvo internacionalnosti i različitosti kultura koje prati moje studijske dane u Rimu, ovoga sam ljeta, mogla još snažnije doživjeti obavljajući tečaj njemačkog jezika u Berlinu. Od trinaest studijskih sjedišta Goethe-Instituta u Njemačkoj, ovaj u Berlinu bilo mi je moguće pohadati iz dva razloga, s obzirom na vrijeme održavanja tečaja i zahvaljujući stipendiji njemačke ambasade pri Sv. Stolicu.

Nakon pristupnog testa, već sljedećeg dana započeli smo intenzivni tečaj okupljajući se u upravnoj zgradi Instituta smještenoj u povijesnom centru grada. Na tečaju koji je trajao od 6. srpnja do 28. kolovoza sudjelovalo je trinaest osoba, većinom studenata, iz osam država (Meksiko, Amerika, Australija, Rusija, Turska, Italija, Švicarska, Hrvatska). Različitost dobi, vjerskih opredjeljenja, životnih nazora, profesija i zvanja, stimulirao nas je u želji da se što bolje upoznamo i razumijemo. Motivirani istim ciljem – usvojiti temeljno poznavanje njemačkog jezika – već drugog dana upoznali smo formativni program Goethe-Instituta koji je, pored didaktičkih satova, obuhvaćao izvan razredne satove raznih aspekata njemačke kulture, arhitekture, povijesti, kinematografije, etnografije i dr.

Ove godine program je posebno bio obilježen raznim kulturnim sadržajima, manifestacijama i izložbama povodom dvadesete godišnjice od “pada” berlinskog zida. Osim zida koji je dijelio stanovništvo i taj četveromilijunski grad trideset i osam godina, razvoj i morfologiju grada obilježili su njegova bogata povijest, prirodne ljepote, a napose rijeka Spree oko koje je organiziran centar grada. Iako se još mogu pronaći ostaci betonskog ili žičanog zida, multikulturalno stanovništvo nastoji živjeti u miru uvažavajući se međusobno. Napose me se dojmila suradnja različitih konfesija i vjerskih zajednica u organiziranju različitih kulturno-umjetničkih manifestacija koje su ponuđene u gotovo svakoj poznatijoj crkvi ili samostanu. Isto tako, još više me se dojmila stvarnost mladeži koja živi po ulicama Kreuzberga, a gradske vlasti ne nalaze rješenja. Moja mala duhovna oaza u Berlinu bio je karmelićanski samostan “Regina Martyrum” koji se nalazio nedaleko od mjesta gdje sam stanovala. Nekoliko puta posjetila sam i hrvatsku katoličku misiju St. Sebastian. Tamo sam imala priliku sudjelovati na liturgiji, susresti voditelje misije, franjevce iz provincije Presv. Otkupitelja i popričati s nekolicinom vjernika, većinom izbjeglicima za vrijeme rata.

Zahvalna sam Gospodinu i svima koji su mi omogućili dva mjeseca studija jezika u Berlinu. Imala bih na kraju samo poželjeti i drugima neko slično iskustvo.

s. Marijana Mohorić

“BUDI SVOJ”

Dan hrvatskih mučenika proslavljen je ove godine 12. rujna na Udbini, križnim putem i euharistijskim slavljem.

Svečanost je počela pobožnošću križnoga puta s Kravskog polja od crkve Sv. Marka Groba do podno Crkve hrvatskih mučenika u izgradnji. Tada je krenula svečana procesija ministranata, svećenika i biskupa prema oltaru postavljenom ispred ulaza u crkvu. Euharistijsko slavlje predvodio je hvarsko-bračko-viški biskup Slobodan Štambuk, u koncelebraciji sa zadarskim nadbiskupom Ivanom Prendom, šibenskim biskupom Antom Ivasom, porečko-pulskim biskupom Ivanom Milovanom, domaćim gospičko-senjskim biskupom Milom Bogovićem, kanonicima Senjskog kaptola i stotinjak svećenika. Okupilo se i stotinjak časnih sestara.

Misnom slavlju prethodio je mimohod motorista koji su iz mjesta hrvatskih stradanja po cijeloj domovini skupili i donijeli po jedan kamen koji će biti ugrađeni u novu crkvu.

Na početku je sve prisutne pozdravio biskup domaćin Mile Bogović izražavajući zadovoljstvo da je crkva pod krovom i nadu da će, vjerojatno, iduće godine biti posvećena. Biskup Štambuk je svoju propovijed započeo citirajući dijelove Šenoine pjesme “Budi svoj” iz nedovršenog romana “Kletva”, te je vrlo jasno i emotivno prenio poruku o važnosti upoznavanja samog sebe i svoje domovine.

Biskup se potom kritički osvrnuo na zahtjeve za uklanjanjem križa iz javnosti, a što se, kako je rekao, objašnjava potrebom za tolerancijom. “Ali tolerancija je uvažavanje i prihvaćanje drugoga s njegovim osobitostima, a nije izbjegavanje svojega da bih se drugome svidio. To nije tolerancija, to je samoubojstvo svojeg dostojanstva”, rekao je propovjednik. Izrazio je želju da crkva na Udbini bude jedna velika i draga učionica u kojoj će se učiti kako biti narod Božji i kako biti svoj. “Da ovo bude crkva našeg vjerskog i nacionalnog preodgoja u poniznosti i skromnosti, radišnosti, naše međusobne ljubavi i po svemu tome - biti jasno prepoznatljivi i samima sebi i svima oko sebe i cijelom svijetu!” zaželio je biskup Štambuk.

s. Kristina Tunić

DUHOVNE VJEŽBE

(07.- 13. 09. 2009.)

“Uči me, Gospodine svojemu putu da hodim vjeran tebi, usmjeri srce moje da se boji imena tvogega” (Ps 86, 11).

Uvodnim mislima iz Ps 86 i 143 započele su duhovne vježbe u Kući matici od 7. do 13. rujna 2009. pod duhovnim vodstvom o. Joze Batinića, DI. Zazvali smo Duha Svetoga da nam pokaže put kojim ćemo krenuti u duhovnim vježbama, ali i inače u životu. Zamolili smo neka usmjeri našu pamet, srce, dušu, cijelo naše biće njegovu vodstvu. Nastojale smo staviti Gospodina u središte našega bića, dopustiti da se događa izmjena između Njega i nas. Kad god se otvorimo djelovanju Duha Svetoga događa se izmjena kroz riječ, slušanje, šutnju, kroz zajednički hod. Dok smo tako u duhovnim vježbama zajedno hodile, Gospodin nas je učio upoznavati njegovu volju. Pitale smo se što je volja Božja za nas danas? Sv.

Pavao nam jasno kaže: “Doista, ovo je volja Božja: vaše posvećenje” (1Sol 4,3).

Sv. Petar nas u svojoj poslanici poziva na ostvarenje svetosti, kao na bitnu oznaku redovničkog života: “Budite sveti u svemu življenju” (1 Pet 1, 15).

Pitanje je koliko mi to ozbiljno shvaćamo i provodimo u život u svakidašnjim prilikama ili neprilikama. Svetost je biti kao Isus, biti njegova kopija unatoč našoj bijedi. Pavao po milosti dolazi do iskustva da Isus živi u njemu.

On moli za Efežane: “Zato prigibam koljena pred Ocem” (Ef 3,14). I mi sestre prigibamo svoja koljena pred Veličanstvom njegovim izloženim pod prilikama Kruha i molimo da se ojačamo u unutarnjeg čovjeka, da živimo u Riječi, da se svagda i u svemu slavi i hvali ime Gospodnje. Tako moleći jedna za drugu i za sve sestre ponovno smo u Isusovoj osobi prepoznali Isusa koji je Put, Istina i Život. Hodeći kroz duhovne vježbe nije nas mimošla patnja. Sjedinjene s Isusom na Posljednjoj večeri, u Getsemanskom vrtu, na križnom putu i njegovoj smrti shvatile smo da je križ znak ljubavi i naklonjenosti Boga prema čovjeku. Sv. Ivan je zapisao Isusove riječi: “Ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge. Po tome će svi znati da ste moji učenici” (Iv 13,34-35). Ove riječi nisu samo preporuka nego i zapovijed. Isus nam ne ostavlja slobodan izbor nego nam zapovijeda. Međusobna ljubav je pobjeda. Isus je ljubavlju na križu za nas prinio svoj život da nas oslobodi zamke smrti. Križ probija nevidljivu zapreku koja nas dijeli od Boga. Križ vodi k uskrsnuću. Uskrsnuće je potvrda da je Isus svim ljudima Put, Istina i Život. Uskrsnuće je potvrda da je Isus Sin Božji i da nitko ne dolazi Ocu osim po Sinu.

U ime svih prisutnih sestara zahvaljujem svima koji su na bilo koji način pridonijeli molitvom, radom i žrtvama da možemo dobro obaviti duhovne vježbe.

s. Marija Žderić

XXV. redovnički tjedan

U organizaciji Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i Hrvatske unije viših redovnih poglavara u samostana Svetoga Križa u Sigetu u Zagreb u petak 18. rujna započeo je XXV. redovnički tjedan. U radu tjedna, osim provincijala i provincijalki, sudjeluje dvjestotinjak redovnika i redovnica pripadnika različitih redova Crkve u Hrvata. Na otvorenju tjedna sudjelovao je član Hrvatske biskupske konferencije zadužen za redovnike gospičko-senjski biskup Mile Bogović i zagrebački pomoćni biskup Valentin Pozaić.

Pozdravnu riječ okupljenima osim biskupa Bogovića, uputio je i predsjednik HKVRP provincijal Provincije franjevac trećoredaca glagoljaša sv. Jeronima o. Ivan Paponja koji je izrazio radost da se ovogodiš-

nji dani podudaraju s proslavom 800. obljetnice franjevačke karizme.

Predavanje "Franjevačka novost u razvoju posvećenog života" održao je fra Nikola Vukoja. Uvodno je slikovito predstavio povijesno okruženje u kojem se počela razvijati franjevačka karizma. Franjo je osjetio da mora u sebi nešto mijenjati, i ta evanđeoska autentičnost nije mogla ostati skrivena, pa su mu se vrlo brzo pridružili prvi drugovi. Spoznavši što je Evanđelje, Franjo ide Crkvi. Traži da mu prvo to protumači svećenik u Porcijunkuli, potom asiški biskup Guido, ali kad se broj povećao ide i papi. Želi sve što ima podložiti Crkvi, da to Crkva odobri i prihvati. Ono što je napisao, uglavnom uzimajući rečenice iz Svetoga pisma iznenadilo je na neki način i Crkvu. Vukoja je podsjetio na dijalog Franje s papom Inocentom III. i kardinalom Ivanom od Križa. Njima se činilo da je ono što je izložio Franjo nemoguće živjeti u toj situaciji, da to izlazi iz dotada svih poznatih oblika posvećenoga života. Istaknuo je da Franjino viđenje posvećenog života nije apsolutna novina, no on je stavio naglasak na neke elemente. Shvatio je da jedini način da Evanđelje postane i bude lijek života ljudima je taj, da ga on i njegova braća utjelovljuju u konkretnom životu, tj. da Kristovim Evanđeljem ispunjavaju cijeli svijet koji se tada užurbano mijenjao. Potom tu je slavljenje kapitula, da to uistinu bude susret, slušanje Božje riječi kroz druge. Za Franju je sastanak braće vrlo bitan, jer Evanđelje se ne mijenja, ali se mijenja situacija, stoga je potreban razgovor. Franjo također ističe da je poslušnost "sestra ljubavi" a ona se odražava u služenju. Tu je fra Nikola pojasnio nespretnost hrvatskog prijevoda riječ "minor" - malenost. Pravi prijevod je manji, jer je Franjo želio biti manji od najmanjega. Također od novina koje Franjo uvodi u posvećeni život je novi oblik bratstva, te se tako od njegova vremena redovnici počinju nazivati braća. Novost je i u siromaštvu koje Franjo shvaća kao povlasticu, jer ima duboku svijest da je sav Božji i za Boga i da sve pripada Njemu. Zatim misijska djelatnost koja se osobito odražava u bliskosti s ljudima. Potom ekologija, nenasilje, prijateljavanje, interkulturacija. Tu je o. Vukoja istaknuo da je papa Ivan Pavao II. u enciklici "Redemptoris missio" uzeo puno od Franje.

Za sudionike redovničkoga tjedna u crkvi Svetoga Križa misno slavlje je predvodio biskup Bogović. Biskup je podsjetio na podudarnost održavanja Tjedna, u tjednu kada je proslavljen blagdan Uzvišenja Svetoga Križa, jer je Franjo jako dobro razumio križ. U križu je i sva mudrost njegove veličine, rekao je biskup. Istaknuo je kako je Franjina najveća vrijednost bila ljubav prema Bogu, čovjeku i prirodi. U njegovu vrijeme mnogi su uživali u svjetovnoj slavi, a Franjo i drugi prosjački redovi svrnuli su pogled od bogatstva i vlasti na vrednote siromaštva i nemoći. Franjino okretanje prema siromašnima i slabima nije bilo nešto originalno, nego jednostavno nasljedovanje onoga pogleda na čovjeka i načina gledanja na svijet kakav je imao Isus Krist, što je izraženo u blaženstvima, rekao je biskup. Na kraju propovijedi podsjetio je da su vjerničke zajednice i pojedini kršćani uvijek u opasnosti pomisliti kako danas nije moguće djelovati u evanđeoskom duhu, boriti se za evanđeosku ljestvicu vrijednosti. U ovom i ovakvom svijetu kršćanin se ne smije zaustaviti i obeshrabriti čineći dobro, rekao je biskup.

Elementi franjevaštva kod pojedinih utemeljitelja Redova

U drugom dijelu programa XXV. redovničkog tjedna u petak, 18. rujna održano je šest koreferata s temom "Elementi franjevaštva kod pojedinih osnivača Redova". Član predsjedništva Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara (HKVRP) provincijal Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Bogdana Mandića fra Ivica Petanjak pojasnio je kako je pri pripremi ovogodišnjeg Tjedna, nakon što je odlučeno da tema bude sv. Franjo, predloženo da se dio programa posveti i utjecaju sv. Franje na ostale osnivače redova.

Prvi koreferat održao je fra Slavko Slišković, OP. On je istaknuo sličnosti, tj. "duhovni i idejni susret" dvojice svetih utemeljitelja i suvremenika Franje i Dominika (oko 1175.-1221.). Sv. Franjo je bio pozvan "Idi, i popravi moju Crkvu"; a čini se da je sv. Dominik dao odgovor kako to učiniti, kad je poručio braći "Živite kao krivovjerci, a propovijedajte kao Crkva". No, njihova različitost od krivovjeraca očituje se u tome, što nisu prezirali Crkvu, već su svoju djelatnost nalazili u Njoj i od Nje tražili blagoslov za svoje djelo. Obojica su pokazali kako kršćani moraju biti ljudi dijaloga i da je to najbolji način propovijedanja radosne vijesti koja donosi mir i dobro. Bili su i

Ljudi suosjećanja za konkretne potrebe svojih bližih, što je uvelike utjecalo na njihov životni izbor, jer su u svakoj prilici pomagali. I sami su postali siromašni, te time pokazali da siromaštvo nije prokletstvo, te kako i siromašni imaju svoju čast, dostojanstvo, mjesto na ovom svijetu i kako ne smiju biti odbačeni, prezreni. Karakteristično za obojicu je da su bili među prvima koji su doprinijeli afirmaciji žena. Dominik kad je na jugu Francuske prvo propovijedao ženama, a i dominikanke su osnovane puno prije od dominikanaca. Franjo pak prihvaća Klaru kao sebi ravnopravnu i daje joj pravo da sama bira svoj životni put, rekao je Slišković. Red propovjednika puno je više od sv. Dominika, a sv. Franjo je čini se puno više od male braće. Vidi se to i po podjelama unutar reda, gdje se nitko ne smatra manje Franjinim niti smatra Franju manje svojim. I upravo pod tim utjecajem, među bijelim fratriba se zanemaruje sve više zajednički pothvat i naglašava Dominikova uloga, pa red od reda propovjednika postaje dominikanski, zaključio je o. Slišković.

S. Dobroslava Mlakić iz Družbe sestara Presvetog Srca Isusova govorila je o ulozi sv. Franje u životu Majke Marije Krucifikse Kozulić (1852.-1922.), te u nastanku Družbe. Potječe iz poznatog roda brodovlasnika i kapetana lošinjskih Kozulića koji su početkom 19. st. preselili u Rijeku na Sušak, a uglavnom su bili trećoredci i crkveni dobrotvori riječkih redovnika, osobito kapucina. I sama je postala trećorednica. Sav svoj život je posvetila odgoju i obrazovanju siromašne djece i mladeži. O nadahnuću i ulozi koju je sv. Franjo imao u njezinu životu, može se iščitati u izvornim dokumentima konstitucijama Udruge kćeri Presvetog Srca Isusova koju je 1879. osnovao kapucin Arkandeo iz Camerina u Trstu, potom iz konstitucija Družbe i iz Marijinih spisa.

O Anđeli Merici (1474.-1540.) govorila je uršulinka s. Klaudija Đuran. Istaknula je kako je Anđela rano ostala siročić, te je dolaskom kod ujaka u Salo ušla u zajednicu Trećeg reda sv. Franje. Kako je bila izuzetna osoba, franjevački poglavari su je poslali u Bresciju da bude uz udovicu kojoj je obitelj stradala u ratu. Sama je u ranoj mladosti doživjela viđenje da Bog od nje traži da utemelji družbu. Opirala se toj ideji, pa je tek sa šezdesetak godina od okupljenih djevojaka utemeljila Družbu svete Uršule. S. Đuran je rekla kako je sveta Anđela živjela od Božje Riječi, kao i sv. Franjo. Ona je svojim životom propovijedala Evandjelje, ali i riječima. Tako je svoje sljedbenice formirala, da su one i prije Tridentinova podučavale vjeronauk.

U koreferatu p. Vatroslav Halambek, DI govoreći o sv. Ignaciju (1491.-1556) istaknuo je četiri dodirne točke sa sv. Franjom. Kao ranjenik i rekoalescent Ignacije čita život Isusov i oduševljava se sv. Dominikom i sv. Franjom. Obraćanja ga vodi u Svetu zemlju gdje glavnu ulogu imaju franjevci. U Jeruzalemu je htio proživjeti ostatak godina, no franjevački mu provincijal zabranjuje ostanak tamo te se vraća u Europu. Sljedeća dodirna točka zbilja se oko njegova izbora za generala Reda, 19. travnja 1541. Tražio je da se izbor ponovi, no bio je ponovno izabran. Potom je otišao obaviti trodnevnicu molitve i refleksije kod svog ispovjednika franjevca Teodozija da Lodija koji mu je sugerirao, a Ignacije je onda odlučio prihvatiti rezultate trećega izbora. Zatim je Ignacije u pripremi konstitucija svoje družbe proučavao franjevačke konstitucije, a zbog svega toga u glavnoj isusovačkoj crkvi u Rimu nalazi se pokrajnji oltar posvećen sv. Franji učitelju siromaštva.

Mala sestra Blaženka predstavila je evanđeoske poveznice sv. Franje i malog brata Karla de Foucaulda (1858.-1916.). Govoreći o podudarnosti u nadahnuću u Franjinu i Karlovu bratstvu uz vlastite nijanse istaknula je evanđeosku jednostavnost života, evanđeosku malenost, malena i skromna bratstva, sveopće bratstvo, izazov blagosti i evanđeoskog nenasilja u izgradnji kulture mira i pomirenja, univerzalnost, otvorenost drugome u poštivanju, dijalogu obojica s muslimanima, kontemplacija življena u srcu svijeta u blizini ljudi i povlačenju u samoću. S. Blaženka je podsjetila kako ni Franjo ni Karlo nisu bili reformatori, no uvidjeli su potrebu za novim oblikom evanđeoskog oblika života u Crkvi.

S. Dobrila iz Družbe sestara Misionarki Ljubavi podsjetila je, kako se nakon smrti Majke Terezije govorilo da je ona "Franjo 20. stoljeća". Istaknula je kako je Majka Terezija bila dva puta u Asizu na skupu molitve za mir, te je predstavila i jedan malo poznat detalj. Kad se prije govora u Ujedinjenim narodima željela pomoliti, rečeno joj je da se tamo ne moli. Podijelila je molitvu sv. Franje "Gospodine učini me oruđem svoga mira" i onda su svi molili. Navedenu molitvu, Misionarke Ljubavi mole nakon pričesti.

Zaključujući radni dio XXV. redovničkog tjedna, fra Ivica Petanjak je istaknuo karakteristiku svih predstavljenih utemeljitelja. Svima njima sv. Franjo je bio poticatelj i nadahnuće, a svako od njih je krenuo drugim putem. To je širina sv. Franje, franjevaštva koje se temelji na evanđelju Isusa Krista, rekao je o. Petanjak.

Preuzeto s www.ika.hr

LECTIO DIVINA - BOŽANSKO ČITANJE

(18. i 19. rujna 2009.)

Premda sam samo djelomično prisustvovala predavanjima o. Jozе Milanovića OSB o ŽIVOJ BOŽJOJ RIJEČI koja se nama *sama čita*, dok čitamo Sveto pismo, usuđujem se sažeti ono što me se dojmilo, kao i ono na što su me podsjetila predavanja. Kao prvo spomenut ću 4 koraka u božanskom čitanju:

1. pokušati dokučiti što nam tekst govori;
2. razmišljati o Božjoj riječi;
3. moliti (oratio) ili prositi i zahvaljivati;
4. motriti ili gledati (contemptio), slušati Božji odgovor.

Božja Riječ je živa, toliko okrenuta prema nama da je postala živa osoba. Riječ nam se, ne

samo objavljuje, nego i čini što hoće, prema onome "i reče Bog, i bi tako". Kad nije bilo tako? Onda kad mi nismo slušali, odnosno, kad smo grijehili. Riječ je sebe prevela u mnoštvo riječi. Znamo da postoje dva stola; stol Riječi i Tijela Kristova. Isus je isti onaj koji nam se daje pod prilikama kruha i vina. M. Kirigin je prvi i jedini koji je tako pisao, pa onaj koji nemarno sluša Božju riječ, jednaki je krivac kao onaj koji se iz nemarnosti pričešćuje te pusti da padne Tijelo Kristovo na zemlju. To je isti Gospodin.

Što je Sveto pismo? Najjednostavnije tumačenje je kako je upravo to Pismo. Kome? Nama danas udaljenima. Adamu nije trebao pisati jer je blizu. Mi ne pišemo sestri koja je s nama. Pišemo onima daleko. Bog u svojoj dobroti nije htio prekinuti vezu s nama poslije grijeha pa je ostavio **Otvoreno pismo**. Nije Sv. pismo privatno, pa ga je nepristojno čitati. Ako je Bog svetim piscima nešto objavio, nije to samo za njih, nego kad čitamo to je upravo nama – danas napisano.

Znalački, jednostavno, objasnio nam je pater na naravnim susretima i susret s Gospodinom pod dvije, zapravo, tri prilike; u riječi, pod prilikama kruha i vina; naravni susreti na nekoj gozbi. Što je prvo kad očekujemo neki susret? Naravno riječi, pozdrav. Kako bi bilo da si došao prijatelju iz, recimo, Austrije, prijatelj te pozdravlja, a ti ne slušaš nego samo gledaš što je na stolu ili kad će se donijeti hrana? Riječ je važna kao i sama gozba. Onaj koji ti daruje ono što drži u ruci, daruje ti ono što ima prvo u srcu i ustima: **RIJEČ**. Štoviše, ne možemo euharistiju nositi sa sobom nakon sv. mise, no Božju riječ možemo koliko god želimo i možemo se njome pričešćivati kad god želimo. Isus je uvijek tu s nama do svršetka svijeta kako je i obećao: "Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta" (Mt 28,20b).

Sveti Otac Ivan Pavao II. nazvao je LD "Životno čitanje". Kako Božja riječ treba biti glavna, nije bilo dovoljno naglašeno. Primjerice, u knjižnici trebaju nam neke knjige, ali koja je glavna? One mogu pomoći da Božju riječ bolje razumijemo. Kakav bi to bio red kad Božja riječ ne bi bila na prvom mjestu? Rečeno je da nam Bog sam sebe čita. Prisjetimo se kako su čitali Sveto pismo ona dva učenika na putu u Emaus i kako su razočarani rekli samom Isusu: "A mi smo se nadali." Ali kad im je sam Isus počeo (otkrivati) čitati sebe, pitali su se kasnije: "Nije li nam srce gorjelo dok nam je tumačio Pisma?" Sv. Bernard tumači da je jedini dostojan zaklani Jaganjac otvoriti knjigu, sama sebe. Kad Bog čita, treba biti šutnja. Mudri i umni ne mogu pročitati što Bog skriva. On sam im treba otkriti, no oni moraju biti ponizni, jer Bog ne nagrađuje oholost.

Iz Knjige Otk 19,4-14 protumačio nam je pater jahača na konju bijelcu: **vj**ernog, i **i**stinitog a ime mu je **RIJEČ BOŽJA**. Ovdje vidimo da je osoba riječ, da je Sv. pismo taj konj bijelac. To sam ne kontrolirajući osjećaje i uzviknula. Pater to nije negirao, nego je kasnije, po mome shvaćanju takvo mišljenje potkrijepio s još dva primjera:

1. Isusove haljine na brdu Taboru su samo haljine žive riječi;
2. Origen tumači Pj 2,9 gdje su rešetke i prozori, zapravo redci i riječi Sv. pisma kroz koje nam

se pokazuje riječ, jer dok čitamo trebamo dalje gledati, te da ne bismo trebali čitati puno, nego jednu rečenicu produbiti. Oni koji kopaju bunar ne kopaju široko, nego duboko da bi došli do žive vode.

Svatko može otići u knjižnicu i podići Bibliju. Pročitati kako je Pilat osudio Isusa. Pročitati će samo događaj, no hoće li sam sebi dati odgovor na Pilatovo pitanje: “Što je istina?” Može se postići vjerom da nam sam Bog otkrije pravu, živu istinu.

Zanimljivo je bilo tumačenje rečenica iz Lk 1,26-30 o navještenju Marijinu. Marija je bila najbolja slušateljica Riječi, ali se ipak prepala, čak ni ona nije bila dostojna da Bog sam izravno s njom razgovara nego joj šalje posrednika... Strah nas je kada našu riječ želimo priopćiti, rekao je pater. Upućena pitanja kao, što smo za sebe pročitali, iščitali iz riječi šestog mjeseca, mjesta, plemena te zaručnika i koji je po imenu naš zaručnik ili zaručnica ostali su bez javnog odgovora – upravo kao što je za javnost bio Josip zaručnik i muž Marijin, koji to i nije bio, no svaka je mogla odgovoriti sebi kada je zadrhtala, i prestrašila se nekih npr. dekreta i znala je koji su to “Gabrijeli” koji su joj navijestili ono što ima dalekosežne posljedice. Svaka od nas može biti jedna drugoj s. Gabrijela. Naglašeno je da Bog zna u kojem mjesecu, na kojem mjestu smo mi, iz kojega smo plemena. Složili smo se da je naše “pleme” Družba, na velikom stablu Crkve, koja je jedna i jedinstvena na cijelome svijetu.

Često nam se dogodi da posumnjamo je li to zaista Bog rekao kad đakon reče: Riječ Gospodnja. Mi Gospodina ne vidimo ovim očima, no On je s nama do svršetka svijeta po znakovima, simbolima koji su samo polovica stvarnosti. Druga nevidljiva polovica je upravo nevidljiva, pa dok se čita s ambona koji bi trebao biti od kamena, jer je slika grobne ploče iza koje govori uskrsnuti Gospodin - riječ Božja. Kako je važno ovo znati i prepoznati i vjerovati!

Na kraju važno je i to da treba uočiti razliku između Isusova prihvaćanja i nošenja križa koji je unaprijed navješten i prisilnog nošenja križa Šimuna Cirenca. I nama se dogodi kao Šimunu: Čitaj i dobi dekret i nevoljko ga prihvati mrmljajući, kao da to nema veze s Božjom odredbom i kao da ne stoji u Pismu: “Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka...” no, ovisi kako ja to čitam. Utješno je da nije grijeh kada nam za vrijeme čitanja dođe na pamet neka misao, to nije rastresenost nego poticaj da to učinim, npr. neko dobro djelo. Ali ako je to nešto sebično, onda bi to bila rastresenost.

Ne možemo se popeti na nebo kako bismo gledali Gospodina, nego imamo Božju riječ, a u što se sve zaodjenula dobiva važnost od Onoga koji se u to zaodjenuo. Lako je reći: “Ljubim Dom u kojem prebivaš” ako je taj Dom po mojoj mjeri i ukusu. Tješim se da će bezbroj puta u svojoj dobroti Gospodin ponoviti ono: “Oče, oprostite im ne znaju što čine”.

Molim Gospodina da ovo ponovi onima koji su protiv života (za pobačaj), nedavno u Berlinu bacili zapaljeno Sv. pismo pred mirne prosvjednike za **ZIVOT** (koji su protiv pobačaja) i da ne bude dalekosežnih posljedica.

Zabilježila s. Bernardina Maslač

SUSRET ANIMATORA ZA DUHOVNA ZVANJA

Ovogodišnji susret animatora za duhovna zvanja s temom “MJESTO I ULOGA CRKVENIH POKRETA U PASTORALU DUHOVNIH ZVANJA” održan je 25. i 26. rujna u Duhovnom centru Karmel sv. Ilije u Buškom Blatu. Zbog iznenadne bolesti mons. Marina Barišića, predsjednika Vijeća za zvanja, na samom početku pozdravio nas je i poželio dobrodošlicu don Jenko Bulić pročitavši nam pismo mons. Barišića.

Prvog dana susreli smo se s temom “Crkvenost crkvenih pokreta” o kojoj nam je govorio doc. dr. sc. Ivica Raguž, profesor dogmatske teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu. U svome predavanju naglasio je kako danas svi kritiziramo Crkvu ili je pak branimo, no premalo je ljubimo. Kako bismo lakše shvatili pojam crkvenosti objasnio nam je što u grčkom jeziku znači pojam “karizma”. Karizma je konkretno uprisutnjenje ljubavi. Dakle, nepostojanje karizmi značilo bi nepostojanje djelovanja Duha Svetoga u Crkvi. No, različiti su darovi a isti Duh, a svakome se daje očitovanje Duha na korist (usp. 1 Kor 12,4-7). Drugim riječima, karizma je uvijek primljena sa svrhom da se drugomu “nosi”, tj. da koristi

zajednici. A to znači živjeti karizmu u svjetlu križa - tu nema ničeg idiličnog. Da bismo to mogli shvatiti sv. Pavao koristi sliku tijela da prikaže suovisnost djelovanja karizmi. Stoga je tema tijela odlučujuća za razumijevanje Crkve jer je Bog postao čovjekom. Sv. Pavao jasno tvrdi da nam bez poniznosti i ljubavi ništa ne koristi. Po ljubavi cjelokupno djelovanje dobiva smisao. To je bitni čimbenik razumijevanja važnosti pokreta u promicanju duhovnih zvanja. Trebamo biti svjesni da smo svi mi hodočasnici na putu vjere. Samo tako možemo razumjeti mlade današnjice koji se traže. Jer nije lako biti svjedok i posvjedočiti o križu koji vodi do uskrsnuća. Mi nismo oni koji moraju sve znati i imati rješenje za svaki problem, ali trebamo biti ti koji znaju svakoga ljubiti. A kako bez molitve to nije moguće, te smo se večeri svi zajedno okupili u crkvi na molitveno bdijenje za duhovna zvanja.

Na ovo se predavanje, idućeg dana, veoma jasno nadovezao vlč. Josip Kolega, vicerektor Biskupijskog misijskog sjemeništa "Redemptoris Mater" u Puli govoreći o pastoralu zvanja na neokatekumenskom putu. Mi smo jedno tijelo u dinamici, stoga se Duh Sveti ne može staviti u okvire. Vlč. Kolega nam je posvjedočio o snazi krštenja govoreći kako se po navještenju riječi Božje u mladima budi krštenje koje ima ogromnu duhovnu snagu. Drugim riječima, krštenje treba postati vidljivo našim životom. Vjera treba osposobiti čovjeka da živi Božju volju u svom životu. Samo je Božja volja izvor istinske sreće. Bog nas ljubi takve kakvi jesmo, a čovjek se u slobodi otvara riječi Božjoj, odnosno, Božjem milosrdnom djelovanju. Iskustvo milosti je kao šport, čovjek se mora vježbati i živjeti u duhovnom životu.

Mr. sc. don Jenko Bulić, predstojnik Ureda za pastoral mladih Splitsko-makarske nadbiskupije i župnik župe sv. Ivana Krstitelja na Trsteniku u Splitu izvijestio nas je o susretu povjerenika i animatora duhovnih zvanja europskih biskupskih konferencija u Rimu održanog od 2. do 5. srpnja ove godine. U svome izvješću rekao je kako svaki poziv vapi za otkupljenjem jer čovjek ne živi samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta (usp. Mt 4,4). Pozvani smo na nova otkrivanja darova Duha Svetoga. Stoga ne smijemo dokinuti stvaralačku snagu riječi kad je ona plod Duha Svetoga. Univerzalno poslanje Crkve je donijeti Krista svijetu i uprisutniti ga u životnu svakodnevicu. Kad govorimo o pastoralu zvanja, onda se ne može govoriti o obavljanju posla, nego o spasenju duša. Ključ zvanja u Crkvi nalazi se u Božjem Srcu, ali ako naša srca nisu po Božjem Srcu zatvorit će se protok milosti. Trebamo prepoznati Krista jedni u drugima i tražiti vlastito obraćenje, jer poziv svaki dan nailazi na nove prepreke, izazove i očekivanja gdje odgovor mora biti osvježen iz konkretne situacije i iskustva. Prvi i posljednji cilj kršćanskog poziva je biti prijatelji, stajati zauvijek uz bližnjega. Zato pastoralu zvanja treba dati značajku evangelizacije, a za to je potreban iskorak za misiju unutar zajednice vjernika. Danas si trebamo postaviti pitanje kakvu mene danas Bog treba, a ne koliko nas treba.

Na kraju susreta o kojem nas je izvijestio mr. sc. don Jenko Bulić, papa Benedikt XVI. obratio im se govoreći o slici zemlje u koju sije sjeme riječi Božje. Evo kako Papa gleda na to: "Zemlja je u prvom redu srce svakog čovjeka, posebno mladih na koje je usmjerena služba slušanja i praćenja, srce koje je često zbunjeno i izgubljeno, ali koje je, s druge strane, sposobno izvući svaki atom snage za darivanje, spremno otvoriti se poput pupoljka za život otvoren i istrošen u ljubavi Kristovoj. Svećenici i animatori trebaju biti zrno sjemena spremno odreći se samoga sebe kako bi vršilo volju Očevu, koji zna živjeti skriven od vike i buke, odreći se zapaženosti i veličine." Sveti Otac nam poručuje da smo sijači vjere i nade mladima koji duboko u sebi osjećaju zbunjenost i izgubljenost. Svećenička godina nam daruje izvrsnu prigodu osvježiti i obnoviti smisao pastoralu zvanja u svojim temeljnim metodama.

s. Tajana Hrvatin

PROSLAVA SPOMENA PREMINUĆA MAJKE KRUCIFIKSE KOZULIĆ

Riječi Majke Krucifikse: “Rado ostavljam zemlju, jer sam ostvarila svoje djelo”, govore o njezinoj okrenutosti prema nebeskim stvarnostima, ali tako da ne umanjuje djelo koje je vršila na ovoj zemlji za one koje joj je Bog stavio na životni put. Na njezin rad i djelo lako se mogu primijeniti tjelesna i duhovna djela milosrđa. Zato iz godine u godinu s posebnom ljubavlju i poštovanjem obilježavamo spomen blaženog preminuća naše Majke Utemeljiteljice. Iz njezina života i rada iščitavamo duh i karizmu za koju je ona živjela, i na koju se mi trajno vraćamo i nastojimo je prilagoditi današnjem vremenu i ljudima kojima smo poslani.

Ove godine trodnevnica u spomen preminuća Majke Krucifikse Kozulić bila je upriličena u kapucinskoj crkvi Gospe Lurdske na Žabici. Trodnevnicu je predvodio o. Stanko Dodig, kapucin, dekan Prvostolnog dekanata. Tijekom tri večeri propovijedao je živo i poticajno i osvjetljavao lik Majke Utemeljiteljice. Prije sv. mise sestre su predmolile kronicu, a s. Dobroslava je imala prigodnu meditaciju iza pričesti.

Prvi dan trodnevnice o. Stanko je istaknuo kako je već u Starom zavjetu Bog svom narodu upućivao poziv na svetost. Isus je također rekao: “Budite, dakle, savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski” (Mt 5,48). Taj poziv je čula Marija Kozulić i u svom životu nastojala oko osobne svetosti, ali i svetosti onih s kojima se družila ili su joj bili povjereni. “Mnoge djevojke su se i oduševile po njezinu iskrenom oduševljenju i sreći, odazvavši se u srcu na Božji poziv, te je mogla osnovati redovničku Družbu Presvetog Srca Isusova u Rijeci. Željela je svojim sestrama, svijetu, a posebno vjernicima i ljudima ovog kraja i našeg grada Rijeke pokazati da se kršćanska svetost sastoji u djelima ljubavi prema Bogu i bližnjima”, naglasio je propovjednik. Svoju propovijed o. Stanko je završio pozivom mladima, ali i svim nazočnima da što bolje upoznaju svetost Majke Krucifikse te se poput nje upute stazama svetosti na koju smo svi pozvani po krštenju i redovništvu. Drugog i trećeg dana trodnevnice propovjednik je progovorio o životu i nesebičnom radu Marije Kozulić, kao i o njezinu velebnom djelu osnivanju jedne nove redovničke zajednice. Tumačeći nedjeljna čitanja progovorio je i o sablazni i tuđim grijesima.

Na sam dan spomena preminuća Majke Utemeljiteljice 29. rujna sv. misu u samostanskoj kapeli u Kući matici predslavio je fra Stanko Dodig uz koncelebraciju mons. Gabrijela Bratine, vlč. Marijana Benkovića i fra Zorana Bibića s Trsata. Pjevanje i sviranje pod misom predvodila je s. Valentina Marinović.

Te večeri na sv. misi bio je lijep broj sestara i vjernika. Fra Stanko je na početku homilije protumačio imena triju arkandela, a onda nastavio kako je Majka Krucifiksa u svoje vrijeme živjela i djelovala kao blaženica te primjer njezina života i nama je veliki primjer uspjelog ljudskog i kršćanskog života. Stoga ona ne bi smjela otići u povijest zaborava, nego zaslužuje da je što više ljudi upozna te da svijetli kako našoj Družbi tako i ovom svijetu. Svoju propovijed završio je riječima: “Zato se meni, a vjerujem ovdje i vama, nameće ozbiljno pitanje: Što je to svetost i kako izgleda jedan svetac ili jedna blaženica, ako to nije Majka Krucifiksa Kozulić?” Tada je pozvao sve nas okupljene neka molimo da je Bog po svojoj božanskoj moći proslavi čašću oltara. Slavlje smo završili ugodnim druženjem oko obiteljskog stola. Na nama, današnjim duhovnim kćerima, ostaje dužnost da Majku Krucifiksu nasljedujemo živjeći danas karizmu koju je ona živjela. Neke nam u tome pomogne i njezin zagovor.

s. Nives Stubičar

PORUKA PAPE BENEDIKTA XVI. ZA SVJETSKI MISIJSKI DAN 2009.

Na ovu nedjelju posvećenu misijama obraćam se na-dasve vama, braćo u biskupskoj i svećeničkoj službi, a potom i vama, braćo i sestre svekolikoga Božjega naroda da bih svakoga potaknuo da u sebi oživi svijest o Kristovu misionarskom nalogu – učiniti “učenicima sve narode” (Mt 28,19) na tragu svetoga Pavla, Apostola naroda.

“Narodi će hoditi u svjetlosti njegovoj” (Otk 21,24).

Cilj je poslanja Crkve, zapravo, svjetlom evanđelja prosvjetliti sve narode na njihovu povijesnom putu prema Bogu kako bi u Njemu došli do svoga potpunoga ostvarenja i svoga ispunjenja. Moramo osjetiti čežnju i strast da Kristovim svjetlom, koje se odražava na licu Crkve, prosvjetlimo sve narode kako bi se svi sabrali u jednu ljudsku obitelj pod ljubaznim Božjim očišćenjem.

Upravo u toj perspektivi Kristovi učenici raspršeni po cijelome svijetu djeluju, trude se, uzdišu pod teretom patnja i daruju život. Ponovno snažno izjavljujem ono što su više puta rekli moji časni prethodnici: Crkva ne djeluje da bi proširila svoju moć ili potvrdila svoju vlast, već da bi svima donijela Krista, spasenje svijeta. Mi ne tražimo ništa drugo nego da se stavimo u službu čovječanstva, osobito onoga koje najviše trpi i koje je odbačeno, jer vjerujemo da je “naviještanje evanđelja ljudima našeg vremena... nesumnjivo služenje kršćanskoj zajednici, ali i svim ljudima” (*Evangeliu nuntiandi*, 1) koji “znadu za uistinu čudesne pobjede, ali su, kako se čini, izgubili osjećaj za najviše stvari i za sam život” (*Redemptoris missio*, 2).

1. Svi su narodi pozvani na spasenje

Zaista, cijelo čovječanstvo ima radikalni poziv vratiti se svome izvoru – Bogu, u kojemu će jedino pronaći svoje konačno ispunjenje po uspostavljanju svih stvari u Kristu. Raspršenost, raznoličnost, sukob, neprijateljstvo bit će primirene i pomirene po

krvi Križa, te privedene jedinstvu.

Novo jedinstvo već je počelo uskrsnućem i uzdignućem Kristovim, koji sve stvari privlači k sebi, obnavlja ih, čini dionicima vječne Božje radosti. Plod novoga stvaranja već sja u našem svijetu te užije, premda usred proturječja i patnjâ, nadu u novi život. Poslanje je Crkve “zaraziti” nadom sve narode. Zbog

toga Krist poziva, opravdava, posvećuje i šalje svoje učenike da naviještaju Božje kraljevstvo, kako bi sve nacije postale Božji narod. Samo se u takvome poslanju razumije i potvrđuje pravi povijesni put čovječanstva. Sveopće poslanje mora postati osnovna konstanta života Crkve. Naviještati evanđelje za nas mora biti, kao što je prije bilo za apostola Pavla, neminovna i prvotna obveza.

2. Crkva hodočasnica

Sveopća Crkva, bez zapreka i bez granica, osjeća se odgovornom za navještaj evanđelja pred cijelim narodima (usp. *Evangeliu nuntiandi*, 53). Ona, kvasac nade po sebi, mora nastaviti Kristovo služenje svijetu. Njezino poslanje i njezina služba nisu po mjeri materijalnih potreba ili pak onih duhovnih koje se iscrpljuju u okviru vremenskoga postojanja, već transcendentnoga spasenja koje se ostvaruje u Božjem kraljevstvu (usp. *Evangeliu nuntiandi*, 27). To Kraljevstvo, premda je u svojoj potpunosti eshatološko i nije od ovoga svijeta (usp. Iv 18,36), također je u ovome svijetu i u njegovoj povijesti snaga pravednosti, mira, prave slobode i poštivanja dostojanstva svakoga čovjeka. Crkva hoće preobraziti svijet navještajem evanđelja ljubavi “koje uvijek iznova rasvjetljuje svijet obavijen tamom i daje nam hrabrosti potrebne za život i djelovanje... i da tako omogućimo da Božje svjetlo uđe u svijet” (*Deus caritas est*, 39). I ovom Porukom također pozivam sve članove i ustanove Crkve na to poslanje i služenje.

3. Missio ad gentes

Zato je poslanje Crkve pozvati sve narode na spasenje što ga ostvaruje Bog po svome utjelovljenome Sinu. Potrebno je stoga obnoviti zauzimanje za naviještanje evanđelja koje je kvasac slobode i napretka, bratstva, jedinstva i mira (usp. *Ad gentes*, 8).

Želim “još jednom potvrditi da zadaća naviještanja evanđelja svima ljudima tvori temeljno poslanje Crkve” (*Evangeliu nuntiandi*, 14), da je to zadaća i poslanje što ga velike i duboke promjene sadašnjega društva čije još nužnijima. U pitanju je vječno spasenje osoba, što je svrha i samo ispunjenje ljudske povijesti i svemira. Potaknuti i nadahnuti Apostolom naroda, moramo biti svjesni da Bog ima brojni narod u svim gradovima kojima su prošli i današnji apostoli (usp. Dj 18,10). Naime, za vas je ovo obećanje i za djecu vašu i za sve one izdaleka, koje pozove Gospodin Bog naš (Dj 2,39). Cijela se Crkva mora zauzimati u missio ad gentes sve dok se u potpunosti ne ostvari spasenjska Kristova vlast: “Sad još ne vidimo da mu je sve podloženo” (Heb 2,8).

4. Pozvani na evangelizaciju i po mučeništvu

Na ovaj dan posvećen misijama, u molitvi se spominjem onih koji su svoj život učinili isključivim posvećivanjem djelu evangelizacije. Posebno se spominjemo onih mjesnih Crkava i onih misionara i misionarki koji svjedoče i šire Kraljevstvo Božje pod progonstvom, izloženih različitim ugnjetavanjima koja se protežu od društvene diskriminacije do zatvora, od mučenja do smrti. Nije mali broj onih koji su ovaj čas ubijeni zbog svoga “Imena”. Još je uvijek užasno aktualno ono što je napisao moj časni prethodnik, papa Ivan Pavao II: “Jubilejski spomen otvorio je iznenađujuće prizorište pokazujući naše vrijeme izrazito bogato svjedocima koji su na ovaj ili onaj način znali živjeti evanđelje u prilikama neprijateljstva i progonstva, često do pružanja najuzvišenijega dokaza krvlju” (*Novo millennio ineunte*, 41).

Zapravo, sudjelovanje u Kristovu poslanju obilježava također i život navjestitelja evanđelja, kojima je namijenjena ista sudbina kao i njihovu Učitelju. “Sjećajte se riječi koju vam reko: ‘Nije sluga veći od svoga gospodara.’ Ako su mene progonili, i vas će progoniti” (Iv 15, 20). Crkva staje na isti

put i sama podnosi Kristovu sudbinu jer ne djeluje na osnovi ljudske logike ili računajući na silu već slijedeći put Križa, pretvarajući se – u sinovskoj poslušnosti Ocu – u svjedoka i suputnika ovoga čovječanstva.

Drevne Crkve, kao i one što su nedavno osnovane, podsjećam da ih je Gospodin postavio kao sol zemlje i svjetlo svijeta, da su pozvane naviještati Krista, Svjetlo naroda sve do nakraj zemlje. Missio ad gentes - poslanje k narodima – mora predstavljati prioritet njihovih pastoralnih planova.

Papinskom misijskom djelu ide moja zahvala i moje ohrabrenje zbog neophodno potrebnog djelovanja što ga jamči u oživljavanju, misijskoj formaciji i gospodarskom pomaganju mladim Crkvama. Preko tih papinskih ustanova na čudesan se način razmjenom darova ostvaruje zajedništvo među Crkvama u uzajamnoj skrbi i zajedničkome misionarskom planiranju.

5. Zaključak

Misijski poticaj uvijek je bio znak životnosti naših Crkava (usp. *Redemptoris missio*, 2). Međutim, potrebno je ponovno potvrditi da je evangelizacija djelo Duha, te da je i prije nego što je djelovanje svjedočenje i isijavanje Kristova svjetla (usp. *Redemptoris missio*, 26) od strane mjesne Crkve, koja šalje svoje misionare i misionarke da bi izašla izvan svojih granica. Zato od svih katolika tražim da mole Duha Svetoga da u Crkvi poveća strast prema poslanju širenja Božjega Kraljevstva i da podupiru misionare, misionarke i kršćanske zajednice zauzete na prvoj crti u tome poslanju, ponekad u neprijateljskim okruženjima progonstva.

Istodobno pozivam sve da daju vjerodostojni znak zajedništva među Crkvama ekonomskom pomoću, osobito u razdoblju krize kroz koje prolazi čovječanstvo kako bi mlade Crkve došle u položaj da narode prosvijetle evanđeljem ljubavi.

Neka nas u našem misijskom djelovanju vodi Djeвица Marija, zvijezda nove evangelizacije, koja je na svijet dala Krista, postavljenog za svjetlo naroda, da donese spasenje “do nakraj zemlje” (Dj 13,47).

Svima moj blagoslov!

*Iz Vatikana, 29. lipnja 2009.
papa Benedikt XVI.*

Preuzeto s www.redovnice.hr

OBNOVLJENA KAPELICA I OLTAR PRESV. SRCA ISUSOVA

U samostanu u Crikvenici osjećala se odavno potreba obnove kapelice i oltara Presvetog Srca Isusova. Sam oltar ima svoju dugu povijest.

Kada su davne 1929. sestre željele nabaviti oltar za kapelicu, “zamolile su 13. svibnja 1929. odobrenje nacrtu oltara od biskupa iz Senja. Kamen sa sv. moćima sestre su dobile na dar još prije od svećenika Antuna Malešića (na kome je on misio, a dobio ga je od Biskupskog ordinarijata u Krku).

Biskupsko odobrenje za podizanje oltara stiglo je 18. svibnja. Na blagdan Bezgrješnog začeca BDM, 8. prosinca 1929. g. mons. Rigoni blagoslovio je samostan, samostansku kapelicu i posvetio oltar na čast Presvetog Srca Isusova,

uz nazočnost franjevac o. Metodija Semenčića, o. Egidija Brauta, glavarice s. Josipe Košuljandić, sestara, kandidatica i mnogobrojnog naroda” (s. Dobroslava Mlakić, *Družba Sestara Presvetog Srca Isusova*, Zagreb - Rijeka 1999.).

Gledajući svakog dana u oltar Presvetog Srca Isusova mislile smo kako ga obnoviti? Najviše je o tome razmišljala naša kućna poglavarica s. Alojzija Toto. Bile smo sve iznenađene kad je napokon došao poznati restaurator-konzervator pozlatar gosp. Franjo Mrnjec iz Zagreba i počeo ga savjesno obnavljati.

Nakon osamdeset godina zasjao je oltar u svom punom sjaju. Radosne su sve sestre što su mogle urediti tako svečano i dostojno svoju kapelicu. Mnogi župljani koji rado posjećuju našu kapelicu, bili su ugodno iznenađeni ugledavši novi oltar i obnovljene kipove.

Neka Presveto Srce Isusovo bude i u novim generacijama hvaljeno i slavljeno u ovoj našoj samostanskoj kući!

Hvala svim dobročiniteljima koji su nam pomogli svojim prilozima!

s. Ancila Jendričko

SV. MISA I MOLITVA ZA PROGLAŠENJE BLAŽENOM MAJKE MARIJE KRUCIFIKSE KOZULIĆ

U četvrtak 29. listopada u 18,30 sati, nakon listopadske pobožnosti, u katedrali Navještenja Blažene Djevice Marije u Gospiću, župnik i dekan pop Antun Luketić služio je sv. misu na nakanu da se Utemeljiteljica Družbe Sestara Presv. Srca Isusova Majka Marija Krucifiksa Kozulić proglasi blaženom i svetom, te za pokojne sestre ove Družbe. Po ovoj nakani sveta misa slavi se u gospićkoj katedrali svakog 29. u mjesecu jer je to datum preminuća Majke Krucifikse, njezina rođenja za nebo.

Nakon sv. mise slijedilo je klanjanje pred izloženim Presv. Oltarskim Sakramentom, kao i svakog četvrtka, a ove večeri na tekstove Majke Krucifikse s molitvama za duhovna zvanja, da djevojke i mladići koje Bog zove prihvate duhovni poziv i uspiju ga ostvariti. Za prepoznavanje i razvitak jednog duhovnog poziva važno je stvarati duhovno ozračje u obitelji kao i u redovničkim zajednicama, naglašavala je u svojim pismima Majka Krucifiksa. Ona je širila pobožnost Srcu Isusovu, a štovati Kristovo Srce znači klanjati se onom Srcu koje je nakon što nas je ljubilo do kraja, kopljem probodeno i iz njega su potekle krv i voda, rođena je Crkva - neiscrpni izvor novog života.

Ove večeri molilo se kako bi i danas nova zvanja u ovu Družbu unijela nov idealizam, životnost i radost služenja. Uz veći broj vjernika, u ovom bogatom liturgijskom slavlju sudjelovali su vrlo pozorno i pobožno krizmanici te sestre koje rade u župi Velimira i Vinka, sestre koje djeluju u Biskupskom domu u Gospiću Amalija i Robertina, i sestre koje su u samostanu, a rade i u župi Otočac, Krešimira, Ciprijana, Pavlinka i Judita.

Sestre Srca Isusova rade i djeluju u župi Gospić više od četrdeset godina. Svakog mjeseca sastaju se sestre iz gore spomenutih zajednica na duhovnu obnovu u župnom stanu ili u biskupijskom domu u Gospiću koju vodi o. Stjepan Bergovec kapucin iz Karlobaga.

Svakoj osobi potrebna je duhovna hrana. Neka taj izvor "žive vode", koji uvijek teče iz probodenog Božjeg Srca, u njoj nikad ne presuši, nego krijepi i hrani njezin duhovni rast i napredak.

Umnoženu molitvu za uzdignuće Majke Marije Krucifikse na čast oltara dobiju svi u ruke i mole je rado, kao i molitvu za nova duhovna zvanja.

s. Robertina Medven

KONFERENCIJE ZA REDOVNICE U RIJEČKOJ NADBISKUPIJI

Kao što je već poznato, u Riječkoj nadbiskupiji proglašena je Godina Euharistije. Odbor za redovničke konferencije Riječke nadbiskupije u travnju je dogovorio teme predavanja za redovnice koje su vezane uz Svećeničku i Euharistijsku godinu. Nakon ljetnih mjeseci, okupile smo se u listopadu ponovno u Nadbiskupskom domu na predavanje. Na početku susreta otpjevali smo himnu "Krist naša nada" i izmolili molitvu Euharistijske godine.

Nadahnutim riječima obratio nam se mons. dr. Ivan Devčić, riječki nadbiskup. Podsjetio nas je kako je ova godina na planu opće Crkve posvećena svećenicima. Pozvao nas je na molitvu za obraćenje našeg naroda, koji je sve više bezbožan, i za obraćenje svećenika. Potrebni su svjedoci. Upozorio nas je kako moramo paziti da ne bismo koga sablaznili. Zaželio nam je da budemo duša naše Crkve, biskupije i grada. Nadbiskup nam je ispričao zgodu iz života sv. Ivana Vianeya. Jednom je jedan svećenik došao k Ivanu i pitao ga kako uspijeva u propovijedima potaknuti ljude na obraćenje, a on sve čini a nema toliko uspjeha na župi. Sveti arški župnik odgovorio mu je da se treba više žrtvovati. Dotični ga je svećenik poslušao, činio je žrtve i vidio je promjene na bolje u svojoj župi.

Nadbiskup je ovom prigodom sestrama Milosrdnicama čestitao otvorenje Vinkove godine.

Mons. Nikola Uravić, povjerenik za redovnice, kratko je predstavio teme i predavače na konferencijama za redovnice u tekućoj godini.

Prvo predavanje 11. listopada 2009. održao je dr. Božidar Mrakovčić na temu: "Euharistija u Novom zavjetu". O Euharistiji je govorio prema spisima sv. Pavla i pojedinih evanđelista. U uvodnom dijelu osvrnuo se na poslanice sv. Pavla u kojima on kritizira ponašanje pojedinih kršćana koji su krivo shvaćali slavje euharistije. Predavač je naglasio: "Nedostojno bismo slavili Euharistiju kad ne bismo euharistijski živjeli." Dobro živjeti zapovijed ljubavi, znači služiti jedni drugima, a to znači euharistijski živjeti.

Drugi susret redovnica bio je 8. studenoga 2009. Predavanje na temu: "Euharistija - značenje temeljnih dijelova mise" održao je mr. Ivan Milovčić. Naglasio je kako nam svakodnevno sudjelovanje na sv. misi može postati obično. Euharistija je vrhunac sveg djelovanja Crkve. Liturgijsko slavje je izvor snage da se može služiti.

Pozvao nas je da u ovoj Euharistijskoj godini ulazimo još dublje u otajstva koja slavimo u euharistiji. Poseban naglasak stavio je na tumačenje glavnih dijelova sv. mise: Službu riječi i euharistijsku službu. Na kraju predavanja osvrnuo se i na pjevanje u misi i pozvao nas na ponovno iščitavanje crkvenih dokumenata koji nam govore o dostojanstvu slavljenja Euharistije.

Ovi susreti uvijek su nam novo obogaćenje i poticaj da svoj život živimo u trajnoj povezanosti s Bogom.

s. Tereza Gajani

KATEHETSKA JESENSKA ŠKOLA

za odgojitelje u vjeri u predškolskim ustanovama

I ove je godine Nacionalni katehetski ured Hrvatske biskupske konferencije u suradnji s Agencijom za odgoj i obrazovanje i Ministarstvom znanosti, obrazovanja i športa RH organizirao Katehetsku jesensku školu radi stručnog usavršavanja odgojitelja u vjeri. Tema ovog susreta bila je “Vrtić kao mjesto odgoja za vrjednote”, a susret je održan 13. i 14. studenog u prostorima Nadbiskupijskog sjemeniša u Zagrebu na Šalati.

Mediji imaju veliku ulogu i utjecaj na oblikovanje pogleda na svijet već u djeteta predškolske dobi i ponekad čine djeteta nemoćnim pozitivno odreagirati na životne situacije. Stoga odgojitelji, jednako poput oca i majke, trebaju biti svjesni da dijete od njih usvaja temeljne vrijednosti i vrjednote te da vrtić kao “dom” u kojem dijete boravi veći dio dana treba biti ispunjen ljubavlju i sigurnošću. Ono što mi jesmo, puno je važnije od onoga što govorimo.

Prvo predavanje na temu “Sloboda između izbora i odgoja” održao je doc. dr. sc. Vladimir Dugalić. Govoreći o slobodi kao daru Božjem naglasio je kako je ona sredstvo, a ne cilj. Ona nije neograničena jer se čovjek nalazi pred izborom dobra i zla. Donošenje odluka neizbježna je stvarnost života pa čovjek traga za ispravnom slobodom. Evo kako je on to objasnio: “Sloboda je sredstvo ostvarenja vlastite osobnosti da bismo došli do zajedništva s Bogom. Pozvani smo tragati za objektivnom istinom i prepustiti se njezinu djelovanju. A kršćanska objava govori da se punina slobode otkriva u raspetom Kristu. Problem slobode je problem istine i vrijednosti. Kršćanin treba svoju slobodu prihvatiti i oblikovati u duhu kršćanskih vrijednosti.”

Slobodu je podijelio na dvije razine. Niža razina je *sloboda izbora*. Drugim riječima, to znači biti slobodan od prisile (to je, nažalost, ono čime nas bombardira današnje društvo). Viša razina je *sloboda htijenja i opredjeljenja*. To je sloboda *od* i sloboda *za*, utemeljena na istini i iz te temeljne slobode proizlaze naši izbori. Bez te slobode gube se vrijednosti koje biramo. Svi smo odgovorni za svoje izbore. Odgovornost je dijaloška struktura jer podrazumijeva odgovor na upućen poziv. A maleno dijete traži odgovor. Stoga je odgoj proces kojim želimo doći do odgovornosti. Odgoj za slobodu je životni proces u fizičkom, duševnom i intelektualnom pogledu.

Naglasio je kako odgoj djeteta počinje već od njegova začeca u čemu presudnu ulogu ima njegova majka. Dijete treba pronaći sebe između pretjerane zatvorenosti i otvorenosti i tako oblikovati svoj ja. Dijete već u drugoj i trećoj godini otkriva religioznu svijest kao nešto što mu je dano. Stoga, odvojiti dijete od religioznog odgoja u toj ranoj fazi znači zakinuti dijete za jednu fazu njegova života, a to ja faza izgrađivanja savjesti. Mi djetetu šaljemo poruke. Ako su one pozitivne izgrađivat će dijete, ako su negativne ono će ih zapamtiti. Moral je religija ljubavi. Cilj kršćanskog života je svetost – punina čovjeka. To je prava životna orijentacija koja oplemenjuje – da Krist bude za mene vrijednost. Izbori uvijek ovise o vrijednosnoj orijentaciji.

Predavanje na temu “Vrtić kao mjesto odgoja za vrjednote” održala je dr. sc. Vladimira Velički. Na samom početku rekla je kako biti individua u pluralističom društvu znači uvijek iznova odlučivati o tome koje je ponašanje pravilno, što je primjereno, a što ne, gdje ćemo prihvatiti individualna rješenja i dati prednost drugima, a gdje ne, te koje ćemo stavove prihvatiti. Posebno roditelji i odgojitelji danas stoje pod velikim pritiskom tražeći odgovore na spomenuta pitanja. Stoga, treba najprije definirati ciljeve zbog kojih nešto radimo, kako bismo mogli odabrati pravilne sadržaje i metode. Odgoj treba biti utemeljen na kršćanskim vrijednostima. Djeca su osjetljiva na konkretne geste, na odnos.

Temeljne kršćanske vrijednosti na kojima se treba zasnivati djelovanje odgojitelja jesu **skromnost, krotkost i poniznost**. Djeca se rađaju sposobna za čuđenje, zahvalnost i odgovornost – u sebi imaju duhovnu srž. Predavačica je naglasila: “U predškolskom razdoblju, u brizi za djecu trebamo prije svega zadovoljiti njihove potrebe. Da bi te potrebe bile zadovoljene, potrebno je djeci pružiti predvidljivost umjesto nesigurnosti, linearnost umjesto umreženosti, ritam umjesto kaosa, rituale umjesto neizvjesnosti.”

Iskustvo i poticaj okoline, kao i urođena sposobnost jednako su važne, jer vrjednote nema bez uzora koji te vrjednote živi. Uzor djeluje više od svega odgajanja. Zaživljavanje vrjednata, zapravo je dio socijalnog učenja, stjecanja i dijeljenja zajedničkih iskustava. Odgojitelj bi, stoga, uvijek iznova trebao propitivati svoje ponašanje kao i svoje postupke, svoj govor i sadržaje koje nudi djeci. Dijete treba osnažiti za odgovornost, a ne na njega prebaciti odgovornost za kvalitetu odnosa. Odrasli su ti koji snose odgovornost za kvalitetu odnosa jer djetetove odluke izraz su želje, ali ono nema sliku o posljedicama. Dijete treba odrasle koji će ga uzeti ozbiljno i voljeti ga upravo onda kada to najmanje zaslužuje, jer tada to najviše treba.

s. Tajana Hrvatina

PROSLAVA 90. GODIŠNJICE PONOVNE USPOSTAVE ŽUPE SV. JOSIPA U SLATINI (1919.-2009.)

I DODJELA PRIZNANJA SESTRAMA

Na blagdan Krista Kralja 22. studenoga 2009. u župi Sv. Josipa u Slatini proslavljena je 90. obljetnica ponovne uspostave župe. Na to slavlje pozvana je i naša vrhovna glavarica s. Felicita Špehar. Dan prije, u subotu, bio je imendan s. Prezentate pa je to bio razlog da su s. Felicita, s. Celestina i s. Nives krenule ranije na put.

Za proslavu ovog jubileja župljani su se pripremali devetnicom koju su predvodili svećenici koji su djelovali u župi kao đakoni ili kapelani. Trodnevnicu je predvodio o. Zlatko Papac, franjevac. Drago nam je bilo sudjelovati u pobožnosti i sv. misi zadnjeg dana trodnevnice. Propovjednik je pojasnio značenje grčke riječi euharistija i latinski izraz za misu. Naglasio je kako je teško tu riječ prevesti i objasniti. Kad idemo na euharistiju, imamo dar neba i mi smo dar zemlje. Tu na oltaru sastaju se dva dara: nebeski (Božji) i naš zemaljski. Isus da bi postao dar, križem je platio. Mi da bismo mogli biti dar, to plaćamo svojom odgovornošću, otmjenošću, svojim životom. Kršćanin je uvijek darovan dar. Tumačeći latinsku riječ pojasnio je kako se u misi susrećemo s najvećim Darom i primamo ga u sebe. I na kraju mise dva dara, On u nama i mi poslani u naše obitelji da budemo dar u Njemu.

Svečano euharistijsko slavlje na sam dan proslave predvodio je mons. dr. Antun Škvorčević, požeški biskup.

Na početku svečanog euharistijskog slavlja prisutne vjernike pozdravio je mons. Vladimir Škrinjarić, župnik župe Sv. Josipa. Svoju propovijed biskup Škvorčević započeo je pitanjem djeci, znaju li svi u Slatini čitati? Podsjetio je kako je važno čitati istinu o svijetu i o sebi. Tumačeći misna čitanja naglasio je, kako bi bilo potresno kad u današnje vrijeme, u Hrvatskoj, ne bi bilo ljudi koji dobro vide i čuju. Vjerničko okupljanje oko Božje riječi i slušanje Božje riječi proročki je događaj u Hrvatskoj i u Slatini. Svjetlom Božje riječi želimo prosvijetliti naš mrak, naše nedoumice. Svetkovina Krista Kralja otkriva Krista kao ključ za razumijevanja čovjeka, sadašnjosti i vječnosti.

Protumačio je kako je Isusova moć, za razliku od svjetovnih moći, utemeljena u Božjoj ljubavi iz koje je provrelo sve postojeće i koja je na križu u njegovoj smrti i pobjedi uskrsnuća dala konačni smisao i uvela u punu preobrazbu čovjeka i svega stvorenog. Svoju propovijed biskup Škvorčević zaključio je molitvom da Gospodin nagradi sve koji su u slatinskoj župi služili Božjem djelu i dostojanstvu čovjeka, a posebno one koji su zbog ljudske zloće bili progonjeni i ubijani.

Na kraju euharistijskog slavlja biskup Antun Škvorčević dao je, biskupijskom plaketom i poveljom, priznanje i zahvalnost sestrama Družbe Presvetog Srca Isusova za ustrajan i požrtvovan rad tijekom sedamdeset dvije godine djelovanja i svjedočenja u župi. Pročitano je biskupovo pismo u kojem se navodi kako su sestre pomagale ratnu siročad u svojem sirotištu, brinule se za stare i nemoćne, bile suradnice svećenicima u pripremanju djece za sakramente, dugi niz godina bile domaćice i marljivo se brinule za uređenje crkve. Prema riječima biskupa Škvorčevića sestre Presvetog Srca Isusova svojim radom i svjedočanstvom ostavile su u Slatini neizbrisivi trag. Biskupijsku plaketu i povelju zahvalnosti i priznanja primile su iz ruku biskupa Škvorčevića s. Anastazija Vukić, predstojnica samostana u Slatini i vrhovna glavarica s. Felicita Špehar. Ovim priznanjem sestre su upisane u zaslužne članice Požeške biskupije.

Pjevanje pod misom predvodio je župni zbor pod vodstvom bogoslova Daria Vrbaslije i Kreše Sadaka, orguljaša. U prikaznoj povorci djevojke i mladići obučeni u narodne nošnje slatinskog kraja, i onih koji su doselili u Slatinu, prinijeli su darove za euharistijsko slavlje. Nakon euharistijskog slavlja u prostorijama župnog stana priređen je svečani objed. Zahvaljujemo župniku i sestrama u Slatini za gostoljubivost. Neka im Gospodin udijeli svoj blagoslov.

s. Nives Stubičar

POTVRDA CIVILIZACIJE LJUBAVI I SRCA

PREDSTAVLJANJE PRIGODNOG ŽIGA I PRIGODNE OMOTNICE U POVODU OBILJEŽAVANJA 120. OBLJETNICE KARITATIVNOG DJELOVANJA MAJKE MARIJE KRUCIFIKSE KOZULIĆ

U Kući matici Družbe Sestara Presvetog Srca Isusova u Rijeci na Drenovi 25. studenog obilježena je 120. obljetnica karitativnog djelovanja Riječanke Majke Marije Krucifikse Kozulić, Majke siromaha, napuštenih, ali i Majke Utemeljiteljice hrvatske redovničke zajednice posvećene Presvetom Srcu Isusovu. To je žena - redovnica zajedničke nam povijesti na prostorima zajedničke nam domovine.

Proslava obljetnice završena je promocijom prigodne omotnice i poštanskog žiga s likom Majke Krucifikse.

Uz brojne Riječane štovateljice Majke Krucifikse, redovnice i svećenike, predstavnike karitativnih, socijalnih i obrazovnih ustanova iz Rijeke, na predstavljanju su bili i predstavnici Hrvatske pošte Rijeka, i predsjednik Riječkog filatelističkog društva.

Vrhovna glavarica s. Felicita Špehar obratila se nazočnima riječima da Krucifiksa - Raspeta i imenom podsjeća kako sami trebamo dragovoljno prigrliti križ i nositi ga služeći drugima.

S. Dobroslava Mlakić govorila je o poslanju Majke Krucifikse s posebnim osvrtom na njezino nesebično i predano karitativno djelovanje.

Predsjednik Riječkog filatelističkog društva "Rijeka", gosp. Borut-Borja Kopani, pojasnio je vizualni identitet omotnice i žiga te dodao da je filatelistička zbirka s ovih primorskih prostora zasigurno bogatija za još jedan i to 138. izuzetan egzemplar u 60. obljetnici postojanja spomenutog Društva.

Prigodna omotnica i žig će zasigurno pridonijeti senzibiliziranju javnosti za životno djelo Majke Krucifikse. Ona je, ostvarujući svoje poslanje, prošla kroz mnoge kušnje, živeći od vjere i suobličujući se Kristu Raspetom. Odlikovala se osobito euharistijskom pobožnošću a svojoj Družbi udahnula je kristocentričnu i marijansku duhovnost. U rujnu 1895. otvorila je Zavod Presvetog Srca Isusova u Rijeci za siročad i žensku mladež i dječji vrtić. Karitativni i pedagoški rad Majke Krucifikse nastavljen je i danas. U srcu nekadašnjeg Zavoda djeluju Jaslice "Mima" te Ženski učenički dom Marije Krucifikse Kozulić. U Kući matici već niz godina djeluje Dječji vrtić "Nazaret". Majka Krucifiksa uistinu i dalje živi u svom djelu.

Promotivno pečatiranje prigodnih omotnica izvršili su zaslužni akteri i crkveni dužnosnici: gosp. Borut-Borja Kopani, riječki filatelista i pokretač projekta, izaslanik nadbiskupa mons. dr. Ivana Devčića, mons. Ivo Slav Linić, gđa Nada Zubović te gosp. Miroslav Prpić ispred Hrvatske Pošte Rijeka, te sestre Felicita Špehar i Dobroslava Mlakić u ime cijele Družbe.

Svečanom himnom Majci Utemeljiteljici koju je otpjevao Zbor sestara pod ravnanjem s. Valentine Marinović te izvedbom na violini *Serenade u D-duru* Frana Lothke, učenice Doma Alise Šepić, završena je ova izuzetno kulturna svečanost.

Ovom svečanošću odaslana je poruka prepunoj samostanskoj dvorani da i na ovaj način Majka Marija Krucifiksa postane dio nas, da bude sestra svih ljudi i još prisutnija u životu svog grada i naroda. Ostaje nada i vjera da će jednog dana biti slavljena na oltaru kao univerzalna zaštitnica potrebitih.

Jasna Buketa, prof.

O KARITATIVNOM DJELOVANJU MAJKE M. KRUCIFIKSE KOZULIĆ

Predstavljanje prigodnog poštanskog žiga i omotnice, 25. studenog 2009.

Danas kada je čovjek i čovječanstvo uvelike opterećeno egoizmom i ne poznaje ili bolje rečeno ne priznaje evanđeoske vrednote odricanja iz ljubavi u korist bližnjega, potrebno je istaknuti svijetle likove našega naroda koji su bili solidarni sa siromašnima i sav svoj život darovali služeći njima. Među takvima je i Riječanka Marija Kozulić Majka Krucifiksa (1852.-1922.). Majka Krucifiksa odrasla je u bogatoj kršćanskoj, mornarskoj obitelji, ali se odrekla bogatstva i ljepote ovoga svijeta i postala spašavateljica brojne siročadi, siromašnih i napuštenih djevojčica – malih brodolomaca, brinući se ne samo za njihovo moralno i duhovno zdravlje, nego izbavljajući ih nevoljâ materijalne oskudice.

Eto, zbog toga želimo ukazati na važnost njezina karitativnog djelovanja. Marija Kozulić je veći dio svoga života provela kao angažirana katolička laikinja u Crkvi i svijetu, a onda je da bi bolje organizirala svoje apostolsko karitativno djelovanje postala redovnicom i utemeljiteljicom redovničke zajednice u Rijeci. Tako je ona uzor ne samo svojim duhovnim kćerima, nego po svom laičkom angažmanu u Crkvi i svijetu te svojom bogatom duhovnošću i danas može biti nadahnuće angažiranom modernom vjerniku laiku kako živjeti svoje poslanje.

Od prvih kršćanskih vremena uvijek je bilo onih koji su karitativno djelovali. U povijesti Crkve mnogi su redovi nastali s ciljem da se posvete isključivo karitativnom djelovanju i služenju onima na rubu društva. U 19. stoljeću nastale su brojne redovničke karitativne zajednice kojima je bio cilj služenje ili briga za siromašne. Sjetimo se družbi sv. Vinka Paulskog ili sv. Ivana don Bosca (1815. – 1881.). Uz redovničke zajednice nastale su i mnoge vjerničke laičke udruge pod vodstvom redovnika, koje su promicale i vršile služenje potrebitima. Takvoj se jednoj laičkoj trećoređskoj zajednici i ujedno Udruzi Kćeri Presvetog Srca Isusova, koja je u duhu svoga vremena promicala pobožnost Srcu Isusovu, a svrha joj je bila skrb za siromašnu djecu i mladež, pridružila Marija Kozulić. Udrugu je osnovao 25. studenog u Trstu 1879. o. Arkandeo iz Camerina, kapucin. U toj je Udruzi Marija dobila nadahnuće i donijela odluku da sav svoj život posveti siromašnoj djeci i mladeži u svom rodnom gradu Rijeci (usp. Pismo o. G. D'Arzignana, 30. V. 1889; A. Doležal, 14. VIII. 1889.). Iz te je Udruge nastala naša Družba Sestara Presvetog Srca Isusova, koja također spada u karitativne redovničke zajednice, a koju je Marija Kozulić osnovala 1899., pod vodstvom oca Arkandela. Zbog toga je Majka Krucifiksa tijekom cijeloga svoga života svake godine posebno slavila 25. studeni, odnosno današnji spomendan sv. Katarine Aleksandrijske, djevice i mučenice.

Marija Kozulić je kao vjernica laikinja započela svoju misiju u Rijeci 1889. skrbeći za siromašne i providajući im sve besplatno: smještaj, hranu, odjeću, odgoj i obrazovanje. Kao laikinja je 1895. osnovala Zavod za siromašnu djecu i dječji vrtić. Na zgradu je Zavoda postavila dvije ploče i ovako zapisala: "Između mnogih bogatih, lijepih i arhitektonskih ukrašenih zgrada u ovom našem lijepom gradu, nastala je jedna jednostavna s jedinim ukrasom od dvije mramorne ploče postavljene uz glavni ulaz Zavoda, između kojih

je u sredini slika Spasitelja Isusa s nevinom dječicom. Na jednoj je ploči natpis: “Sve što učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste” (Mt 25,40). I na drugoj ploči: “Blaženi milosrdni, oni će zadobiti milosrđe” (Mt 5,7). *Charitas*, 1913., str. 23. A u predvorju Zavoda nalazila se statua Andela Čuvara i veliki mozaički natpis: “Našao sam Onoga koji me je spasio.” Time je Marija htjela pokazati da su u Zavodu na djelu Isusove riječi, jer vjernost Kristu i Crkvi se očituje djelatnom ljubavlju. Isus se jednostavno poistovjetio sa svakim gladnim i žednim... Izvorište caritasa je Bog, koji je sama ljubav – agape, koja se daruje. Sv. Ivan kaže: “Tko ne ljubi ne upozna Boga, jer Bog je ljubav” (1 Iv 4,8).

U Zavodu je smještaj nalazilo 60 djece, a u blagdanski oratorij je dolazilo i prehranjivalo se u pučkoj kuhinji oko 300 djevojčica. Prema Registru Zavoda do Drugog svjetskog rata kroz Zavod je prošlo 463 djece, bez obzira na narodnost i vjeru. (To bi nam ovdje mogla potvrditi i jedna od nazočnih osoba). Marija Kozulić je djeci pružala ljudsku, kršćansku i profesionalnu formaciju. U Zavodu je bila i mala škola i zanatske radionice.

Odakle Mariji snaga za bezgranično darivanje, ljubav i služenje bližnjemu? Polazište njezina opredjeljena za caritas je bio sam Bog. Iz njezina odnosa s Kristom, molitve i euharistije. Euharistija je poziv na karitativno djelovanje. Caritas nije tamo gdje se ne čini dobro djelo s ljubavlju. Majka Krucifiksa poput sv. Pavla u svom spjevu nakon sv. pričesti kaže: “Nisam ja koja živim, Bog je onaj koji živi u meni, u mojim grudima. Osjećam nebo, duša Ti moja pjeva zahvaćena: Nađoh mog Boga, moj život!” Naše spasenje ima izvorište u pashalnom misteriju, i vrhunac Božje ljubavi prema nama Krist nam je očitovao na križu. A Marija je upravo prepoznala Boga i Božju ljubav u žrtvi na križu, u probodenom Srcu. I budući da kršćanske ljubavi nema bez žrtve, nama svojim duhovnim kćerima Utemeljiteljica je rekla: “Vama preporučam puno, puno djevojke! Ljubite ih jako, žrtvujte se za njih. Budite im u svemu ogledalo” (Pismo Utemeljiteljice, bez datuma).

Koliko je Majka Krucifiksa silno voljela djecu i mladež i za njih istrošila sav svoj život čitamo iz njezinih riječi koje su i danas itekako aktualne: “Sačuvati mladež od ropstva mnogim zlima ulice najuzvišenije je djelo”. Danas bismo mogli reći od raznih ovisnosti. (*Charitas*, 1912., str. 24.). Ili: “Ljubav je jedino sredstvo kojim se sprječava zlo a potiče na dobro” (*Charitas*, 1911., str. 31.).

Godišnjak Zavoda koje je ona izdavala nazvala je “Charitas”, jer je srž njezina života bila ljubav – caritas. U ovom *Charitasu* iz 1914, na str. 16. čitamo: “Odgajam djevojke na taj način da kad postanu zrele da znaju cijeniti istinsku ali ne laku misiju žene koja će poštivati Boga, obitelj i društvo.”

I završit ću riječima Majke Krucifikse: “Nema na svijetu zadovoljstva koje bi se moglo usporediti s radošću srca koje čini dobro drugomu iz ljubavi” (*Charitas*, 1911., str. 2.). Pa neka nas sve Majka Krucifiksa zagovora kod Boga da naša srca budu ispunjena takvom radošću.

s. Dobroslava Mlakić

"Nema uzvišenijeg posla od odgoja mladeži." M. Krucifiksa

ŽENSKI UČENIČKI DOM
MARIJE KRUCIFIKSE KOZULIĆ
S PRAVOM JAVNOSTI

*Poštovana i draga naša čarna majko
s. Felicita Špehar!*

*S ponosom dijelimo s Vama našu veliku radost i čestitke o 120.
Obljetnice karitativnog djelovanja majke M. Krucifikse Kozulic koja je
i nama preko svojih duhovnih kćeri, sestara Presvetog Srca Isusova,
uz Vašu pomoć i podršku, omogućila odgojno obrazovni smještaj i
prehranu u ovom lijepom obnovljenom Domu iz kojega Vas svaka od
nas ponosno ljepo i od srca pozdravlja i zahvaljuje za dobrotu koju
imate prema nama učenicama:*

- Alisa šepić
- Olivera Jurić
- Marija Šimac
- Lorena Šimac
- Koniza Stipetić
- Stjepan Valčić
- Marija Šimac
- Nikolina Telac
- Nikolina Žepčić
- Marija Šimac
- Đaković
- Žepčić
- Marija Šimac
- Antonia Korlica
- Dina Bizić
- Marija Školčić
- Stjepan Školčić
- Anamaria Bilandžić
- Esther Filipos
- Juana Zgrablić
- Marija Kiser
- Andrej Marjanović
- Marija Raukar
- Eva Ustorić
- Lorena Marković

NA PUTU U EMAUS

DUHOVNI SUSRETI

u Ličkom Osiku 25. travnja 2009. i u Korenici 16. svibnja 2009.

Čovjek je od rođenja do smrti na putu i njegov život satkan je od svakojakih susreta, susreta koji ostavljaju traga i onih koji se brzo zaborave. No, to su ljudski susreti. Susret poslije kojeg se čovjekovo srce može potpuno promijeniti, susret je čovjeka i Boga. Na put jednog takvog susreta sestre Kristina Tunić, Tajana Hrvatinić i Lidija Turić povele su četrdesetak djevojaka iz župa Sv. Josipa u Ličkom Osiku i Sv. Jurja u Korenici.

Na blagdan sv. Marka 25. travnja sestre su sudjelovale na sv. misi u Budaku koju je predvodio fra Draženko Tomić, biskupov tajnik te propovijedao o životu sveca. Poslije zajedničkog druženja s vjernicima sestre su se uputile u Lički Osik kamo su na poziv župnika vlč. Luke Blaževića došle i djevojke sedmog i osmog razreda pitajući se, kako jedna od njih posvjedoči, kakav će to biti susret s časnim sestrama. Tri tjedna poslije sestre su se susrele s djevojkama u Korenici koje je okupio župnik vlč. Stjepan Zeba.

Duhovni susret "Na putu u Emaus" o susretu Isusa i učenika (Lk 24, 13-35) pripremila je s. Lidija. Sestre su s djevojkama u molitvi, razgovoru, pjesmi i radu u skupinama otkrivale Isusa na životnom putu svake pojedine i u svakom čovjeku. Nakon što su se i međusobno bolje upoznale i saznale jedne o drugima stvari koje možda nisu znale, djevojke su s velikim zanimanjem postavljale sestrama pitanja kako su i zašto odlučile postati časne sestre, je li to bila teška odluka, žale li za obiteljskim životom, kao i kako su na tu odluku reagirali obitelj, prijatelji i sl. Htjele su čuti i o načinu života sestara, kako provode jedan obični dan, slobodno vrijeme, hoće li ponovno doći i družiti se zajedno? Sestre su im osobnim svjedočanstvom nastojale približiti Božji poziv, odnosno, odaziv i život u samostanu. Razgovarajući s njima mogle smo vidjeti što im je važno, otkriti i njihove sumnje i pitanja...

Što zaokuplja njihove mladenačke misli, te kako razmišljaju o životu pokazale su radeći u skupinama. Bilo je lijepo vidjeti na njihovim licima radost zbog susreta, želju da se i one čuju, predstave ono do čega su došle zajedničkim radom. Dojmljivi su bili predstavljeni radovi, intervju s učenicima koji su susreli Isusa... Ovim razmišljanjem o putu u Emaus željele smo im reći da smo svi mi na putu u naš Emaus, putu na kojem nas čeka Isus kako bi nas oslobodio straha od neizvjesnosti života, pokazao da je s nama, i u nama pali plamen vjere, nade i ljubavi samo mu trebamo otvoriti svoje srce i prepoznati ga, osobito u Sv. pismu i Euharistiji, kruhu koji se lomi za život svijeta. On je i u našim bližnjima, onima koje susrećemo na putu u školu, u onima s kojima sjedimo u školskim klupama... Trudile smo se u njima pobuditi osjećaj da je u svakoj osobi prisutan Isus i da ga prepoznaju, bez obzira kako se nama ta osoba činila. U euharistiji nam Krist pokazuje kako se darovati drugome, zato i ovdje odjekuju one Isusove riječi: "Što god učiniste drugima... meni ste učinili..."

Djevojke su posvjedočile da im je ovaj dan, dan proveden u društvu Isusa i sestara, bio osobito lijep te su izrazile želju za ponovnim susretom, jer im je ovo iskustvo bilo nešto drukčije i

novo, neke su, pak, napisale da će s ovog susreta ponijeti ljubav prema Bogu, ali i drugima, odlučile su se truditi više gledati one dobre strane u čovjeku...

“Želim poručiti sestrama kako bih voljela da opet dođu k nama, ali i drugoj djeci, jer mi je bilo jako lijepo i dosta sam toga naučila.” Kristina Perša

“... ovaj mi je susret pomogao da neke stvari gledam realnije i zrelije nego prije.” Matea Jurišić

“Pokušat ću bolje upoznati ljude koje sretnem u životu.” Željka Šikić

“Duhovna obnova je puno bliži susret s Bogom koji treba nastaviti.” Nadalina Matak

s. Lidija Turić

SVETI VID U VRTIĆU

I ove godine blagdan svetog Vida zaštitnika grada Rijeke i Riječke nadbiskupije proslavili smo u našem vrtiću. Za razliku od prijašnjih godina kada smo s ovim svecem upoznali samo djecu našega vrtića, ove godine odlučili smo svijetli lik svetog Vida predstaviti i roditeljima naše djece. Organizirali smo radionicu pod nazivom “Ja i mama možemo i znamo”. Okupilo se oko tridesetak roditelja i nešto više djece.

Radionicu smo započeli uvodnom molitvom a osmislili smo je kratkim izlaganjem o svetom Vidu i koja je danas njegova uloga u našem vjerničkom životu, te zajedno zaključili da ćemo mu se moliti kao zagovorniku kod Boga, moliti ne samo za naš grad i nadbiskupiju nego posebno za našu djecu i mlade jer je on svoju vjeru

u Isusa svjedočio u mladenačkoj dobi.

Kako je sv. Vid zaštitnik grada Rijeke, jedna skupina djece i roditelja radila je maketu grada Rijeke, točnije gradsku jezgru tzv. Korzo.

Druga skupina izrađivala je vrlo zahtjevnu okruglu riječku katedralu koja također nosi ime sv. Vida. Budući da se u slavenskim narodima sveti Vid slavi i kao zaštitnik vida, jedna skupina sudionika radionice izrađivala je naočale. Za izradu Korza, katedrale i naočala koristili smo razne prirodno neoblikovane materijale poput kartonskih kutija, raznih žica, raznobojne vune, papira, škara, ljepila i drugog. Za vrijeme radionice slušali smo CD Malih Riječana na kojem je pjesma:

*Sveti Vide
Sveti Vide, Vide sveti, zaštitniče naš,
Čuvaj Rijeku kao dosad, molimo te, čuvaj nas!*

Djeca i roditelji su spontano pjevušili ove stihove i vrlo brzo se pjesma o svetom Vidu čula po cijelom vrtiću. Sve su se skupine trudile što ljepše izraditi svoje predmete i pokazali su veliku kreativnost te smisao za suradnju i zajedništvo, što je, uz upoznavanje svetog Vida i razvijanje pobožnosti, i bio krajnji cilj radionice.

Nakon radionice slijedilo je zajedničko fotografranje kraj velike makete grada i izložaka naočala, te druženje djece, roditelja, sestara i odgojiteljica u veoma veseloj i ugodnoj atmosferi.

s. Kristina Tunić

110 GODINA DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA ISUSOVA

Sestra i ja imale smo čast svirati na koncertu, dana 6. srpnja 2009. godine, povodom obilježavanja 110 godina Družbe Sestara Presvetog Srca Isusova. Svečanost je započela sv. misom u samostanu na Drenovi. Dojmila nas se prisutnost Daniele Sığoreo-Morsan, koja je za vrijeme pričesti i pri završetku mise pjevala vlastite pjesme skladane za ovu prigodu. Nakon mise svi smo zajedno sudjelovali u svečanom programu povodom Dana Družbe koji su kreativno pripremile mlade časne sestre. Dojmila nas se i njihova ljubaznost i revnost za istinski redovnički poziv, što su pokazale svojim marljivim trudom u pripremi lijepe prezentacije i scenskog programa što sve govori o povijesti i duhovnom životu Sestara Srca Isusova. Velečasni Mario također je na nas ostavio duboki dojam svoga mladomisničkog žara i poleta, a propovijed mu je bila kao da je dugogodišnji svećenik s velikim iskustvom života i rada sa sestrama i uopće je svjedočio u propovijedi svoj duboki molitveni život te predanje Bogu, Crkvi i ljudima kojima ga je Bog pozvao i poslao. Mogle bismo istaknuti da smo imale privilegij izbliza okusiti ljepotu i vedrinu redovničke zajednice tako dragih, jednostavnih sestara.

I što drugo na kraju reći nego hvala sestrama iz Doma koje su nas potaknule na naš glazbeni doprinos za taj veliki dan Družbe, kao i vrhovnoj glavarici s. Feliciti i ostalim sestrama koje su nas lijepo primile i ostavile lijep znak svoje ljubavi u našim srcima. Spremne smo u znak zahvalnosti za svu dobrotu pridonijeti sve što je u našoj moći za ljepotu i drugih slavlja u Družbi naših dragih sestara.

*Bilandžić Maria, 3. i Anamaria, 2. razred
Glazbene škole Ivan Matetić Ronjgov u Rijeci*

PROSLAVA DANA DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA ISUSOVA

U ponedjeljak 6. srpnja 2009. god. sa zadovoljstvom sam, na poziv časne Nikodeme, ravnateljice Ženskog učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić, doputovala u Rijeku kako bih kao korisnica Doma prisustvovala i dala svoj skromni doprinos proslavi Dana Družbe Sestara Presvetog Srca Isusova.

Nakon euharistijskog slavlja, zajedno smo objedovali sa sestrama i tada nas je sve pozdravila vrhovna glavarica s. Felicita. Uslijedio je popodnevni program posvećen Danu Družbe koji su s ljubavlju, marom i požrtvovnošću priredile časne sestre, u čast Majke Krucifikse, Utemeljiteljice Družbe. Pogledali smo njihovu povijesnu prezentaciju i poučnu predstavu te poslušali njihove tople riječi.

Odsvirala sam himnu Doma koju sam i uglazbila, a tekst mi je dala časna Nikodema kod upisa za smještaj u Dom, s još svoje dvije skladbe, uz pratnju gitare Daniele Sığoreo-Morsan.

Ispunjena mirom i jednom posebnom radošću, u popodnevnom sam se satima vratila u moj Cres. Neizmjerne sam zahvalna časnoj Nikodemi koja mi je pružila čast sudjelovanja u velikome događaju Družbe, ali i svim ostalim sestrama koje su ovaj Dan učinile posebnim.

Ester Filipas, 3. razred Prve riječke hrvatske gimnazije

NEZABORAVNO

PROSLAVA DANA DRUŽBE

Za proslavu Dana Družbe 6. srpnja 2009. zahvaljujući našoj glazbenoj školi kao i sekciji slobodnih glazbenih aktivnosti u Domu koje nam pomažu pratiti, uvježbavati i izvoditi liturgijske skladbe tijekom našeg praktičnog vjerskog odgoja i liturgijskih slavlja u školskoj godini, pridružili smo se brat Fabio i ja Chiara, na poziv sestre Nikodeme, ostalim učenicama iz Doma te ponosno i radosno sudjelovali u bogatom glazbenom programu koji su organizirale sestre za svoje veliko slavlje rođendana Družbe.

Stigli smo na Drenovu s našim tatom koji nas je vozio iz Pule i s velikim zanosom zajedno smo na klaviru i violončelu u prvoj točki programa nastupili sa skladbom *Ave Maria* Charlesa Gounoda, kako bismo uzveličali slavlje Družbe i podsjetili na veliku ljubav, pobožnost i štovanje koju je imala prema Gospi Majka Krucifiksa, a sestre su nas učile da je sve svoje važne poslove i planove povjeravala Gospi Trsatskoj.

Nažalost, zbog školskih obveza nismo stigli sudjelovati u dopodnevnoj svečanoj svetoj misi s našim sestrama koja se slavila u kapelici samostana, ali i popodne, koliko smo bili sa sestrama, bilo je lijepo i sunčano ne samo vani, nego i u zajedničkoj blagovaonici. Kad smo stigli u blagovaonicu odjeknuo je pljesak radosti i sreće, a dočekao nas je i odličan objed, što smo ga s Božjim blagoslovom blagovali u miru, radosti i zajedništvu sestara.

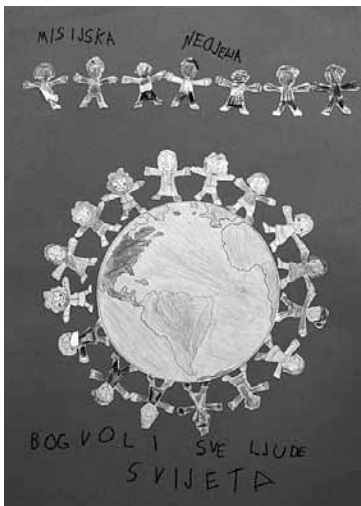
Nakon objeda skupili smo se u lijepoj sestrinskoj dvorani gdje je slijedio svečani prigodni program u čast rođendana Družbe.

Prvu skladbu, *Ave Maria*, svirali smo moj brat i ja te smo bili, kako kaže sestra Nikodema, blagoslov za njih kao što su one bile blagoslov za nas. Glazbene obveze mog brata omele su naše potpuno sudjelovanje u lijepom i bogatom glazbenom, duhovnom programu koji su organizirale časne sestre, pa nas je naš tata morao žurno voziti kući. Bilo mi je jako žao ostaviti to slavlje i sestre koje su nas tako srdačno i velikodušno primile i ugostile. No, otišli smo radosni što smo ipak, usprkos vremenskoj ograničenosti, sudjelovali u svečanom slavlju naših dragih sestara koje čine toliko dobra svima, osobito nama i našim roditeljima svojom dobrotom, odgojem i smještajem u Domu koji je Majka Krucifiksa osnovala kao i Družbu Sestara Srca Isusova, da tako bude trajni izraz dobrote u svom gradu Rijeci.

Zahvaljujemo sestrama što su nam omogućile izbliza doživjeti radost s njima koju je teško riječima opisati, a vidjeli smo je u suzama radosnicama našeg tate koji nas je dopratio na svečano slavlje Družbe i uživao u našoj glazbenoj izvedbi koju je doživljavao kao dar zahvalnosti sestrama za sve dobro za nas.

Još jednom hvala svim sestrama u želji novih slavlja, susreta i zajedništva i uz naše ponovno sudjelovanje u glazbenom dijelu.

Chiara Jurić, 3. razred Glazbene škole

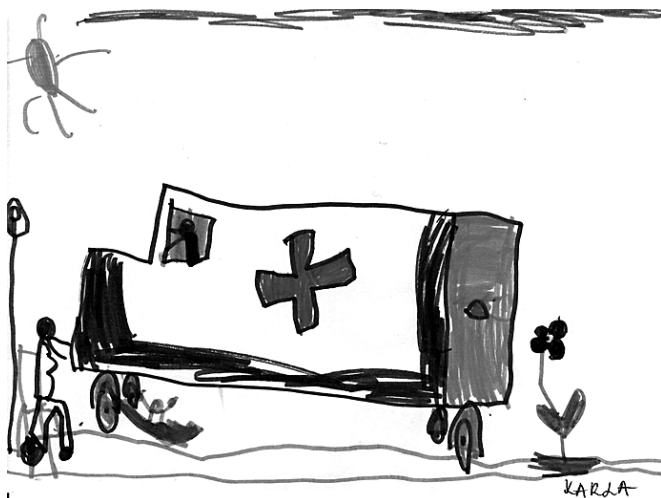
MISIJSKA NEDJELJA

Vjerski odgoj u skupini "Anđeli"

Prigodom Misijske nedjelje, 19. listopada 2009. u Dječjem vrtiću "Nazaret" u skupini "Anđeli" odgajateljice Danijela Gjeldum i s. Tereza Gojani pripremile su aktivnost o misijama.

Zajedno s djecom izradile smo plakat zemaljske kugle. Kako bi lakše predočile djeci ljude različitih naroda koristile smo se enciklopedijom, globusom koji prikazuje zemaljsku kuglu, slikama i lutkama različitog podrijetla i naroda kojima smo odmah dali imena te smo razgovarali o svim tim ljudima, odakle dolaze i sl.

Nakon toga slijedilo je likovno izražavanje na temu "Mi smo mali misionari koji pomažu ljudima". Djeca su nacrtala zaista lijepe crteže s

puno detalja, primjerice kola hitne pomoći, sebe kako voze ta kola u Afriku i kako dovoze lijekove siromasima...

Naši mališani su bili vrlo aktivni i pokazali su veliku zainteresiranost, postavljali su mnogo pitanja, a sami su imali mnoštvo ideja kako bi se moglo pomoći siromasima.

Razgovarali smo s djecom o misijama, neke njihove odgovore smo i zabilježile. Željele smo im objasniti značenje misija, a osobito da Isus voli sve ljude bez obzira na boju kože, jezik, mjesto rođenja itd.

Što su misije?

Petra: "To je Crkva".

Luka: "Kad se netko moli".

Roko: "Dan jabuka".

Tko su siromasi?

Lovre: "Crnci".

Luka: "Oni koji nemaju tenisice i čarape".

Adrijana: "Siromasi su oni koji nemaju odjeće, ni obuće, ni robe, ni hrane".

Što bi siromasima dali?

Tino S.: "Hlače i svoje igračke."

Fran P.: "Hranu."

Aron: "Dao bih im 10 kn."

Gdje žive siromasi?

Karlo: "U pustinji."

Tino: "U šumi, gdje ima puno vode a malo zemlje."

Jeste li ikada vidjeli crnce?

Marta: "Da, ja sam vidjela crnce u dućanu, jednu malu curicu kojoj je bila sva crna koža i imala je tatu i mamu."

Kako izgledaju Kinezi?

Sva su djeca rekla: "Oni su žuti i jedu rižu."

Tko su bijelci?

Sva su djeca rekla: "Mi smo bijelci."

Lovre: "Ali i malo pocrnimo."

Fran: "Mi smo bijelci, zato što živimo u Hrvatskoj."

Tko su Indijanci?

Karla: "Oni koji imaju šarenu robu."

Mihael: "Oni imaju strijelju."

Mia: "Oni imaju crnu kosu i perje."

Tko pomaže siromasima?

Karla: "Misionari."

Kako im pomažu?

Fran: "Kad se udare daju ima flaster."

Kako mi možemo pomoći siromasima?

Petra: "Da im pošaljemo lijekove."

Priredila s. Tereza Gojani

DUHOVNA OBNOVA DANI KRUHA I PLODOVA ZEMLJE

Na duhovnoj obnovi 27. listopada blagoslovili smo plodove zemlje, blagodatni kruha koji je simbol ljudskog rada, žrtve i ljubavi.

Otvorili smo svoje duše i svoja srca da se nahranimo Božjom riječju, snagom i prisutnošću, kako bi se mogli približiti Isusu u sakramentu pomirenja i otvoriti mu iskreno svoje srce. Očistile smo se svojih grijeha kako bismo Isusa dočekale čistim i nevinim srcem u svetoj misi, osobito u svetoj pričesti. Produhovljeni snagom, vjerom i voljom počinjemo biti slobodni, puni ljubavi.

Misa je bila za nas učenice, za naše obitelji, za naš uspjeh u školi i Domu u kojemu živimo svoj svakodnevni odgojno-obrazovni zadatak u kojemu se učimo pravom ljudskom i kršćanskom životu.

Duhovna obnova u Domu nije kao nedjeljna misa, to je posebna misa na kojoj imamo priliku zbliziti se više s Isusom i jedni s drugima, koja je prikazana za svaku učenicu i prije koje imamo svetu ispovijed koja je vrlo važna da bismo započeli novi i kvalitetniji život s Isusom i međusobno, i da bismo slavili Boga čistim srcima i dušama te otvorili svoja srca za nove prostore ljubavi prema Bogu i drugima oko nas u školi, obitelji, gradu u kojemu nam se nudi sve više nego Isus.

Pred oltarom su svečano bili stavljeni plodovi zemlje i pripremljeni oblici kruha, rad naših ruku učenica iz Doma, koji su predstavljali sveopći ljudski rad i žrtvu, kako bi ti plodovi uspjeli i postali dar života za druge, kao što se Isus u kruhu svete hostije i vina darovao za život svijeta.

Možemo to usporediti sa sjemenjem ljubavi koje je u nama, te mi svojim životom i žrtvom pretvaramo to sjemenje u plodove ljubavi prema drugima i Bogu. Što se više trudimo oko sjemenja, imamo sve više i više plodova koji su bogatiji i hrane naša srca i srca drugih kojima te plodove poklanjamo.

Zahvalni smo s. Nikodemi i s. Danijeli što su nam omogućile da bolje oživimo i ojačamo svoju kršćansku vjeru, molitvom, svakodnevnim odgojem, prigodnim duhovnim obnovama u Domu, hodočašćem na Trsat, u katedralu Sv. Vida i na grob Majke Krucifikse, te da se u tim velikim prigodama svi zajedno okupimo oko Gospodnjeg stola koji je za nas pun snage, prijateljstva i povjerenja u njega i međusobno.

Uvijek smo iznova poučeni i osnaženi Božjom riječju, ispunjeni molitvom, ulazimo spremne za nove i bolje odluke života i tako gradimo živi novi Božji dom u nama i među nama.

Katarina Aždajić, 3. razred ekonomske

ŠPORT U NAŠEM DOMU

Šport je vrlo važan za čovjekov duhovni i tjelesni razvoj, on izgrađuje karakter i “čeliči ga” za ozbiljnije poteškoće i krize.

Često čujemo da šport pomiče i poboljšava međunarodnu solidarnost i prijateljstvo. On predstavlja opće ljudsko dobro, kako bismo zdravo živjele, i razvijale se u športskim aktivnostima.

Osnivač Doma, Družba Sestara Presvetog Srca Isusova, mudro je i u prvom planu zajedno sa s. Nikodemom, ravnateljicom Doma i s. Danijelom, odgojiteljicom, pokrenula nabavku športske opreme, znajući da nam je to, uz svakodnevnu kršćansku molitvu, rad i učenje, veoma potrebno za naš cjeloviti proces mladenačkog rasta i razvoja u svakom pogledu, prema onoj izreci: *zdrav duh u zdravome tijelu* i obratno. Tako u našoj suvremeno opremljenoj športskoj teretani možemo vježbati kad god to poželimo, stoga smo vrlo zahvalne našim sestrama što je šport postao naša svakidašnjica.

Također su nam naše sestre u Domu omogućile redovito treniranje odbojke u Prvoj riječkoj hrvatskoj gimnaziji, te razne druge sekcije slobodnih aktivnosti, kao što su npr.: dramska, literarna, glazbena, plesna i likovna, gdje u praktičnom radu svaka sekcija uvjetuje potrebu jedna druge, te se u neposrednom procesu objedinjuje snažno kreativno stvaralaštvo. On je ujedno jedan od najizrazitijih oblika čovjekove kreativnosti te je produkt kulture i samo toj kulturi služi. Veoma je važan nama mladima, jer su uistinu igra i šport izraz vedrine, radosti i pravog smisla za život.

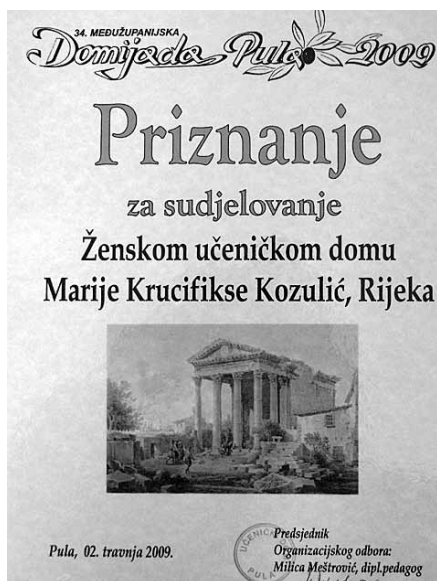
Može se, zapravo, reći da je šport neraskidivo vezan za ljudsko djelovanje – uvijek u igri i treningu i upravo zato ulazi u humano i etičko područje ljudske stvarnosti, odgaja kod nas mladih, pa i odraslih jedno istinsko ljudsko i moralno vrjednovanje vrjednata. U tom pogledu, šport je jedno veliko odgojno sredstvo i snaga koji je nekako prirodan ljudskoj naravi, privlačan je za sve dobi. Vidimo iz naše svakodnevne športske prakse, da nas sestre najlakše, neposredno i “bezbolno” odgajaju športskim aktivnostima, često na kraju krajeva i same kažemo: *lukave puščice*. Stoga sa sigurnošću možemo reći da je, zapravo, jedna od najvažnijih stvari u našim životima, biti sportski aktiviran, kako bi se udaljili od raznih ovisnosti koje nam se svaki dan nude i serviraju već putem do škole, a da se ne govori u našim sredinama i gradovima gdje živimo i krećemo se, katkad, “nemoćni” oprijeti se nasilju ovisnog utjecaja na nas neiskusne mlade.

Veoma smo zahvalni Bogu, sestrama Presvetog Srca Isusova i mnogim drugim dobrim ljudima, koji su pomogli stoljetnu obnovu i otvorenje Ženskog učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić, da ponovno zaživi i živi to zdravo kreativno i čvrsto vjersko življenje u duhu odgojno-obrazovnog rasta i razvoja mladeži za koje je Majka Marija Krucifiksa zdušno brinula i stručno im na svim područjima života, kao prava Majka, pomagala.

I na kraju, šport u Domu pomaže individualnom razvoju, rastu i ujedinjuje nas u jednu duhovno i tjelesno zdravu skupinu, odgaja nas na način da prihvatimo osobne različitosti i djelujemo kao jedna cjelina koja te različitosti spaja u jednu zrelu osobu različitih vrlina, te to kao ekipa nastojimo maksimalno na različitim turnirima i natjecanjima na Domijadama i iskoristiti za ponos i promidžbu Doma kao kvalitetne crkvene institucije.

Dakle, zaključili smo da je uistinu u zdravom tijelu zdrav duh, a kako bi nam tijelo bilo zdravo bitno je baviti se športom koji će nas izgraditi ne samo tjelesno u prave, zdrave i jake ljude, nego tim više, u velike duhovne i karakterne ljude kojima će se danas-sutra moći povjeravati veliki i odgovorni zadaci i poslovi.

Josipa Bačlija, 3. razred gimnazije

RADIONICA UOČI DOŠAŠĆA U SKUPINI "ANĐELI" DV "NAZARET"

U našem Dječjem vrtiću "Nazaret" na Drenovi, u skupinama "Ribice", "Leptirići" i "Anđeli", u utorak 24. studenog u 19 sati, uoči došašća, održana je radionica s djecom i njihovim roditeljima.

Roditelji djece naše skupine "Anđeli" odazvali su se u velikom broju što nas je izrazito ugodno iznenadilo i obradovalo. Radi praktičnosti radionicu smo imali u športskoj dvorani vrtića. Na samom početku radionice teta Danijela Gjeldum pozdravila je roditelje. Potom je s. Tereza Gojani u nekoliko riječi pojasnila koji je smisao došašća, značenje četiriju adventskih svijeća i njihova dolaska i druženja s nama.

Došašće je milosno vrijeme iščekivanja Isusa Krista koji svojim dolaskom donosi svjetlo kojim će obasjati svijet. Adventski vijenac, često izrađen poput kruga s četiri svijeće, simbolizira četiri nedjelje došašća, a ukazuje na vječnost života koja nema ni početka ni kraja.

Prve nedjelje došašća, pali se prva svijeća, svijeća nade i iščekivanja; druge nedjelje svijeća mira, s porukom pomirenja sa svima, kako bi Gospodinu pripravili put do svoga srca. Treće se nedjelje pali ružičasta svijeća, svijeća radosti i veselja, a četvrte svijeća ljubavi. Svaka nova upaljena svijeća ima zadatak još više rasvijetliti put do Isusa koji će doći poput malog djeteta među nas.

Roditelji su mogli po želji izrađivati: adventske vijence, vijence za vrata ili pak božićne čestitke. Adventske vijence izradili smo od borovih grančica i od grana čempresa. Od različitog materijala koji su unaprijed bili pripremljeni za ukrašavanje: suhi limun i naranče narezane na kolutiće, zlatno i srebrno obojani češeri, mašnice od različitih materijala, stiropor zamotan kao mali pokloni za dekoraciju, žica koja nam je bila potrebna za povezivanje grana te klijesta. Dok su roditelji izrađivali vjenčiće, djeca su oduševljeno izrađivala božićne čestitke.

Na licima djece i njihovih roditelja vidjele smo zadovoljstvo uspjehom njihovih kreacija. Svaki vjenčić i božićnu čestitku fotografirale smo za uspomenu. Na kraju radionice s roditeljima ostale smo se družiti uz sok i fine kiflice. Na samom kraju večeri roditelji su se zahvalili i rekli kako su se lijepo opustili i odmorili nakon napornog radnog dana.

Zahvaljujem sestrama, tetama i roditeljima koji su nam na bilo koji način pomogli pripremiti materijale za radionicu kako bi svima bilo lakše i ugodnije raditi.

s. Tereza Gojani

DUHOVNE OBNOVE ZA DJEVOJKE U KUĆI MATICI

Uoči svetkovine Krista Kralja, velikog blagdana za Crkvu i sve nas vjernike, 21. studenog u našoj Kući matici u Rijeci na Drenovi, održana je jednodnevna duhovna obnova za djevojke od šestog do osmog razreda, a vodile su je s. Kristina Tunić i s. Tajana Hrvatin, na temu "Krist Kralj".

Bog je onaj koji upravlja poviješću spasenja od postanka svijeta, ali On je i Kralj naših srdaca. To je ono što smo nastojale posvijestiti djevojkama oslanjajući se na onu Isusovu: "Što god učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste!"

Ova duhovna obnova bila je prigoda za promišljanje o vlastitim postupcima i o konkretnoj ljubavi prema bližnjima u potrebi.

MARIJIN “DA”

U našoj Kući matici, 28. studenog, održana je još jedna duhovna obnova za srednjoškolke i studentice, na koju se odazvalo četrnaest djevojaka. Tema ovog susreta bila je *Marijin “Da”* na temelju evanđeoskog teksta iz Lukina evanđelja (Lk 1,26-38). Ova duhovna obnova bila je prigoda da se preobrazimo u Onoga čija bismo slika trebali biti u ovome svijetu kako bismo više bili čovjek, brat i sestra jedan drugomu.

Došašće je vrijeme pripreve na Božji dolazak da mu otvorimo svoja siromašna ljudska srca i primimo ga s ljubavlju te živimo s njime u radosti Duha. To je vrijeme kada Bog traži čovjeka zarobljena grijehom, a čovjek traži Boga kako bi se posvetio, oslobodio, bio primljen u svjetlo i u ljubav.

Neka razmišljanja djevojaka u svjetlu Marijina “Da”.

“Marija je svojim posluhom donijela ovome svijetu Spasitelja. Samim time Marija nam je pokazala kako uvijek moramo slušati Božju riječ i ustrajati u vjeri i kada nam je najteže, jer Bogu je sve moguće. Za nas dijete rođeno u Betlehemu predstavlja Isusa Krista koji je došao na ovaj svijet da bi otkupio naše grijeha i donio nam spasenje. Isus Krist za nas prvenstveno predstavlja prijatelja koji je uvijek uz nas i u dobru i u zlu, kada nas čak i drugi napuste.”

Iva, Marija, Klara i Ana

“Bog pred nas stavlja puno zadataka, ali je puno puta teško odgovoriti na sve te životne situacije koje nam Bog šalje. Šutnja je također neka vrsta odgovora jer je Gospodinu sve znano. Prekrojiti vlastite životne planove radi većeg dobra, znači odreći se određenih situacija i stvari u životu koje nas čine i sretnima, zadovoljnim i ispunjenima. U Božjim očima i najmanje djelo iz ljubavi učinjeno, je veliko djelo.”

Željka, Antonia, Eugeniya, Nataša i Irena

“Za Mariju oslušivati Božji govor znači staviti se u službu Bogu, biti njegova vjerna službenica i prenositi njegovu riječ. Za sve ono što nam se dogodi u životu mora postojati neki razlog. Kada nam se dogodi nešto loše, to ne znači da nas Bog kažnjava. I sami znamo da Bog za svakog od nas ima svoje planove, a mi smo ti koji moramo biti spremni na to i moramo ih znati prepoznati. Iako mislimo da nam neki plan neće uspjeti, moramo biti uporni i ne odustajati. Ono što bismo izgubili nije ni približno veliko onome što ćemo dobiti.”

Božana, Mirela, Helena, Nikolina i Ivana

Bog treba ljudsku slobodnu suradnju i ljubav. I kada se obraća Mariji ne zove je imenom, nego “milosti punom” jer je u svojoj jednostavnosti bila otvorena za Božje djelovanje i spremna prihvatiti sve što će Bog od nje tražiti jer je u nje-mu nalazila svu svoju sigurnost i snagu unatoč tome što se od nje tražilo da “prekroji” sve svoje životne planove. Stoga, u svome darivanju Bogu i ljudima ne smijemo zaboraviti da se Bog ne da nadmašiti u darežljivosti i ljubavi.

Tko izgubi ljubav za bližnjega izgubio je Boga, jer Bog je ljubav. Isus je očitovanje Božje ljubavi.

Stoga, u ovom došašću naše srce treba postati jaslice u kojima će se roditi Ljubav.

s. Tajana Hrvatina

NEDJELJA KROZ GODINU "A"

(meditacija)

Gospodine, pred tobom želimo zajedno provesti ovaj sat. Najprije te molimo da nas učiniš dostojnima stajanja pred tobom. Pomozi nam da oprostimo svima, očisti nam srce, misli i osjećaje da ti se svidimo. Prikluči nas na valove svojega Duha da tvoju riječ slušamo i razumijemo, osposobi nas da ono što razumijemo u život provedemo. Želimo također udovoljiti tvojoj želji i zadovoljiti za naše grijehе i grijehе svih ljudi te tvome Srcu olakšati patnje zbog nemara s naše strane.

- (Sir 27,30.28,7)
- Tko bi se usudio tvrditi da je bez grijehа, taj bi bio lažac. Pa ipak, koliko puta smo to, ne znajući, tvrdili. Nismo bili svjesni da smo nepravedni ako ne opraštamo, ako nemamo milosrđa da, zapravo, mrzimo, da protiv sebe molimo "Oče naš" dok molimo "kako i mi otpuštamo dužnicima svojim ..." ako prije nismo oprostili dužnicima svojim.
- Psalam 103. poučit će nas kako se izgrađuje jedna zajednica koja se Bogu sviđa.
- (Rim 14,7-9)
- Kada smo u grijehu mi smo toliko razjedinjeni, a ipak svi kao zajednica snosimo posljedice grijehа pojedinaca. Kao što postoji zastupnička molitva, tako postoji, nažalost, i grijeh koji nije privatni nego kolektivni, svi ga osjetimo na bilo koji način. Mogli bismo s Pavlom reći nitko sebi ne griješi, nitko sebi ne umire... Zahvaljujući Gospodinu, možemo radosno tvrditi: "I ako griješimo ipak smo njegovi, i ako umiremo tako nas sjedinjuje i okuplja u jedno." Krist je zato i došao na svijet da raspršene sinove Božje skupi u jedno. Ovakav pogled na smrt otupljuje oštricu smrti, ako mislimo da nas tako Bog u svojem Domu okuplja.
- (Mt 18,21-35) Isus je često uspoređivao Kraljevstvo Božje s različitim slikama i situacijama. Kraljevstvo je Božje kao ... kaže se da malo dijete već od dvije godine spoznaje neke odnose između "kao i kad". Ova prisposoba nije napisana za malu djecu, nego, izgleda, baš za današnje poslovne ljude, i za ovo predbožićno užurbano vrijeme. I na tome se vidi kako je Evanđelje univerzalno i bezvremensko. Možda smo se pitali zašto se kaže za Boga da je jedini pravedan? Ne zato što smo mi svi grješni i nepravedni. (Osobno sam došla do osobne, zadovoljavajuće definicije pravednosti.) Nije prava definicija pravednosti ako kažemo da je pravednost jednaka podjela dobara, a niti je pravednost dodijeliti svakome koliko mu je potrebno, premda je to najbolja definicija pravednosti. Pravednost pripada samo Bogu jer On može ono što hoće i hoće ono što može. Kod nas nije tako. Mi niti možemo ono što bismo htjeli, a niti hoćemo često ono što možemo.
- Bog je u svojoj ljubavi htio postati čovjek i to je i učinio. Bog je jedini mogao učiniti svoje tijelo kruhom živim koji blagujemo i pred kojim često stojimo. On je jedini pravedan jer može i hoće, jer je dobrotiv. Molitva je sredstvo kako htjeti priskrbiti Božju pravednost. No, dobivši je zadužuje nas da i mi tako radimo, a nama se to ne da. Onaj sluga u evanđelju zaslužio je strašni atribut "slugo opaki" sav sam ti dug oprostio jer si me zamolio, nije li trebalo da se i ti smiluješ svome drugu, svojoj sestri, susjedi, bližnjem... Dakle, moći nešto učiniti, a ne htjeti to je jednako nepravdi, mržnji, a mržnja škodi, kaže se, samo onome koji mrzi, dok onaj omraženi možda ni ne zna da je omražen. Je li moguće da ovaj grijeh mržnje nema socijalnu dimenziju? U evanđelju kaže sveti Matej *njegovi drugovi silno ražalošćeni otiđoše i jave Gospodaru. Ovaj ga rasrđen preda mučiteljima dok mu sve ne vrati.*
- Naši pratioci, drugovi "silno ražalošćeni" su naša savjest koja je najstrašniji mučitelj, dok ne vratimo sav dug. Bit će to tako sve dok od srca ne oprostimo svome bratu, dok mu se ne smilujemo dok mu ne učinimo ono što možemo dok ne budemo htjeli ono što možemo... Tako će se Kraljevstvo Božje samo nastaviti u trenutku naše smrti.

s. Bernardina Maslač

“SRETAN TI PUT U NOVI IZLAZAK I U NJEMU ZNAJ DA NISI SAMA!”

Osobno mi je najteže pisati o sebi i svojim dubokim nutarnjim iskustvima. Osobe koje me malo bolje poznaju složiti će se s navedenom činjenicom i reći: “Da, to je Silvana!” Ipak, pokušat ću pobijediti sebe i ovaj puta razmišljati naglas o svojem ne tako davnom ponovnom izlasku. Riječi naslova dio su poruke primljene samo nekoliko sati prije odlaska u Rim. Upravo one, potaknule su me da ponovno, po tko zna koji puta, pročitam biblijsko izvješće o Abrahamovu pozivu i odlasku u Kanaan. No, ovaj put pročitani redci odjeknuli su mojim bićem sasvim drukčije i u srcu pronašli svoje mjesto koje kao da je za njih bilo čuvano. Zahvaljujući njima ponovno se uvjerih kako je Božja riječ uvijek živa, te kako na čudesan način zahvaća u naš život. Ionako neprospavana noć, puna sjećanja na drage osobe i susrete s njima, ali i puna neizvjesnosti i svojevrsnog straha bila je noć razmišljanja i razgovora s Abrahamom o njegovu izlasku, neslomljivoj vjeri i vjernosti Božjoj riječi.

Ne znam jesi li se Abrahame imao vremena pripremati na svoj izlazak ili ne? Je li ti riječ Božja došla iznenada, poput groma iz vedra neba? Ali gotovo sigurno znam da ti je kao i svakom čovjeku bilo teško ostaviti zemlju, zavičaj, očinski dom... Riječi: “Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja iz doma oćinskog u krajeve koje ću ti pokazati” zasigurno su bolno odjeknule tvojim srcem, ali ti slušaš Božju riječ, vjeruješ obećanju i krećeš na put.

Možda sam, poput tebe, željela ostati u zemlji, gradu, zajednici u koju me Gospodin već jednom pozvao. Živjeti u sigurnosti i toplini doma u kojemu sam se osjećala gotovo kao u obiteljskom domu. Radosno raditi u već poznatom vinogradu Gospodnjem s dragim osobama koje su me u tvoje ime prihvaćale kao svoju. Navješćivati i u svakodnevnom životu svjedočiti tebe i tvoju ljubav prema svakom čovjeku bez straha i osjećaja nesigurnosti. Ne poćinjati opet sve iznova... No, upravo u tom trenutku Bog opet zahvaća u moj život, a njegova riječ poziva na novi izlazak, put u nepoznato i sasvim novi početak. Unatoć strahu, nesigurnosti i bezbrojnim pitanjima koja su ostala bez odgovora, srce govori svoje *da*, a vjera preuzima kormilo životnog broda što će ovaj puta zaploviti prema drugoj obali Jadranskog mora, koja će biti moj novi izlazak, moj Kanaan.

No, Abrahame ti ne ideš sam. Prema Božjoj rijeći uzimaš sa sobom svoju ženu Saraju, svoga bratića Lota, svu imovinu koju ste namakli i svu ćeljad koju ste stekli u Haranu te polazite u zemlju Kanaansku. Nisi se morao oprašćati s najmilijima. U očima gledati strah, na licu brisati suze, a u srcu ćutjeti bol koja pred rastankom nije mogla ostati skrivena. U tom pogledu zasigurno ti je bilo lakše. A koga ću ja Abrahame povesti? S kim ću živjeti? Hoću li imati ikoga svoga?

Dakako, i za to se moj dobri Bog pobrinuo te me u svojoj ljubavi nije poslao samu. Poput prvih ućenika poslao nas je dvije da bi nas u dalekoj zemlji, nepoznatom gradu i drugoj zajednici doćekala još jedna sestra koju si prije nekoliko godina, poput Ivana, poslao da nam pripravi put i prve korake učini lakšim. Sa sobom nemam što ponijeti niti ikoga povesti. Izvana siromašna ali u srcu zaista bogata. Pored najpotrebnijih stvari koje nosim u rukama, u srcu nosim daleko veće bogatstvo. Sa sobom nosim sve one koje si mi poslao na moj životni put, sve one koji su u mom životu ostavili svoj neizbrisiv trag - svojom ljubavlju, prihvaćanjem, osmijehom, pomoću, tihom prisutnošću... tolikim samo tebi znanim susretima i znakovima pozornosti i ljubavi. I zaista u svom izlasku nisam sama. Moje je srce na tisuće komadića podijeljeno jer svakome od njih pripada jedan njegov dio koji ga ćini posebnijim i sretnijim. Ipak, sa sobom ga nosim cijelog, jer svaki od njih dio je mene bez obzira gdje se nalazila i što ćinila.

Odlazim, poput tebe, Abrahame, ali ne odlazim zauvijek. Odlazak u moj Kanaan, za razliku od tvoga, privremen je. Odlazim kako bih u svom životu izvršila njegovu volju, ispunila misiju koju mi je namijenio i jednoga se dana ponovno vratila svima onima kojima me šalješ i za koje znam da me čekaju.

U ovoj noći svoga izlaska molim te Abrahame samo za jedno – za neslomljivu vjeru. Vjeru koja će biti kadra pobijediti svaki strah, svaku i najmanju nesigurnost, nepovjerenje u Boga i njegovu ljubav, svaku sumnju u njegova obećanja i trajnu prisutnost. Vjeru koja će graditi most između dviju prividno nepovezanih i međusobno dalekih obala. Vjeru koja će u danima teškoća i mraka uvijek iznova zasjati poput zrake sunca nakon dugih kišnih dana. Molim te za trajnu povezanost s Onim kojemu sve dugujem i koji me nikada neće ostaviti samu. Daj da i u najtežim trenucima osamljenosti i kušnja ostanem čvrsta u vjeri, postojana u nadi i gorljiva u ljubavi prema njemu i bratu čovjeku. Sigurno ću i u tuđini uvijek iznova otkrivati tvoju ljubav u svakom čovjeku koji će mi pružati svoju ruku pomoćnicu, osjećati tvoju brigu u svakoj prilici u kojoj ću rasti i sazrijevati, kao i tvoju prisutnost u svakom susretu nakon kojega više neću biti ista. Molim Te da nikada ne zaboravim tko sam, komu pripadam, za koga živim i kamo idem.

Daj da moj izlazak bude ne samo jedan novi vremenski početak, nova stranica u knjizi života. Naprotiv, molim te za novi početak dublje povezanosti s tobom, rasta u ljubavi i jačanja u gorljivosti za tebe i tvoju riječ koja će u srcu pronaći svoje plodno tlo i uroditi plodovima za sve sutrašnje nove izlaske!

Ovom prigodom želim se zahvaliti obitelji, sestrama, prijateljima... svima koji su bili sa mnom u ovom novom izlasku i koji me sada prate svojom molitvom, brigom, podrškom... Lakše je živjeti daleko znajući da se imaš kamo vratiti i da netko radosno i nestrpljivo iščekuje dan tvoga povratka.

s. Silvana Fužinato

DOBROTA

O, *MARIJO!*

Dobrota je Most, tvoje duše Gost.

*Dobrota je tiha i u tebi jasna,
Taj Božanski Most, tvoje duše Gost.*

*Dobrota je vrijeme jednog vječnog "Da".
Milozvučni Most, neba-zemlje, Gost.*

*Dobrota se sije, nikom strana nije,
Stamen' tvoj je Most, svima dragi Gost.*

*Dobrota te zove, gradit svima Most,
Što će vijekom biti naše duše Gost. Amen.
O, Marijo!*

Rijeka, 8. studenoga 2009.
s. Nikodema Stojak

PJESMA DOMU MOM

**Majka naša Krucifiksa
S neba na nas mirno gleda
Jer zna da su njena djeca
Uvijek sretna, draga, vedra.**

**U rukama sestara naših
Sigurni su ljudi svi
Smijeha, sreće, ljubavi
Ovdje neće manjkati.**

**Bože, blagoslovi ovaj dom
Vrlo važan srcu mom.**

*Lorena Ugarković,
učenica Ženskog učeničkog doma
Marije Krucifikse Kozulić*

Zahvala Majci Mariji Krucifiksi

U ruke uzimam violinu,
laganim pokretom ruke stvaram
novi svijet
kojim letim i uzdižem se u nebeske
visine.

Zamišljam da si pored mene
i da me slušaš, smješkaš se...

Ne mogu ti svoju zahvalu izraziti
riječima,
ali ipak, zahvaljujem ti za sve
što nas čuvaš, pomažeš nam,
usmjeravaš nas, vraćaš na pravi put
i što ćeš uvijek to s ljubavlju
izvršavati.

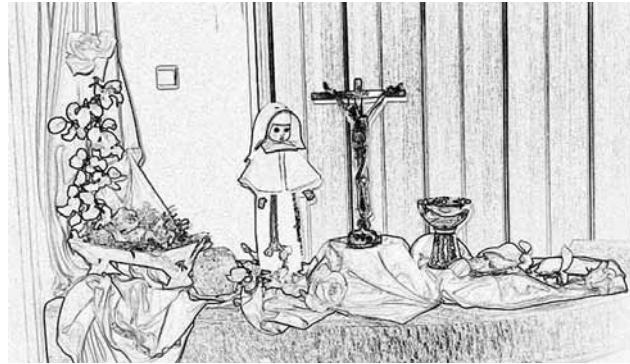
A ja u ime zahvale
i dalje pokretom ruke stvaram
novi svijet
kojeg ćeš ti uvijek nadopunjavati.

*Alisa Šepić, učenica
Ženskog učeničkog doma
Marije Krucifikse Kozulić*

“Trpi, umri, ali budi ono što trebaš biti: ČOVJEK!”

U današnjem svijetu problema, žurbe, stresa, važno je na trenutke isključiti se iz svega, opustiti se i razgovarati s Bogom. Slušajući Sveto pismo, učeći o Isusu i njegovim djelima, pročišćujemo se i nadograđujemo sebe kao osobu, gradimo karakter... Molitve u Domu, susreti, duhovne obnove povezuju nas i stvaraju jedan poseban odnos, suradnju s Bogom. Jednog dana kročit ćemo stazama života donoseći humanost i dobru volju, pomažući malenima i najpotrebnijima, poput naše Majke Marije Krucifikse.

*Bernarda Valković, učenica
Ženskog učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić*

MOLIMO KRUNICU S UTEMELJITELJICOM

(Prema tekstovima Majke M. Krucifikse Kozulić)

Ulazna pjesma: *Zdravo Marijo (Kad se sumrak polako spušta)*

Pristupam tvom svetom žrtveniku, o Bože moj. Puno svetoga straha, zahvaćeno srce, tebi se duboko klanja. Samo tebe priznajem Gospodarom svijeta. Misli ovoga dana, svaku riječ, čin, svako djelo svoje, ljubezno Srce Marijino, po tebi darivam Isusu. Želim se nastaniti u Srcu svog dobrog Boga, te ću i ja gorjeti od vatre kojom izgara moj Isus.

~~~~~

RADOSNA OTAJSTVA KRUNICE

- **Navještenje Isusova rođenja**

“I Riječ je tijelom postala i nastanila se među nama.”

U prvom radosnom otajstvu razmišljamo kako je arkandeo Gabrijel navijestio Blaženoj Djevici Mariji da će začeti i roditi Sina Božjega po Duhu Svetomu.

Radosna sam i uvijek uživam jer to Srce je mog dragog Isusa, utjelovljene Riječi, koji je u mene već zaljubljen, uvijek gori za mene.

- **Pohod Elizabeti**

“Blagoslovljena Ti među ženama.
Blago tebi što si povjerovala.”

U drugome radosnom otajstvu razmišljamo kako je Blažena Djevica Marija pohodila svoju rođakinju Elizabetu i ostala s njom tri mjeseca.

Nisam ja više koja živim, Bog je koji živi u meni, u mojim grudima. Poznam ga po slatkoj utjehi koja me razbuđuje.

- **Isus se rađa u Betlehemu**

“Porodi Sina svoga Prvorodenca i položi ga u jaslje.”

U trećem radosnom otajstvu razmišljamo, kako je blažena Djevica Marija rodila Gospodina našega Isusa Krista u špilji u Betlehemu i položila ga u jaslje.

Anđelići u četama, u četama dolje siđite s visina i ljubljenom Gospodinu s poštovanjem dajte počast, jer tamo svoje korake usmjerava gdje ga vodi sveta ljubav.

- **Isus je prikazan u hramu**

“Vidješe oči moje spasenje Tvoje.”

U četvrtom radosnom otajstvu razmišljamo, kako je blažena Djevica Marija prikazala svoga Sina Isusa u hramu na ruke starca Šimuna, četrdeseti dan poslije porođenja.

Daj mi jedno mjesto, moj Isuse. U tvom Srcu je moj stan, ovdje želim otpočiniti. O, ljubavi istinita školo, uzmi moje, a daj mi svoje srce. Tebe ljubiti već sam odlučila. Za Tvoju ljubav ostavljam sve.

- **Isus dvanaestogodišnji u hramu**

“I side s njima u Nazaret i bijaše im poslušan.”

U **petom radosnom otajstvu razmišljamo** kako je blažena Djevica Marija našla svog Sina Isusa treći dan u hramu, a bilo mu je tada dvanaest godina.

*Osjećajući nebo, duša ti moja pjeva zahvaćena:
Nađoh mog Boga, moj život. Nikad te više neću ostaviti!*

OTAJSTVA SVJETLA

- **Isus je kršten na Jordanu**

“Dok je on još govorio, gle, svijetao ih oblak zasjeni, a glas iz oblaka govoraše: ‘Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!’”

U **prvom otajstvu svjetla razmišljamo** kako je Gospodin naš Isus Krist kršten na rijeci Jordanu.

U meni blista sunce sjajno na putu koji vodi k nebu, našla sam te moje drago svjetlo, nikad te neću ostaviti.

- **Isus na svadbi u Kani Galilejskoj**

“Bijaše svadba u Kani. Bio je tu Isus i njegova Majka.”

U **drugom otajstvu svjetla razmišljamo** kako je Gospodin naš Isus Krist na svadbi u Kani Galilejskoj posredovanjem svoje Majke učinio prvo čudo pretvorivši vodu u vino i tako pobudio vjeru svojih učenika.

O Srce moga blaga, puno žarke ljubavi. O Srce moga srca, o Srce Isusovo. To Srce si ti, Srce koje toliko ljubi. To Srce za kojim čežnem još većom ljubavlju. Srce Isusovo moja slavo, ti si moje blago.

- **Isus propovijeda istinu o Kraljevstvu**

“Tražite, stoga, najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati.”

U **trećem otajstvu svjetla razmišljamo** kako je Gospodin naš Isus Krist propovijedao Kraljevstvo Božje i pozvao na obraćenje za oprostjenje grijeha.

Njegov šapat čujem u srcu, u meni živi i počiva. Našla sam te moja tražena radosti, nikad te više neću ostaviti!

- **Preobraženje Isusovo**

“Dok se molio... preobrazi se pred njima, lice mu zasja kao sunce.”

U **četvrtom otajstvu svjetla razmišljamo** kako se Gospodin naš Isus Krist na brdu Taboru pred učenicima preobrazio, a Otac ih pozvao da ga slušaju.

Neka mi nezahvalna zemlja pruži radosti i svoja bogatstva, ali moga srca upaljenu ljubav tebi ću uvijek dati. Plamsaj, plamsaj sveta vatro koja si me učinila zaljubljenom u tebe, nek mi se nasmiješi tvoje Lice.

- **Isus na Posljednjoj večeri**

“Dao sam vam primjer, da i vi tako činite.”

U **petom otajstvu svjetla razmišljamo** kako je Gospodin naš Isus Krist s apostolima slavio Posljednju večeru i sebe nam predao u euharistijskom otajstvu.

O, kruše nebeski, što cijelog mog Boga skrivaš pod tim velom, ja te ljubim i klanjam ti se. Moje drago blago, moj slatki Isuse! Daruješ se onima koji te vole, daješ im taj kruh. O, kruše života koji se daješ kao zalag života besmrtnoga. Živim ja, ali ne ja, nego Bog u meni, nego živi Bog u meni.

ŽALOSNA OTAJSTVA

- **Isus moli u Getsemaniju**

“Bdijte i molite da ne upadnete u napast...
Oče, budi volja tvoja.”

U prvom žalosnom otajstvu razmišljamo kako se Gospodin naš Isus Krist molio i znojio krvavim znojem u Maslinskom vrtu.

Neka živi Srce Jaganjca Božjega! Žalosti se, tjeskoban je, uzdiše na vaše prijevare i pogibli. O, dođite dragi moji sinovi k onom Srcu koje vas je toliko ljubilo.

- **Isus je bičevan**

“Pilat uze i izbičeva Isusa.”

U drugom žalosnom otajstvu razmišljamo kako je Gospodin naš Isus Krist bio privezan o kameniti stup i nemilo bičevan u dvoru Pilatovu.

Darujem ti svoje srce, ljubljeni Pastiru, tvoja ću uvijek biti. Samog sebe si mi dao, samu sebe ja ti dajem. Ljubeći Isusa i u patnjama uvijek ću živjeti od mog Dobra koje me tako voli još više kad sam pod križem.

- **Isus je okrunjen trnjem**

“Izrugivali su ga i pozdravljali:
`Zdravo kralju židovski.’”

U trećem žalosnom otajstvu razmišljamo

kako je Gospodin naš Isus Krist bio okrunjen trnovom krunom.

O slatka Ljubavi, o moje blago, od srca te volim, ljubim te i klanjam ti se dobri Isuse. Rani moje srce svojom svetom ljubavlju. Ah da, samo zbog nas, o Kralju, rani te koplje, iz ljubavi, iz smilovanja, o moj Isuse, izliječi moju dušu!

- **Isus je osuđen na smrt i nosi križ**

“Prezren bješe, odbačen od ljudi, čovjek boli, vičan patnjama, od kog svatko lice otklanja, prezren bješe, odvrnut. A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava. Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe.”

U četvrtom žalosnom otajstvu razmišljamo kako je Gospodin naš Isus Krist bio osuđen na smrt i uputio se put gore Kalvarije noseći na svojim ramenima drvo križa.

Ti jači od najbolje vojske, vidiš kako bježi kao munja napasni neprijatelj. Postoji li snaga koja može protiv ruke Vječnoga? Oh! Ti dakle na moju upravu dođi, pobjedniče. U sumnjama me rasvijetli, u žalostima me utješi. U pomoć mi priteci u opasnostima mojih staza i u trenutku najžalosnijem progonjenih sinova Evinih, uza me stoj, ti me uzdigni da tvoju slavu uživam.

- **Isus razapet umire na križu.**

“Oče, oprosti im... Svršeno je. Oče u ruke tvoje predajem duh svoj.”

U petom žalosnom otajstvu razmišljamo kako je Gospodin naš Isus Krist bio raspjet na križu između dva razbojnika, a gledala ga je žalosna Majka Marija.

Već letim od ljubavi, za tvoju ljubav ostavljam sve. Slatki plod svih muka nek mi bude da se sjedim s tobom. Ako mi je, pak, u tvom dragom Srcu suđeno umrijeti, o slatka, o draga smrti, bit ćeš život za mene. Moja hrana je postao moj ljubljeni Zaručnik koji je umro za mene. Svijeta ne ljubim, za njegovim čarima ne žudim, moje Dobro si ti. Moj život, moja hrana, Isus!

~~~~~

SLAVNA OTAJSTVA

- **Isus uskrsnu od mrtvih**

“Što tražite živoga među mrtvima, uskrsnuo je.”

U prvom slavnem otajstvu razmišljamo kako je Gospodin naš Isus Krist treći dan po svojoj muci i smrti slavno uskrsnuo od mrtvih, da više nigda ne umre.

O, otkupljenici, koji ste dionici smrti Gospodinove, danas k hramu pođite. Ublažite muke, ugasnite želju ljubljenog njegovog Srca. Neka živi Srce Jaganjca Božjega koji iz ljubavi svojim sinovima daje život: Tko želi vidjeti nebesku zoru, ne može imati dio ovog svijeta.

- **Isus uzlazi na nebo**

“Ljudi Galilejci... ovaj Isus ponovno će doći.”

U drugom slavnem otajstvu razmišljamo kako je Gospodin naš Isus Krist četrdeseti dan po uskrsnuću uzašao na nebo i sjede o desnu nebeskoga Oca.

Nađoh ljepotu vječnu. Tvoje kraljevstvo ću uživati. Iako sam nedostojna, izdiže me tvo-

ja veličina, divna tvoja ljepota kojoj se klanjam. Osjećajući nebo, duša ti moja pjeva zahvaćena: Nađoh mog Boga, moj život. Nikad te više neću ostaviti!

- **Duh Sveti silazi nad apostole.**

“Duh Tješitelj, kojeg će Otac poslati u moje ime, upućivat će vas u istinu.”

U trećem slavnem otajstvu razmišljamo kako je Gospodin naš Isus Krist poslao Duha Svetoga nad apostole u prilici ognjenih jezika.

O vezo ljubavi, koji sjedinjuješ slugu s ljubljenim Gospodinom. Ako ja živim, a ne ljubim te, ne želim više živjeti, niti živjeti znam. Već samo ljubiti Onog koji me toliko ljubi.

- **Uznesenje Marijino na nebo**

“Raduju se anđeli slaveći Sina Božjega.”

U četvrtom slavnem otajstvu razmišljamo kako je Blažena Djeвица Marija, završivši tijek ovozemaljskog života, dušom i tijelom uznesena na nebo.

Tvoje lijepo ime, draga Marijo, ispunja milinom dušu moju. Nek' živi Djeвица koju svijet časti, naša Gospa od Presvetog Srca.

- **Marija je okrunjena na nebu**

“I znamenje veliko pokazalo se na nebu: Žena odjevena suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda.”

U petom slavnem otajstvu razmišljamo kako je blažena Djeвица Marija okrunjena od Presvetog Trojstva za Kraljicu neba i zemlje, razmišljamo i rajsku radost svih svetih.

Nebo ti daruje najljepše milosti, a kruna ti je vijenac od zvijezda. Hvalite, hvalite Mariju. O Majko Božja, o Ružo otajstvena, priteci milostiva mojoj duši. Hvalite, hvalite Mariju.

Za kraj

*Zdravo, o prvino Ljubavi,
Majko, kćeri i zaručnice,
Ljepše i slavnije
Nema nebo nikoga.
Po tebi se otvaraju
Svi izvori vječnoga blaga,
O Marijo, Puna si milosti i dobrote.*

Priredila s. Lidija Turić

Božić

*Božić kuca na vrata naših srdaca
Božić je, kuca na vrata naših srdaca
rođenje Isusa našeg Boga i Spasitelja.*

*Otvori svoje srce širom
prema Bogu i primi blagoslov,
jer Isus je u jaslama,
raduju se anđeli, Josip i Marija.*

*Božić je, radost i sreća
u svim srcima,
samo veselje i osmjehe
darujmo drugima.*

*Božić je, najradosniji dan
u našim životima,
Bog nam posla svjetlo sjajno,
put našeg spasenja.*

*Božić je, miris ljubavi i mira,
zajedništva, praštanja,
nek' svako srce
pokloni se Isusu u jaslama.*

*Božić je, obasjan sjajem,
živi Bog došao je među nas,
o Marijo, Majčice,
hvala ti za živi Božji dar.*

*Božić je, svi pogled uzdižemo,
prema Nebu i Bogu zahvaljujemo,
Isusa u jaslama ljubimo i volimo,
srcem i dušom njemu se klanjajmo.
Božić kuca na vrata naših srdaca,
otvorimo ih
i primimo Isusa
da se s njim radujemo do vijeka.*

Ana Brajković

Božićna noć

*Dogodilo se to
jedne prekrasne zimske noći,
tad Bog nam je obećao
da će Spasitelj doći.
U jaslama malenim
Isus nam se rodi,
tad cijelom svijetu
spasenje hodi.
I repatica na nebu
blistavim svjetlom je sjala,
kao da je znala,
da svjetlom rođenje je veličala.
Neka vam Novorođeno Djetešce
život daje,
neka vam ljubav
utihne bol,
a zlatan osmjech
obasja lice za sve dane života,
da radosna srca slavite Krista,
neka Novorođeni pokaže vam put,
istine i ljubavi,
da hrabro i odvažno nosite svoj križ,
svoje poteškoće, svoje boli.
Ta radost srca neka vam donese mir,
a krijepost i molitva
uječni spas duše i tijela,
da otvorena srca i širokog dlana
donosite ljubav
tamo gdje je nema,
da dijelite sreću
gdje je odavno došla tuga,
da u ratu donesete pravdu i mir.
Ta radost Božića i danas
neka svijetom vlada,
da se svaki čovjek molitvom i pjesmom
malenome Isusu veseli sada.*

Barbara Vrhovac

Danas

“Danas je došlo spasenje ovoj kući...”
(Lk 19, 9)

Gospodine, hvala za svih 365 “danas”
koji su već iza mene.
Hvala za sestre, rodbinu i prijatelje,
studente i profesore,
za svaku osobu
koja je na bilo koji način obogatila mojih
365 “danas”.

Hvala za radosti koje su me nosile,
žalosti koje su me čistile,
suze poslije kojih jasnije vidim,
ruke pružene i prihvaćene,
cipele poderane...

Hvala za kruh i vodu,
čisti zrak,
krevet i miran san,
i za toliko dobra koje primih...
Hvala za izmjenu dana i noći,
zujzdano nebo, oblake, kišu i sunce...

Hvala, moj Dobri,
za nasmiješeno tvoje lice
i nježni dodir tvoje prijateljske ruke,
hvala za pokazani put u Riječi
koja me snažila,
činila moju samoću bogatijom
i hrabrila u svemu što si tražio od mene,
približavala me uvijek bliže tebi...

Hvala za hvala i oprostí!
Hvala za...
Hvala!
...

Oprostí kad nisam živjela “danas”
osvrćući se previše na “jučer”
ili
gledajući tjeskobno “sutra”.

Oprostí za svaki “danas”
kad Te nisam prepoznala u drugima...
Oprostí za svaki “danas”
u kojem nisam dovoljno ljubila
i bila znak tvoje neizmjerne dobrote i ljubavi...
Oprostí za neizgovorene riječi koje su drugi trebali.
Oprostí za vrijeme u kojemu sam sve stavila ispred
tebe...
Oprostí...

...
Podari mi novi “danas”,
a s njime i novo srce kojim ću tvojom ljubavlju
ljubiti,
novo uho kojim ću čuti drugoga,
nove ruke koje prihvaćaju,
noge koje svima kroče,
nove osmijehe,
traganja i nalaženja,
radost susreta s tobom i drugima...

...
Gospodine, učini me novim čovjekom -
redovnikom,
čovjekom - redovnicom po mjeri svoga Srca,
za drugoga...

s. Lidiya Turic

MREŽNA STRANICA DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA ISUSOVA

Družba Sestara Presvetog Srca Isusova, obilježavajući 110. obljetnicu svog osnutka, otvorila je i svoju mrežnu stranicu – www.sestre-scj.hr. Stranica je bogato opremljena tekstovima i fotografijama i nudi raznovrsne sadržaje. Na stranici se može naći mnoštvo podataka o autohtonoj hrvatskoj redovničkoj zajednici osnovanoj u Rijeci. Posjetitelj na mrežnoj stranici može upoznati: povijest, karizmu i duhovnost Družbe, područja mnogovrsnog odgojno-obrazovnog i pastoralnog djelovanja sestara, duhovnik lik i djelo Majke Marije Krucifikse Kozulić, Utemeljiteljice Družbe koja je umrla na glasu svetosti i za koju se priprema postupak proglašenja blaženom i svetom, a kojoj se posjetitelji mogu utjecati svojom molitvom za zagovor u raznim potrebama i nevoljama.

Posjetitelj ima mogućnost svakodnevno pratiti rubriku “Božja Riječ danas za tebe”. Također im se pruža prilika da mogu pisati sestrama preporuke u molitve u raznim potrebama ili nakanama. U izborniku “Pastoral mladeži” mladima je ponuđen kontakt sa sestrama uz obrazac: “Vi pitajte, mi odgovaramo”. Stranica donosi adrese samostana gdje sestre žive i djeluju. Uz tekstove, tu je i bogata fotogalerija, koja vizualno otkriva i približava svakodnevni život sestara i bogatstvo njihova apostolskog djelovanja. Predviđeno je da sadržaj stranice uskoro bude pisan na više jezika.

Mrežnu stranicu su izradile s. Lidija Turić i s. Dobroslava Mlakić u suradnji s gosp. Markom Baričevićem, iz Eklipsa.

s. Dobroslava Mlakić

DRUŽBA SESTARA PRESVETOG SRCA ISUSOVA

Početna Duhovnost Formacija Apostolat Iz života Samostani Naša izdanja Fotogalerije

Družba SCJ

- ▣ Grb
- ▣ Himna
- ▣ Povijest

Utemeljiteljica

Majka Marija Krucifiksa Kozulić

iv nije nikada nikog

- ▣ Životopis
- ▣ Duhovnost
- ▣ Postulatura
- ▣ Majci u čast
- ▣ Molitve i uslišanja
- ▣ Dani Majke Krucifikse
- ▣ Wikipedia

Vaše molitvene

Iz života

Rijeka - Duhovni susret s djevojkama - Marijin "Da"

U našoj Kući matici, 28. studenog, održana je još jedna duhovna obnova za srednjoškolke i studentice, na koju se odazvalo četrnaest djevojkama.

Tema ovog susreta bila je MARIJIN „DA“ na temelju evanđeoskog teksta iz Lukina evanđelja (Lk 1, 26-38). Ova duhovna obnova bila je prigoda da se preobrazimo u Onoga čija bismo slika trebali biti u ovome svijetu kako bismo više bili čovjek, brat i sestra jedan drugomu.

Došašće je vrijeme da svoje srce pripravimo za Božji dolazak koji želi da mu ljudi otvore svoje siromašno ljudsko srce i prime ljubav te žive s njime u radosti Duha. To je vrijeme kada Bog traži čovjeka zarobljena grijehom, a čovjek traži Boga da se posveti, oslobodi, bude primljen u svjetlo i u ljubav.

[Više >>>](#)

Rijeka - Potvrda civilizacije ljubavi i srca

U Kući matici Družbe sestara Presvetog Srca Isusova u Rijeci na Drenovci 25. studenog obilježena je 120. obljetnica karitativnog djelovanja Riječanke Majke Marije Krucifikse Kozulić, Majke siromaha, napuštenih, ali i Majke Utemeljiteljice hrvatske redovničke zajednice posvećene Presvetom Srcu Isusovu. To je žena - redovnica zajedničke nam povijesti na prostorima zajedničke nam domovine.

Proslava obljetnice završena je promocijom prigodne oмотnice i poštanskom žiga s likom Majke Krucifikse.

[Više >>>](#)

ponedjeljak, 07.12.2009. 12:57

Traži ...

Najava

- 22. prosinca**
s. Flavija
- 23. prosinca**
s. Viktorina
- 26. prosinca**
s. Stjepanka
- 31. prosinca**
s. Silvana

Pastoral mladeži

- ▣ Odjeci susreta
- ▣ Duhovni poziv
- ▣ Kontakt

BOŽJA RIJEČ DANAS ZA TEBE

MOLITVENI PLAN ZA DUHOVNA ZVANJA
- SVAKOG 19. U MJESECU –

Vjerujemo da Gospodin i danas poziva mlade ljude koji će ga slijediti iz neposredne blizine kao svećenici, redovnici i redovnice. Svjedoci smo da se danas mladi manje odazivaju. Isus nas je potaknuo na molitvu:

“Molite dakle Gospodara žetve da pošalje radnika u žetvu svoju” (Mt 9, 37 - 38).

Svakog **19.** u mjesecu naša se Družba uključuje klanjanjem u molitveni plan Centra za duhovna zvanja pri HUVRP u Zagrebu.

~ ~ ~ ~ ~

MOLITVA ZA PROGLAŠENJE BLAŽENOM
MAJKE UTEMELJITELJICE

svakog **29.** u mjesecu molitva i sv. misa na tu nakanu.

~ ~ ~ ~ ~

RASPORED DUHOVNIH VJEŽBI U 2010. GODINI

I. turnus: 05. – 11. travnja 2010. u Lovranu

II. turnus: 19. - 25. travnja 2010. u Lovranu

III. turnus: 05. - 13. kolovoza 2010. na Drenovi

Uvidjevši potrebu zajedništva sestara opet se uvodi molitveni dan koji će započeti iza objeda početnog dana duhovnih vježbi.

~ ~ ~ ~ ~

SEMINARI U 2010. GODINI

Budući da je u našoj Riječkoj nadbiskupiji 2009./2010. proglašena Euharistijskom godinom, smatramo da bismo i na planu Družbe trebali više poraditi na upoznavanju i boljem slavljenju Euharistije u našim zajednicama i u osobnom životu.

Predviđena okvirna tema seminara:

SRCE ISUSOVO I EUHARISTIJA

I. 03. – 05. siječnja 2010.- u Kući matici

II. 24.- 26. lipnja 2010.- u Kući matici

Seminar započinje početnog dana navečer i završava završnog dana navečer.

~ ~ ~ ~ ~

KATEHETSKA ZIMSKA ŠKOLA

07. - 09. siječnja 2010. u Zagrebu

Molimo sve katehistice koje planiraju ići na ovu Školu neka se prijave u Tajništvo Družbe radi smještaja u našem samostanu u Zagrebu, Alagovićeve 44.


~~~~~  
**DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA**

Na Svijećnicu 2. veljače proslavit ćemo svečano u našim zajednicama i na planu nadbiskupije Dan Bogu posvećenog života.

~~~~~  
**39. VIJEĆANJE REDOVNIČKIH
ODGOJITELJA I ODGOJITELJICA**
26. - 28. travnja 2010.

~~~~~
NAOBRAZBA SESTARA

Na Fakultetu odgojnih znanosti Papinskog sveučilišta Salesiana u Rimu 12. lipnja 2009. s. **Marijana Mohorić** obranila je magistarski rad "Insegnamento della religione cattolica nella scuola elementare in Croazia. Analisi del modello e la sua integrazione nel progetto scolastico" (Katolički vjeronauk u hrvatskoj osnovnoj školi. Analiza modela i njegova integracija u školski plan) pod vodstvom prof. Zelinda Trenti.

U prvom dijelu radnje analizirane su kontekstualne promjene, reforme hrvatskog školstva, pravni i predmetni profil katoličkog vjeronauka, te odnos istoga s pastoralnom djelatnošću Crkve u Hrvatskoj od demokratskih promjena. Drugi dio obuhvaća komparativnu analizu konstitutivnih elemenata vjeronauka (narav, legitimacija, principi) kao školskog predmeta i njihovu metodološku transpoziciju (svrha, ciljevi, sadržaji). U posljednjem dijelu, imajući u vidu hrvatski kontekst i temeljne dokumente donosi se nekoliko prijedloga u vidu što bolje intergracije katoličkog vjeronauka u hrvatski školski sustav s obzirom na odgojnu legitimaciju i metodološke izbore.

Na svečanom otvorenju nove akademske godine 27. listopada, u znak priznanja za izvrsne rezultate u ciklusu magisterija na Fakultetu odgojnih znanosti rektor prof. Carlo Nanni uručio je s. Marijani medalju sveučilišta s likom sv. Ivana Bosca.

Na Papinskom sveučilištu Gregoriana (PUG) u Rimu s. **Silvana Fužinato** je na specijalizaciji iz *Biblijske teologije* (Teologia biblica), a s. **Lidija Turić** iz *Povijesti Crkve* (Facoltà di Storia e Beni Culturali della Chiesa).

č. s. VERONIKA ĆURIĆ

U Marijinu mjesecu svibnju, okrijepljena sv. sakramentima, preselila se Gospodinu naša s. Veronika. Umrla je u bolnici na Sušaku 1. svibnja 2009. godine.

Rođena je 22. rujna 1929. godine u Koritima kod Tomislavgrada, od oca Tome i majke Luce r. Beljan.

U Družbu je stupila 1. veljače 1965. u Crikvenici. Privremene zavjete položila je 3. listopada 1966. u Crikvenici, a doživotne 15. kolovoza 1972. u Rijeci. Dvadesetpetu godišnjicu zavjeta proslavila je 1991. godine.

Radila je na raznim mjestima i u našim samostanskim kućama. Povjerene dužnosti obavljala je u duhu pobožnosti na što je i druge poticala. Kada se teže razboljela radi lakšeg liječenja boravila je u Kući matici na Drenovi uglavnom u molitvi i želji da se što prije susretne sa svojim Gospodinom. Rado je molila u kapelici i druge na to poticala. Bila je zahvalna za pomoć koju su joj sestre pružale u njezinoj nemoći.

Za sve lijepo što nam je s. Veronika svjedočila svojim životom i radom neka je Gospodin nagradi zajedništvom u zboru svetih. Sprovodne obrede predvodio je mons. Gabrijel Bratina, župnik na Drenovi.

č. s. AUZILIJA LULIĆ

Često se kao primjer strpljivosti u bolesti i patnji navodi Job. Tu usporedbu mogli bismo primijeniti i na našu s. Auziliju. U zadnjim mjesecima svoga života imala je velike boli, ali ih je podnosila s velikom strpljivošću. Okružena sestrama u molitvi 27. lipnja 2009. preselila se Gospodinu i ovaj život zamijenila nebeskim.

Rođena je 18. siječnja 1930. u Valpovu od oca Ivana i majke Antonije r. Baban. U Družbu je stupila u Crikvenici 1. veljače 1950. Prve zavjete položila je 12. rujna 1954., a doživotne 3. listopada 1960. Godine 2003. proslavila je 50 godina redovničkih zavjeta. Boravila je na raznim župama i u samostanskim kućama. Radeći s ljudima zračila je nekom posebnom radošću spremna komunicirati sa svakim.

Za sve dobro koje je za života učinila neka je Gospodin nagradi na nebesima vječnom radošću i utjehom. Sprovodne obrede vodio je vlč. Ante Aračić, župnik iz Crikvenice.

IVICA BOŽIĆ

“Skromnost je vrlina” - misao je koja je bila duboko utkana u cijeli život moga dragog tate Ivica. Rođen je u župi Kakanj u srednjoj Bosni. U dvadesetoj godini ženi se s mojom mamom Nadom rođ. Juko i s njom ima nas četvero djece. Cijeli život bio mu je obilježen patnjom, no to ga nikada nije priječilo da djetinjom jednostavnošću gleda život s vedrije strane i da ga uljepša kome god može. Ne mogu nikako zaboraviti činjenicu da smo bili siromašni, ali i tata i mama su nama djeci uvijek davali primjer velikodušne ljubavi kroz pomaganje drugima, tako da uopće nisam ni znala da smo siromašni jer u mojoj obitelji prvenstvo ima bogatstvo duha. Nikada mu nije bilo teško bilo za koga učiniti bilo kakvu žrtvu, pa dovodilo to u pitanje i njegovo zdravlje. Živio je život “punim plućima”. Posljednjih nekoliko mjeseci prije smrti, zajedno s mamom i najmlađom sestrom, bio je na nekoliko

duhovnih obnova u Samoboru kod fra Zvezdana Linića, što je za cijelu obitelj bilo velika duhovna korist jer se time produbila obiteljska molitva, i neopozivo predanje u Božje ruke. Tako je, osobito za tatu, bilo riješeno u potpunosti pitanje smisla patnje, time što je često ponavljao da onima koji Boga ljube sve se okreće na dobro. Posljednja duhovna obnova na kojoj je bio dan prije svoje smrti u Gospiću, uskrisila je cijelo njegovo biće nevjerojatnom snagom ljubavi prema Bogu i ljudima, te željom da umre kako bi se "odmorio" od napornog rada. Nakon te duhovne obnove nazvao me i tijekom razgovora tri puta me pitao kako sam, kad sam se treći put već počela i čuditi što to ponavlja, rekao mi je kako je on sretan jer je preplavljen milinom Božje prisutnosti i velikim mirom pa da i meni želi da budem sretna kao što je on. Bog je uslišao njegovu želju i pozvao ga k sebi u ponedjeljak 27. travnja ove godine, u četrdesetomj godini života, na poslu. Umro je od embolije pluća, dok je hodao. Na sahrani se okupio velik broj rodbine, prijatelja i poznanika, kojima su se pridružile i moje sestre, na čemu sam svima od srca zahvalna.

Zajedno sa cijelom svojom obitelji zahvaljujem Bogu za život svoga tate Ivica koji nam je bio i ostao velika podrška, poticaj, i primjer da svaki trenutak proživimo u slobodi srca i duha i jednostavnoj otvorenosti prema svakome koga susretnemo.

s. Marina Božić

don Ivan Vrdoljak

Nakon kraće i teške bolesti, potpuno predan u Božju volju, u livanjskoj bolnici 14. svibnja preminuo je don Ivan Vrdoljak, brat naše s. Bonislave.

Rođen je 22. veljače 1949. u Žablaku od oca Tome i majke Matije r. Marijan. Bogoslovne studije završio je u Zagrebu i Sarajevu. Za svećenika je zaređen 29. lipnja 1979. u Sarajevu, a mladu misu proslavio je u Livnu 19. kolovoza 1979.

Službovao je na šest župa Banjalučke biskupije. Bio je marljivi graditelj crkvenih objekata, ali je nastojao i izgrađivati živu Crkvu. Veličinu čovjeka, vjernika i svećenika svjedočio je u podnošenju svoje bolesti. I sam je posvjedočio kako mu je prihvaćanje teške bolesti otvorilo nove vidike i pomoglo u potpunom predanju Bogu. Svojevrstu ispovijest - zahvalu svima s kojima se susretao, izrekao je u svom oproštajnom pismu koje je pročitano na misi zadušnici. Koliko je bio poštovan od naroda, svojih vjernika i braće svećenika pokazao je i veličanstveni sprovod 16. svibnja 2009. Misa zadušnica služena je u prepunoj župnoj crkvi u Lištanima. Pokopan je prema svojoj želji u groblju Gornje Rujane.

Gospodin neka ga u svom Kraljevstvu nagradi za sve dobro.

Zahvala s. Bonislave

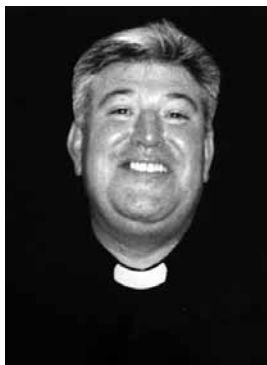
Zahvalna sam svim sestrama za molitve za mog brata tijekom bolesti. Molitve su mu olakšale podnošenje teških bolova, osobito u posljednjim danima ovozemnog života.

Posebno sam zahvalna s. Regini i mons. Ivoslavu Liniću što su mi omogućili da sam mogla biti uz brata sa svojom braćom i nevjestama u njegovim najtežim trenucima i na času smrti. Zaželio je da budemo uz njega kada dođe čas prelaska i da ga ispratimo s molitvom na vječni počinak. U ime svoje, i u ime svoje braće i svoje sestre Blaženke, zahvaljujem č. Majci koja je omogućila sestrama da dođu na sprovod. Posebno hvala s. Alojziji i ostalim sestrama koje su se potrudile i došle na ispraćaj i sprovod. Hvala svima koji su meni ili mojima izrazili sućut i bili uz nas u danima žalosti. Hvala za molitve!

*Zahvalna i odana u Kristu,
s. Bonislava*

PREMINUO JE VELEČASNI STJEPAN VUGLOVEČKI

Većina sestara poznavala je Štefa brata naše s. Jeronime, uvijek radosnog, nasmijanog, susretljivog. Stoga je bilo teško prihvatiti vijest da su se njegove vedre oči sklopile zauvijek za ovozemaljski život, da je u ponedjeljak 14. rujna 2009. g. u Klinici za tumore u Zagrebu preminuo Stjepan Vuglovečki, župnik župe Uzvišenja Sv. Križa u Krestincu u 54. godini života i 29. godini svećeništva. Služio je u župama u Starom Petrovom Selu, u župi Sv. Petra u Zagrebu, u župi Hlebine u Podravini, u župi Mihovljan u Hrvatskom zagorju, u župi Svih Svetih u Sesvetama, a 2006. preuzeo je župu Uzvišenja Sv. Križa u Kerestincu. Za svećenika ga je zaređio blagopokojni kardinal Franjo Kuharić 28. lipnja 1981. god. u Zagrebu.

Od njegova rođenja 7. siječnja 1956. u Klenovniku do smrti proživio je mnogo radosti, ali i žalosti i križeva te nije bez značenja što je umro u župi Uzvišenja Sv. Križa i to upravo na svetkovinu Uzvišenja Sv. Križa. Tko se zaputi za Isusom, uvijek je opečaćen križem. Štef ga je nosio radosno, posvjedočili su i mnogi govornici i sudjelovateli na njegovu zadnjem ispraćaju kao i njegovi najbliži otac i sestra. Kad je trpio teške boli nije uzdisao nego je govorio s. Jeronimi neka ide tati jer je njemu sada teško prihvatiti njegovu zločudnu bolest.

U četvrtak 17. rujna 2009. mnogi su obišli njegov odar u kerestinečkoj župnoj crkvi i oprostili se od svog župnika. Sv. misu predvodio je zagrebački pomoćni biskup mons. Valentin Pozaić u koncelebraciji sa šezdeset i više svećenika. Oproštajni govor izrekao je svetonedeljski dekan vlč. Dragutin Bubnjar, a u ime župljana Ana Bungić iz zбора mladih *Put života*. Slijedila je pjesma "Fala" koju su pjevali u suzama prisutni, a onda je ispraćen iz crkve pjesmom "Ima jedna duga cesta" i kolona autobusa i osobnih automobila krenula je u Klenovnik gdje je čekalo mnoštvo domaćih vjernika, vjernika iz župa u kojima je službovao te oko sedamdeset pet svećenika, pedesetak redovnica, te prijatelji i rodbina. Sprovodne obrede i sv. misu zadušnicu u Klenovniku predvodio je pomoćni zagrebački biskup mons. dr. Vlado Košić. Na misi zadušnici pjevao je župni zbor iz Sesveta. Kad su tijelo polagali u grob (u kome je pokopana majka Ana), uz pjesmu "Kraljice neba, raduj se", proplakalo je i nebo, izlila se obilna kiša, podsjećajući mnoštvo prisutnih da smo svi u Gospodnjoj ruci. On daje da sunce grije i da kiša pada, On određuje broj godina. Dok žalimo što je vlč. Stjepan otišao prerano, apostol nas u svojoj poslanici opominje: "Jedan je dan u Gospodina, kao tisuću godina, a tisuću godina kao jedan dan" (2 Pt 3,8). A psalmist kaže: "Smrtnike u prah vraćas i veliš: 'Vratite se sinovi ljudski!' Jer je tisuću godina u očima tvojim kao jučerašnji dan koji je minuo, i kao straža noćna... Nauči nas dane naše brojiti da steknemo mudro srce" (Ps 90, 3-4.12.).

Prorok Izaija spominje se riječi Božjih: "Tješite, tješite moj narod, govori Bog naš." I mi sestre u većem broju ispratile smo na zadnje počivalište vlč. Stjepana nastojeći utješiti s. Jeronimu i tatu Slavka. Njima i svima koji su ga voljeli, sada je teško. Nedostajat će im. Bio je prijatelj i učitelj mnogima. Vjerujemo da je pred Božjim licem i njegova duša pjeva 'Aleluja' u društvu anđela i svetih.

Završit ćemo ovaj kratki oproštaj od vlč. Štefa riječima koje je na sprovodu izrekao načelnik općine Klenovnik Izidor Gladović: "... Životna staza bila ti je kratka, ali posuta velikom energijom, prijateljstvom i poštenjem, a na kraju bolom i trpljenjem. Ali ima neka moć u dobrim ljudima, jer oni su jaki i poslije svoje smrti, jer oni i dalje žive u našim mislima po svojim djelima, a najviše po dobroti srca svojega... Dragi naš Stjepane, neka ti je vječna hvala i slava, bio si na ponos cijelog Klenovnika i bila ti laka naša zagorska zemljica. Počivaj u miru Božjem!"

Sestra Jeronima ovim putem, zajedno s tatom, zahvaljuje časnoj majci s. Feliciti, kao i svim sestrama na molitvama, suosjećanju i ispraćaju na sprovodu, napose sestrama iz svoje zajednice u Zagrebu koje su je podržavale u bolesti i smrti brata Stjepana i u brizi za tatu koji je sada ostao sam. Neke svima dragi Bog bude nagrada.

s. R.M.

“Pastiri se zatim vratiše slaveći i hvaleći Boga
za sve što su čuli i vidjeli kako im je bilo rečeno” (Lk 2, 20).

Isusovim rođenjem poklonjena nam je Očeva ljubav.
To je poticaj da i mi poput jednostavnih pastira pohrlimo
i svima donesemo vijest o novorođenom Kralju koji donosi mir i ljubav.
Otvorimo svoja srca i pružimo svoje ruke onima koji iščekuju Spasitelja.

SRETAN I BLAGOSLOVLJEN BOŽIĆ I NOVU GODINU,
žele poglavari i sestre iz Kuće matice.
Čestitkama se pridružuju mons. Gabrijel Bratina
i vlč. Marijan Benković, upravitelj župe.

“Svjedoči to nam ovaj dan,
Što sviće svake godine,
Od Oca da si došao
Otkupitelj nam jedini.”

Neka nam Otkupitelj i naš jedini prijatelj o svom rođendanu obnovi vjeru, nadu i ljubav u svoju tajnu prisutnost među nama i neka nas njegov Duh potiče da živimo u istini i pravednosti što je uvjet mira koji su anđeli navijestili ljudima - nama.

S ovim mislima želimo svima SRETAN I RADOSTAN BOŽIĆ
I BLAGOSLOVLJENU NOVU 2010. GODINU.

Lijepo vas pozdravljaju sestre
iz samostana Presv. Srca Isusova u Rijeci.

U tajni Božića, Dijete Isus uputio se i došao do svakog ljudskog srca, osobito do naših vrhovnih poglavara, sestara, prijatelja, dobročinitelja i darovatelja našeg
Ženskog učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić,
i na naše molbe, želje i čestitke Njemu za sveti rođendan,
pružio svima osobno svoju moćnu božansku ručicu, blagoslovio ih i nagradio svakom radošću i milošću, nebeskom i zemaljskom,
to mole, žele i čestitaju
SRETAN BOŽIĆ KAO I BLAGOSLOVLJENU NOVU 2010. GODINU,
učenice, djelatnici i sestre redovnice iz Doma Riječke Majke.

“Svim na zemlji mir, veselje,
Budi polag Božje volje.
To sad nebo navješćuje
I glas s neba potvrđuje.”
(Božićna pjesma)

Novorođeno Dijete Isus, koji je došao čovjeka otkupiti i spasiti,
ispunio i nas sve dane našega života radošću i mirom.
Neka nas prati Božji blagoslov tijekom 2010. godine.
SRETAN I BLAGOSLOVLJEN BOŽIĆ I NOVU GODINU,
časnoj Majci i svim sestrama naše Družbe, žele sestre iz Crikvenice.

Dočekajmo i proživimo Božić kao Marija koja je povjerovala što joj je bilo rečeno.
Njezino velikodušno “DA”, Njezina raspoloživost u službi,
Njezina radost i vjernost govore o Njezinoj duši.
Neka nas Bogorodica Marija ovog Božića dovede do novorođenog Djeteta.
SRETAN BOŽIĆ I U NOVOJ GODINI BOŽJI BLAGOSLOV
svim sestrama žele sestre iz Otočca.

”Pastiri pronađoše Mariju, Josipa i novorođenče gdje leži u jaslama” (Lk 2,16).
Pohitimo i mi u tišinu Betlehemske špilje,
pred svetohranište i pronađimo Isusa, Mariju i Josipa.
Isusovo mjesto u Božiću našeg srca nemojmo ničim izvanjskim zamijeniti.
Pridružimo se anđelima u klanjanju i pjevanju neizmjerne Božjoj ljubavi.

SRETAN BOŽIĆ I BLAGOSLOVLJENU NOVU GODINU,
č. Majci, poglavarima i svim sestrama,
žele sestre i studentice iz samostana u Zagrebu na Laščinskoj.

*Veselje ti navješćujem, puče kršćanski.
Jerbo se kralj u Betlemu rodi nebeski.*
(Božićna pjesma)

Sretan i blagoslovljen Božić i blagoslovljenu novu 2010. godinu,
poglavarima i svim sestrama, te čitateljima *ND*,
žele sestre iz Slatine.

Čestitkama se pridružuju župnici u Slatini:
mons. Vladimir Škrinjarić, župnik župe Sv. Josipa i
Ivica Razumović, župnik župe Bl. Ivana Merza.

“Za tu ljubav, milo Dijete,
što da Tebi damo mi?
Srdašca ti naša evo,
o Isuse, primi ih!

Puna sreće dolaze ti,
lete s pjesmom radosnom;
S Ocem, s Duhom slava tebi,
mladom Kralju prenilom!

Hvaljen, slavljen od svih bio
na nebu i zemlji svoj,
Sav svijet vazda zahvaljivo
Majci tvojoj prečistoj.”
(Božićna pjesma)

Časnoj majci s. Feliciti Špehar, preuzvišenom nadbiskupu Devčiću,
svim sestrama, prijateljima i dobročiniteljima, našoj rodbini i
svim čitateljima *Naše Družbe*,
Čestit Božić i blagoslovljenu novu 2010. godinu,
žele sestre iz Neussa.

*Oj Pastiru svih pastira k nam obrati se.
Dođosmo, donijesmo, sebe tebi žrtvovati
tebe Bože darivati, slatki Isuse, pomiluj nas sve.*

Hvala ti, Isuse, što si baš mene izabrao i poslao da te svojim životom,
riječju i žrtvom pronosim onima koji te traže.

SRETAN I BLAGOSLOVLJEN BOŽIĆ
našim poglavarima i svim sestrama
žele s. Valentina i s. Dragomira iz Omišlja.

Novorođeni Kralj neka ispuni naša srca svojom svjetlošću,
radošću i mirom da njegovom ljubavlju živimo svoje zvanje u djelotvornoj ljubavi.
Sretan Božić i blagoslovljenu novu 2010. godinu
žele svim sestrama i čitateljima *ND* sestre iz Nadbiskupskog doma u Rijeci.

“Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu - slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca - pun milosti i istine” (usp. Iv 1,14).

Radujmo se rođenju našeg Spasitelja, dopustimo da se nastani u nama i među nama te nas obdari radošću i veseljem, svojim svjetlom i božanskim životom.

SRETAN BOŽIĆ I SVAKIM BOŽJIM BLAGOSLOVOM ISPUNJENU NOVU GODINU,
napose zdravlje našoj s. Amaliji i svim bolesnim sestrama,
žele sestre i biskup mons. dr. Mile Bogović
sa suradnicima i djelatnicima iz Biskupskog doma u Gospiću.

Na putu s Marijom doživljavamo najveći ispit ljubavi.
Neka jaslice našeg vlastitog siromaštva budu uvijek spremne kad Isus pokuca!
Radosno iščekivanje žele svim sestrama i čitateljima *Naše Družbe* sestre: Rozalija i Anita iz Pazina.

“Djetešce nam se rodio
U jasle se položilo.
Isuse mileni, Bože moj,
Srce ti dajem da sam tvoj.”
(Božićna pjesma)

Bog se želi i danas roditi u svakom ljudskom srcu.
Primimo ga i poklonimo mu se kao anđeli i pastiri i kraljevi.
ČESTIT BOŽIĆ I BLAGOSLOVLJENU NOVU GODINU,
žele sestre iz Doma pastoralnih susreta u Lovranu.

*Zato svi njemu dare nosimo
i milost ovu od njeg' prosimo...*

Pomozi mi novorođeni Kralju
da budem dar za druge sada i cijelu 2010. godinu.
Čestit i blagoslovljen Božić svim sestrama,
žele sestre iz Bogoslovnog sjemeništa “Ivan Pavao II.”:
Viliberta, Flavija, Hermina, Josipa i Stjepanka.

“Živite kao djeca svjetla;
plod se svjetla, naime,
sastoji u svakoj vrsti dobrote,
pravednosti i istine”(Ef 5, 8-9).

Ispunjeni svjetlom božićne noći krenimo k braći i sestrama i svojim životom naviještajmo neizmjernu ljubav koju nam je poklonio Bog kada se utjelovio i boravio među nama.
Blagoslovljene božićne i novogodišnje blagdane,
žele s. Regina i s. Bonislava iz riječke katedrale Sv. Vida.

“Ne bojte se! Evo javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod!
Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj - Krist, Gospodin” (Lk 2, 10).

Slavimo veliko otajstvo obnavljajući spomen Isusova rođenja.
Sama Očeva ljubav kao zraka sunca spustila se na našu Zemlju i obasjala nas novim Svjetlom.
Hodeći u toj svjetlosti u svakom čovjeku prepoznajemo brata i sestru kao sinove i kćeri rođene iz Očeve ljubavi. Neka to bude naša stvarnost, a ne tek želja.
Sretan i blagoslovljen Božić i Novu godinu, žele sestre iz Kraljevice.

“Radujte se narodi, kad čujete glas,
da se Isus porodi, u blaženi čas.”
(Božićna pjesma)

Pohrlimo i prepoznajmo Božji znak:
Dijete i njegovu ljubav koju nam uvijek iznova daruje svojim dolaskom k nama.
Sretne božićne i novogodišnje blagdane, žele sestre iz Dobrinja.

Poglavarima, dragim sestrama u Domovini i inozemstvu,
kao i svim čitateljima “ND”,
blagoslovljene, radosne i mirom ispunjene božićne
blagdane
i obilje Božjeg blagoslova u Novoj godini,
žele i pozdravljaju sestre iz Grižana.

“Kada dođe punina vremena, odasla Bog Sina svoga: od žene bi rođen, Zakonu podložan da podložnike Zakona otkupi te primimo posinstvo” (Gal 4,4-5).

Neka nam srce bude spremno primiti Sina Božjega, njegovo posinstvo, osjetimo one osjećaje koji su prožimali Presvetu Djevicu i svetog Josipa u betlehemske štalice te slavimo Božić, božićne i novogodišnje blagdane u radosti vjere.

SRETAN BOŽIĆ I SRETNU I BLAGOSLOVLJENU NOVU GODINU,
žele i čestitaju sestre Vinka i Velimira, župnik pop Antun Luketić
i župni vikar don Anđelko Kaćunko iz župe Gospić.

Neka se raduje nebo i kliče zemlja, jer rodio nam se Spasitelj!
Poglavarima, svim sestrama i dobročiniteljima Družbe, čestit Božić i blagoslovljenu Novu godinu,
žele s. Imelda i vlč. Mate Pavlić, župnik iz Lipe.

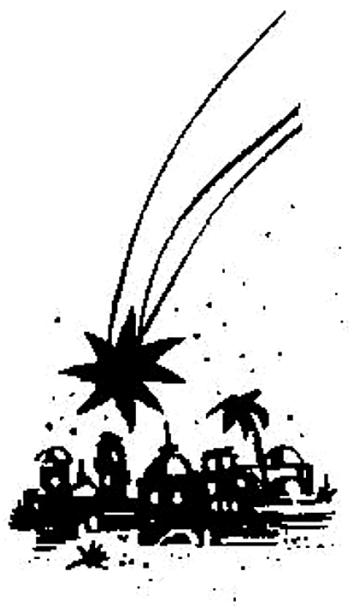
“Pojavila se doista milost Božja, spasiteljica svih ljudi” (Tit 2,11).

Sam Bog je k nama sišao kao malo Dijete.
Pohrlimo i mi k jasicama i u Djetetu prepoznajmo
Božju ljubav prema svima nama.
Uzvratimo ljubav za Ljubav.
Čestit Božić i novu 2010. godinu,
žele sestre iz Ogulina.

“Svjetlo istinsko, koje prosvjetljuje svakog čovjeka, dođe na svijet” (Iv 1,9).

Kralj velik je rođen među nama, Sin Božji u svemu nama jednak osim u grijehu.
Zaputimo se i mi u Betlehem, potražimo ga, jer je on prvi nas potražio.
Poput jednostavnih pastira i mi mu se poklonimo kao Emanuelu.
Sretan Božić i blagoslovljenu novu 2010. godinu, žele sestre iz Slunja.

PRILOZI

SV. FRANJO ASIŠKI I MAJKA MARIJA KRUCIFIKSA KOZULIĆ

Predavanje održano na XXV. redovničkom tjednu

(Zagreb, 18. rujna 2009.)

Majka Marija Krucifiksa Kozulić bila je osnivateljica i graditeljica karitativno-socijalnih ustanova u Rijeci i Utemeljiteljica autohtone hrvatske redovničke zajednice Družbe Sestara Presvetog Srca Isusova krajem 19. stoljeća. Majka Krucifiksa je sav svoj život posvetila odgoju i obrazovanju siromašne djece i ženske mladeži.

Kraj 19. i početak 20. stoljeća opečaćen je pobožnošću prema Presvetom Srcu Isusovu i obnovom Trećega reda sv. Franje.

Marija Kozulić potječe iz poznatog roda brodovlasnika i kapetana lošinjskih Kozulića koji su se početkom 19. stoljeća preselili u Rijeku na Sušak. Kozulići su uglavnom bili trećoredci i poznati crkveni dobrotvori riječkih redovnika.

Marija Kozulić rođena je 20. rujna 1852. u Rijeci u uzornoj kršćanskoj, bogatoj i brodovlasničkoj obitelji, od oca Ivana Mateja Kozulića i majke Katarine r. Supranić. Školovala se u Rijeci i Goriciji u Italiji, bila je učiteljica dječjeg vrtića i glazbe. U svojoj je obitelji primila dobar ljudski i kršćanski odgoj. I Marijini roditelji su bili trećoredci. Marija je stupila u Treći red 4. siječnja 1877. i položila zavjete 22. veljače 1878. uzevši ime s. Eleonora u svetištu Majke Božje Trsatske.¹ Dakle, Marija je u svojoj mladosti duhovno formirana u krilu franjevačke obitelji.

No, kakvo je nadahnuće i koju je ulogu sv. Franjo Asiški imao u Marijinu kasnijem životu kad je postala redovnicom i Utemeljiteljicom, donijet ćemo samo na temelju izvornih dokumenata; prvo, Konstitucija Udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova koju je osnovao 1879. u Trstu kapucin fra Arkandeo iz Camerina (1821.-1900.); drugo, Konstitucija Družbe Kćeri Presvetog Srca Isusova koja je nastala iz spomenute Udruge i treće, iz Marijinih spisa.

Marija Kozulić, aktivna članica Udruge

Godine 1879. Marija se iz obiteljskih razloga preselila u Trst i postala je članicom Udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova.

Udruga Kćeri Presvetog Srca Isusova je imala sva obilježja javnog vjerničkog društva u Crkvi. Konstitucije je za Udrugu napisao spomenuti kapucin o. Arkandeo, a odobrio ih je 1882. tršćansko-koparski Ordinarijat. Svrha Udruge je bila vjerska pouka djece, posebno siromašne i napuštene u svjetlu pobožnosti Presvetom Srcu Isusovu. Sve članice Udruge prema Konstitucijama morale su biti franjevačke trećoredice. No, da bi postale punopravne članice najprije su morale položile zavjete Trećeg pokorničkog reda sv. Franje.²

Blagdani i sveti zaštitnici Udruge bili su: Presveto Srce Isusovo, Bezgrješno Začeće Djevice Marije, sv. Josip, sv. Franjo Asiški zaštitnik Udruge i bl. Margareta Marija Alacoque.³ Kad je fra Arkandeo osnovao Udrugu Kćeri Presvetog Srca Isusova, odmah je planirao i utemeljenje redovničke zajednice.⁴

1 Usp. *Protocollum, Personale Fratrum et Sororum Tertii Ordinis Poenitentium*, Instituti A Serafico Patriarcha S. Francisco Assisi. Provinciae Fiumano -Tersuctanae, Restaurato anno 1861., 2, redni br. 14.

2 *Costituzioni per le ascritte al pio Sodalizio delle Figlie del Sacro Cuore di Gesu*, 1892., 5.

3 Usp. *Costituzioni*, 1892., nav. dj. 4.

4 Usp. *Isto*, 19, br. 14.

Marija je deset godina u Trstu, kao članica Udruge, bila u službi siromašnih i napuštenih djevojčica poučavajući ih u vjeri, a skrbila se i za bolesne i umiruće. Prije povratka u Rijeku čvrsto je odlučila da će svoj život posvetiti siromašnoj djeci i ženskoj mladeži.

Utemeljiteljica redovničke zajednice u Rijeci

Marija Kozulić se vratila u Rijeku 1889. i nastavila svoje djelovanje kao što je radila u Trstu. Bila je ravnateljica riječkog ogranka Udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova, pod vodstvom o. Arkandela. Godine 1893. fra Arkandeo je već napisao Pravila i Konstitucije za redovničku zajednicu u Rijeci. Konstitucije Družbe su ostvarenje programa fra Arkandelova života i u njih je unio duh i duhovnost svoga vremena i potrebe Crkve, te naravno franjevačke elemente duhovnosti.

Godine 1895. Marija je najprije još kao laikinja osnovala i izgradila u Rijeci Zavod Presvetog Srca Isusova za siromašnu djecu i mladež i dječji vrtić. Kasnije je spomenuta Pravila i Konstitucije svojeručno prepisala i proširila uz pomoć fra Arkandela, i dostavila ih senjsko-modruškom biskupu Antunu Mauroviću, koji ih je odobrio 6. srpnja 1899. godine. Time je osnovana na hrvatskom tlu u Rijeci, nova Družba posvećena Presvetom Srcu Isusovu. Tako je laička udruga Kćeri Presvetog Srca Isusova, zapravo trećoredska zajednica, prerasla u redovničku zajednicu. Marija je obukla redovničko odijelo i položila svete zavjete 8. svibnja 1904. uzevši ime Krucifiksa (Raspeta). Godine 1914. Majka Utemeljiteljica je otvorila sirotište Sv. Josipa u Risiki na otoku Krku, gdje je i sama bila na neki način prognana 1916. iz Rijeke, zbog nacionalne podijeljenosti u samom gradu, i među riječkim klerom. Tu je ostala u službi siromašne djece tri i pol godine.

Karizma Majke Krucifikse i karizma Družbe

Karizma Majke Krucifikse je ista karizma Družbe. U temelje Družbe ona je utkala svoje autentično nadahnuće i iskustvo duhovnog i apostolskog života u Udruzi. Svojim životom i djelom ona se stavila na stranu siromašnih i napuštenih i time se radikalno, čitavim svojim bićem opredijelila za nasljedovanje Krista siromašnog i predanog u Očevu volju, odrekavši se svakog posjedovanja i navezanosti na zemaljska dobra. Svrha Družbe je identična onoj u Udruzi: odgoj i obrazovanje djece, osobito siromašnih.

Prema Konstitucijama osnutka Družbe iz 1899. blagdani Družbe su Presveto Srce Isusovo, Bezgrješno začecje, sv. Josip, sv. Franjo Asiški, sv. Antun Padovanski i sv. Margareta M. Alacoque.⁵ Obrazac zavjeta u Konstitucijama glasi: "...Zavjetujem se Bogu Svemogućemu, Bl. Djevici Mariji, patrijarhu sv. ocu Franji... itd."⁶

Majka Utemeljiteljica je imala pet duhovnika i ispovjednika od kojih su četiri franjevca i jedan isusovac. Duhovnike je mijenjala zbog njihovih premještaja, ali i zbog svoje duboke težnje za vjerskim i duhovnim životom. Bez sumnje je da su njezini duhovnici utjecali na njezin život i djelo, a pod vodstvom kapucina, fra Arkandela, postala je redovnicom i utemeljiteljicom Družbe.

Duhovnost Družbe je bitno kristocentrična i marijanska. Utemeljiteljica ju je sažela u tri riječi: "Jaslice, križ, euharistija. To su tri čuda ljubavi." To je duhovnost utjelovljenja, duhovnost križa i euharistijska duhovnost a sve je to objava neizrecive dobrote i ljubavi Božjega Srca, koju je Majka životom radosno naviještala, izbavljajući druge iz duševnih i materijalnih patnji. Štovala je osobito Bl. Dj. Mariju i svako je svoje djelo i Družbu stavila pod zaštitu Bezgrješne Djevice. Molitva u životu Majke Krucifikse je svakodnevni kruh, i u njoj se ogleda velika mističarka. Gotovo su sve

⁵ Usp. *Regola e Costituzioni delle Figlie del Sacro Cuore di Gesu*, 1899., 76-77.

⁶ Usp. *Isto*, 188.

njezine molitve ujedno i pjesme. Ona je raspjevana marijanska, a možemo reći i franjevačka duša. Čujmo samo isječak njezine zahvale, odnosno himne poslije sv. pričesti: “Blažene li mene, kako sam sretna! Našla sam svoju Ljubav; sjedinjena sam sa svojim Bogom, već ga nosim u svom srcu. Zbog ovog uzvišenog događaja nek se zajedno sa mnom raduje priroda... Kako li je divno lice Gospodnje za kojim čeznem. Nema zvijezde u svemiru koja bi se mogla usporediti s njegovim sjajem. Ah, tko ga nosi u srcu, ima ga u grudima, mora ga ljubiti iznad svega. Blažene li mene, našla sam svoje Blago...!”⁷ Mnogi su sveci i kršćanski mistici bili miljenici Majke Krucifikse, a među njima i sv. Franjo Asiški, komu se često utjecala za zagovor i jednostavno govorila, molimo se “našem sv. ocu Franji.”⁸ O siromaštvu i potrebi odricanja u svakom danu, izrekla je potvrdu riječima sv. Franje mističnim stavom prema svemu: “Blažen onaj komu nije ostalo ništa da dâ caru carevo i Bogu što je Božje.”⁹ Krajem 1919. Majka Krucifiksa se bolesna vratila iz Risike u Rijeku. Umrula je na glasu svetosti 29. rujna 1922. govoreći kako to samo sveci mogu reći: “Rado ostavljam zemlju jer sam izvršila svoje poslanje.”

Hrvatska Družba Sestara Presvetog Srca Isusova

Nakon D’ Annuncijske okupacije Rijeke, godine 1920. dolazi do podjele Družbe na talijansku i hrvatsku zajednicu. Sestre Hrvatice su morale prebjeći u Kraljevinu Srba, Hrvata i Slovenaca.

U Crikvenici su se osamostalile uz potporu crikveničkog župnika mons. Antuna Rigonija i književnika Vladimira Nazora. Crkveno odobrenje za svoje djelovanje dobile su od senjsko-mo-druškog Ordinarija 1927. uz nalog da žive prema Pravilima i Konstitucijama, odnosno karizmi Družbe u Rijeci kojoj su pripadale. Godine 1934. postale su zajednica biskupskog prava. Svi su samostani hrvatskih sestara u Crikvenici, Zagrebu i Slatini sve do iza Drugoga svjetskog rata bili i zavodi za siromašnu djecu. Godine 1948. kada je Rijeka vraćena matici zemlji Hrvatskoj, sestre Talijanske su otišle u Italiju, a sestre Hrvatice su se vratile u Rijeku, ali su im komunisti kuće oduzeli i kasnije nacionalizirali.

Poslije Drugoga svjetskog rata komunistički režim je i našoj Družbi kao i svim redovničkim zajednicama u novoj državi onemogućio da se bavi odgojnim i karitativnim djelovanjem. Stoga su sestre bile primorane prihvaćati rad u crkvenim ustanovama i na župama kao i mnoge redovničke zajednice u Hrvatskoj i B i H. Mjesni su Ordinariji, pod čijom je upravom Družba bila, 1945. i 1964. izmijenili neke paragrafe u Konstitucijama. Time su izmijenili izvornu karizmu Družbe, te su tako izostavili i sve elemente franjevačke duhovnosti.

Družba je 1992. postala Družbom papinskoga prava. Demokratske promjene u domovini otvorile su i nove mogućnosti djelovanja Družbe i vraćanju k izvornom poslanju, duhu i karizmi svoje Utemeljiteljice, za koju se priprema postupak za proglašenje blaženom i svetom.

Iz iznesenoga pregleda o životu i djelu naše Utemeljiteljice Majke M. Krucifikse Kozulić, i nastanku Družbe Sestara Presvetog Srca Isusova, na temelju izvornih dokumenata, jasno se vidi da je Majka Krucifiksa u svom duhovnom životu bila usmjerena i formirana u krilu franjevačke obitelji, odnosno franjevačke duhovnosti, te da se franjevačka nit duhovnosti jasno prepoznaje i u nastanku i životu Družbe.

s. Dobroslava Mlakić

7 *Sveščić*, III, 2.

8 *Isto*, III, 3.

9 *Spisi*, sveščić II, 3.

OD ODOBRENJA DO PREPORUKE

ŠTOVANJE SRCA ISUSOVA U DOKUMENTIMA CRKVENOG UČITELJSTVA

Jedna od najraširenijih pobožnosti u Zapadnoj Crkvi 19. i 20. stoljeća bila je pobožnost Srcu Isusovu.¹ Biblijski i liturgijski pokreti pridonijeli su, s jedne strane, napuštanju tradicionalnih oblika te pobožnosti, a s druge strane njihovu biblijskom utemeljenju. U praksi ta pobožnost nailazi na prigovore koji je označavaju neprikladnom za naše vrijeme² ili se ona prakticira u tradicionalnim oblicima koji odbijaju interes vjernika. **Ukoliko tražimo neposrednije razloge koji su doveli do zamiranja te pobožnosti, možda je jedan od najglavnijih što se tu pobožnost među vjernicima širilo kao isključivo temeljenu na privatnoj objavi sv. Margareti Mariji Alacoque.³ Ipak ta pobožnost ima dugu crkvenu tradiciju, biblijsko utemeljenje i preporučana je u mnogim crkvenim dokumentima.** U ovom tekstu cilj mi je iznijeti neke misli iz dokumenata crkvenog učiteljstva koji upućuju na pobožnost Srcu Isusovu.

Na zahtjev poljskog episkopata i rimske Nadbratovštine Presvetog Srca papa **Klement XIII.** (1758.-1769.) dana 6. veljače 1765. godine dopustio je liturgijski blagdan s *oficijem* i *misom* u čast Presvetog Srca Isusova poljskom narodu kao i spomenutoj bratovštini, odobrivši *Dekret Svete kongregacije obreda*, izdan 26. siječnja iste godine. Ta povlastica vrijedila je samo za Poljsku i Rim. **Pio VI.** (1775.-1799.) postupno je dopuštao biskupijama slavlje blagdana. Godine 1856. papa **Pio IX.** (1846.-1878.) uveo je liturgijsku proslavu blagdana Srca Isusova na zahtjev francuskog episkopata za cijeli katolički svijet nakon gotovo 100 godina od objava Margareti Mariji Alacoque koju je beatificirao 1864. Između ostalog potvrdio je i udrugu Apostolata molitve.⁴

Papa **Lav XIII.** (1878.-1903.) napisao je prvi službeni dokument o posveti Srcu Isusovu, encikliku *Annum Sacrum*, 25. svibnja 1899.⁵ Enciklika govori o posveti, osobnoj i cijelog ljudskog roda povodom slavlja Sv. godine 1900., te izlaže teološke temelje posvete, smisao i opravdanje toga čina. Enciklika potom objašnjava da se ta posveta duguje Kristu, Otkupitelju ljudskoga roda, za ono što je on u sebi i za ono što je učinio za sve ljude. Budući da u Presvetom Srcu vjernik susreće simbol i živu sliku neizmjerne Kristove ljubavi koja sa svoje strane potiče na uzajamnu ljubav, on ne može ne zamijetiti potrebu osobnog sudjelovanja u djelu spasenja. Ovako shvaćenu posvetu treba staviti uz bok misijske djelatnosti same Crkve. Preporučujući posvetu svim ljudima, papa je predstavio posvetu ljudskoga roda Srcu Isusovu kao vrhunac i krunu svih počasti koje su se običavale iskazivati Presvetom Srcu, te je dao novo usmjerenje i smisao toj pobožnosti koju su već kroz dva stoljeća prakticirali pojedinci, skupine, biskupije i narodi.⁶

1 U Hrvatskoj se ta pobožnost širi napose od 18. stoljeća. O razvoju i značenju te pobožnosti u Hrvata od 18. stoljeća do dvadesetih godina našeg stoljeća vidi: M. KORADE, Razvoj i utjecaj pobožnosti Srcu Isusovu na vjerski život u Hrvatskoj, u: *Kateheza* 17 (1995.) 2, str. 120-139.

2 Najčešći prigovori pobožnosti Srcu Isusovu sentimentalnost i tjelesnost simbola srca, izjednačenje s ostalim pobožnostima, promicanje tzv. pasivnih kreposti putem pokore i naknade, šutnja Drugog vatikanskog koncila o toj temi, te nezainteresiranost današnjeg čovjeka za crkvene pobožnosti. Usp. B. NAGY, vidici u štovanju Srca Isusova, u: *Obnovljeni život* 53 (1998.) 3, str. 339-340.

3 Usp. I. FUČEK, Što je sa štovanjem Srca Isusova? u: *Obnovljeni život* 54 (1999.) 2, str. 272.

4 Usp. M. MARQUIS, *Spiritualità del Cuore di Cristo*, Milano, 1986, str. 21-103.

5 Usp. LAV XIII, *Annum sacrum* encyclical of pope leo xiii on consecration to the sacred heart, in <http://www.vatican.va/holy_father/leo_xiii/encyclicals/documents/hf_l-xiii_enc_25051899_annum-sacrum_en.html> (1.7.2009.)

6 U Hrvatskoj je sljedeće, 1900. godine bila pokrenuta inicijativa da se hrvatska mladež posebno posveti Srcu Isusovu. Za blagdan Srca Isusova 1900. godine 160.000 hrvatskih mladića i djevojaka posvetilo se Srcu Isusovu. Tom prigodom objavljena je i brošura pod naslovom "Slavlje hrvatske omladine na osvit novoga stoljeća" u kojoj se detaljnije obrazlaže smisao posvete i način njezina obavljanja. Usp. B. NAGY, Stota obljetnica posvete hrvatske mladeži Srcu Isusovu 1900. godine, u: *Obnovljeni život* 55 (2000.) 2, str. 233-247. Opširnije vidi u: A. PUNTIGAM, *Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova, Spomenica-Budnica*, Zagreb, 1901.

Od 1899. do Prvog svjetskog rata pobožnost Srcu razvija se oko slika Krista Kralja proslavljenog, te se proširuje posvećenje obitelji kao reakcija na laicizam. Papa **Pio X.** (1903.-1914.) ohrabruje na prakticiranje pobožnih vježba zadovoljštine i promovira pobožnost euharistijskom Srcu Isusovu. Papa **Benedikt XV.** (1914.-1922.) daje smjernice o toj pobožnosti u dvama pismima, ocu P. M. Crawleyu gdje opisuje uvjete posvete obitelji i pariškom nadbiskupu povodom posvete bazilike Srca Isusova. Pored toga odobrava dekretom misu i oficij euharistijskom Srcu Isusovu, te proglašava 1920. godine svetom M. M. Alacoque i u testu dokumenta kanonizacije navodi dvanaest obećanja Srca Isusova priznajući po prvi puta vrijednost pobožnosti devet prvih petaka.⁷ Kad je utemeljio *Euharistijski dječji križarski pokret* dodao je i prijedlog o obiteljskoj posveti Srcu Isusovu.

Papa **Pio XI.** (1922.-1939.) preuzima tekst posvete od pape Lava XIII. i određuje 1926. godine da se ona moli na blagdan Krista Kralja kojeg je ustanovio 11. prosinca 1925.⁸ Poznata je njegova izjava da u znaku Presv. Srca pronalazimo: "kompendij katoličke vjere i normu savršenog života".⁹ U enciklici *Miserentissimus Redemptor* obrađuje prikladnost štovanja Srca Isusova, a napose posvetu i naknadu kao glavnu temu i opću dužnost vjernika.¹⁰ Ova dva čina priznati su kao karakteristične oznake pobožnosti Srcu Isusovu. Ta enciklika smatrana je "magna charta" pobožnosti do 1956. kada **Pio XII.** (1939.-1958.) izdaje novu encikliku koja je uravnotežila sve aspekte pobožnosti Srcu Isusovu. U enciklici *Haurietis Aquas*, koju je napisao o stotoj obljetnici proglašenja blagdana Srca Isusova obvezatnim u Crkvi, papa odgovara na prigovore, predrasude i zablude o toj pobožnosti, oslanjajući se na izjave i dokumente pape Lava XIII. i Pia IX.¹¹ Potom utemeljuje štovanje Srca Isusova u biblijskom, patrističkom i teološkom pogledu, opisuje gradualni razvoj te pobožnosti i potiče na njezino širenje. Ta je enciklika htjela prevladati, između ostalog, dualizam liturgije i pobožnosti izazvane liturgijskim pokretom.¹²

Još kao mladi svećenik papa **Ivan XXIII.** (1958.-1963.) bio je učlanjen u *Svećeničku kongregaciju Srca Isusova*, apostolskoj poslanici kojom štovanje Predragocjene Krvi Kristove pridružuje štovanju Imena Isusova i Srca Isusova piše: "pravedno je također da cvjeta sličan sklad među različitim pobožnostima, tako da ne bude suprotnosti ili razdvajanja između onih koje se poštuju kao temeljne i kao one koje više posvećuju, a u isto vrijeme među osobnim i drugotnim pobožnostima neka prvenstvo u poštivanju i praksi imaju one koje bolje naglašavaju univerzalnu ekonomiju spasenja koju je izveo jedan Posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, koji sebe samoga daje kao otkup za sve."¹³ Od njega sazvani **Drugi vatikanski sabor** (1962.-1965.) nije ni u jednom dokumentu rekao nešto o štovanju Srca Isusova, iako je bila predlagana ta tema. Prema zaključku Karla Rahnera

7 LAV XIII, *Ecclesiae Consuetudo*, in AAS 12 (1920.), str. 503.

8 PIO XI, *Quas primas*, :http://www.vatican.va/holy_father/pius_xi/encyclicals/documents/hf_p-xi_enc_11121925_quas-primas_it.html (25.8.2009)

9 Usp. A. MARRANZINI, Cinquantennio dell'enciclica Haurietis Aquas di Pio XII sul culto al Cuore di Gesu, u: *Rassegna di teologia* XLVII (2006) 6, str. 896.

10 Usp. PIO XI, Lettera enciclica *Miserentissimus redemptor* del sommo pontefice sull'atto di riparazione al Sacratissimo Cuore di Gesu, u: http://www.vatican.va/holy_father/pius_xi/encyclicals/documents/hf_p-xi_enc_19280508_miserentissimus-redemptor_it.html (12.5.2009)

11 Usp. PIO XII, *Haurietis Aquas*, *Libreria Editrice Vaticana – Segretariato nazionale dell'Apostolato della preghiera*, Roma, 2006. hrvatski prijevod u: *Vjesnik Đakovačke biskupije*, 1/1957, 13-15; 2/29-32; 3/46-48; 4/62-62; 5/74-76; 6/94-96; 7/8/116-120; 9/132-133.

12 Liturgijski je pokret središte kršćanske pobožnosti postavio u vazmeno otajstvo i u tom su se svjetlu nastojale nanovo utemeljiti sve pobožnosti. Jedan od prvih teologa koji je pokušao utemeljiti pobožnost Srcu Isusovu u tom smislu bio je H. Rahner. On je povezujući tumačenja tekstova Iv 7,37-39 i Iv 19,34 s tumačenjima crkvenih otaca htio dokazati kako je to *uskrsna pobožnost*, tj. kako: "štovanje Srca Isusova nije ništa drugo do okretanje tajni Uskrsa i da se stoga posve odnosi na jezgru kršćanske vjere". Ipak, tadašnji kardinal J. Ratzinger prigovorio mu je da posebnost te pobožnosti u vazmenom otajstvu treba još pojasniti. Usp. J. RATZINGER, *Gledati Probodenoga. Pokušaji duhovne kristologije*, Verbum, Split, 2008, str. 51-53.

13 Usp. IVAN XIII, *Inde a primis*, u: http://www.vatican.va/holy_father/john_xxiii/apost_letters/documents/hf_j-xxiii_apl_19600630_indeaprimis_it.html (1.9.2009) S talijanskog preveo Mato Balić, Družba Misionara Krvi Kristove, Zagreb, 2000.

šutnja Sabora utemeljena je u naravi pobožnosti Srcu Isusovu koja se kao i sve ostale ne može institucionalizirati, narediti ni manipulirati, nego je prepuštena slobodnom djelovanju Duha i otvorenosti srca vjernika.¹⁴ Ipak u koncilskoj konstituciji o svetoj liturgiji *Sacrosanctum Concilium* čitamo nekoliko općenitih indikacija. Prva je da Sabor daje punu legitimnost i “neliturgijskim” oblicima kulta (SC, 10). Pobožne vježbe kršćanskoga puka (*pia populi christiani exercitia*), ili ono što u najširem – iako ne sadržajno preciziranom – smislu označavamo “pučkom pobožnošću”, imaju vlastito mjesto u duhovnom iskustvu Crkve. U saborskoj konstituciji o liturgiji pobožne se vježbe kršćanskoga puka dakle “veoma preporučuju” ali ih je potrebno urediti prema pojedinim liturgijskim vremenima da budu u skladu sa svetom liturgijom, od nje, na neki način, proizlaze te narod k njoj vode (SC, 13).

Crkveno učiteljstvo izrazilo se i o štovanju Srca Isusova i u postkoncilsko vrijeme, štoviše odmah po završetku Koncila. Papa **Pavao VI.** (1963.-1978.)¹⁵ u apostolskom pismu *Investigabiles Divitias Cristi* o spomenu 200. obljetnice ustanovljenja blagdana Srca Isusova potiče:

“Budući da je Presveto Srce Isusovo ‘žarko ognjište ljubavi’, simbol i izrazita slika one vječne ljubavi, kojom je *Bog tako ljubio svijet, da je jedinorođenoga svoga Sina dao* (Iv, 3,16), uvjereni smo da će te pobožnosti uvelike pridonijeti, da do u dubine istražujemo i shvaćamo bogatstvo božanske ljubavi. Isto se tako nadamo, da će svi vjernici u tom crpiti sve veću snagu, da odlučno usklađuju život sa Evanđeljem, da marno popravljaju svoje vladanje i da zapovijedi božanskog zakona provode u život. Želimo prvenstveno, da se Presvetom Srcu Isusovu - čiji je najveći dar Euharistija - iskazuje sve veće štovanje primanjem toga Presvetog Sakramenta. (...) To nam se, eto, čini najzgodnijim načinom, da se štovanje Presvetog Srca, koje je kod nekih - sa žalošću to velimo - ponešto popustilo, sve više oživi, i da tu pobožnost i štovanje svi smatraju izvrsnim i okušanim oblikom prave pobožnosti, koja se u ovo naše vrijeme, osobito prema propisima II. vatikanskog sabora, traži prema Isusu Kristu, *kralju i središtu sviju srdaca, koji je glava tijela Crkve... početak, prvorođenac od mrtvih, da u svemu bude prvi* (Kol 1,18) A budući da Sveti sabor toplo preporuča ‘pobožne vježbe kršćanskoga puka, osobito ako se vrše po naredbi Apostolske Stolice’ (II. vatikanski sabor, *Konstitucija o sv. bogoslužju, br. 13*), čini se da ovu pobožnost treba više naglašavati od ostalih, jer se sva, kako spomenusmo, sastoji u klanjanju i u pružanju zadovoljštine Isusu Kristu, i usko je povezana s Presvetim otajstvom Euharistije, *po kojem se, kao i po ostalim činima svete liturgije, postizava ono Kristovo posvećenje ljudi i slavljenje Boga, prema kojem se, kao prema svojoj svrsi, stječu sva druga djela Crkve* (II. vatikanski sabor, *Konstitucija o sv. bogoslužju, br. 10*)”¹⁶

Iste godine u pismu *Diserti interpretes*, koje je upravio poglavarima ustanova koje nose ime Srca Isusova, papa govori o aktualnosti i značenju te pobožnosti u duhu Drugog vatikanskog koncila.¹⁷

Papa **Ivan Pavao II.** (1978.-2004.) mnogo je napisao o pobožnosti Srcu Isusovu od prvog nagovora, pa prve enciklike *Redemptor hominis*,¹⁸ do posljednjeg poziva vjernicima, da Marijinim očima kontempliraju misterij milosrdne ljubavi Srca Isusova, u govoru za Kraljice neba 2005. koji je bio pročitao nakon njegove smrti.¹⁹ U **enciklici** *Dives in misericordia* ističe: “Čini se da Crkva osobito ispovijeda i štuje Božje milosrđe kada se obraća Kristovu Srcu. Naime, približiti se Kristu u otajstvu njegova Srca omogućuje nam da se zaustavimo na onoj točki - u neku ruku središnjoj, a istodobno i najpristupačnijoj na ljudskoj razini - objave milosrdne ljubavi Oca, koja je bila središnji sadržaj

14 Usp. K. RAHNER, *Sluge Kristove. Razmatranja o svećeništvu*, Sarajevo, 1978, str. 61-62.

15 Papa Pavao VI. izabran je na blagdan Srca Isusova 1963. godine za papu.

16 PAVAO VI, *Investigabiles Divitias Cristi*, u: http://www.vatican.va/holy_father/paul_vi/apost_letters/documents/hf_p-vi_apl_19650206_investigabiles-divitias_hr.html > (11.10.2009)

17 Usp. PAOLO VI, "Diserti interpretes" Lettera ai superiori maggiori degli istituti religiosi che prendono nome dal Cuore di Gesù, u: <http://www.floscarmeli.org/modules.php?name=News&file=article&sid=14> (12.10.2009)

18 Usp. IVAN PAVAO II, *Redemptor hominis*, u: http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/encyclicals/documents/hf_jp-ii_enc_04031979_redemptor-hominis_it.html > (29.7.2008)

19 Usp. C. DRAZEK, *Il cuore di Gesù nell'insegnamento del Papa Giovanni Paolo II*, AdP, Roma, 2005.

mesijanskog poslanja Sina Čovječjega”.²⁰

U apostolskoj pobudnici, *Familiaris consortio*, ča obiteljima pobožnost i posvećenje Srcu Isusovu,²¹ u pobudnici *Reconciliatio et paenitentia* poziva na obraćanje Srcu Isusovu kao “rječitom znaku Božjeg milosrđa, koje je naknada za naše grijehе, mir i pomirenje naše”.²² Poticao je sve kršćane da razmatraju *Litanije Srca Isusova* kad je u nedjeljnim nagovorima uz molitvu *Andeo Gospodnji* upućivao prigodna razmišljanja o pojedinim zazivima.²³ Nije moguće navesti sve dokumente o ovoj tematici koji se nalaze u njegovim govorima svećenicima, redovničkim zajednicama, propovijedima, hodočašćima u Paray-le-Monial 1986. Na dan kanonizacije isusovca o. K. Colombiera, duhovnika M. M. Alacoque i širitelja pobožnosti Srcu Isusovu, papa je izjavio:

“U jednom razdoblju kontrasta između revnosti jednih i ravnodušnosti ili nereligioznosti mnogih, predstavlja se pobožnost usredotočena na Kristovu čovječnost, na njegovu nazočnost, na njegovu milosrdnu ljubav i na njegovo oprostjenje. Poziv na zadovoljštinu, naknadu karakterističan za Paray-le-Monial može biti različito shvaćen, ali u biti radi se o grešnicima koji su svi ljudi i koji su pozvani da se vrate Gospodinu, taknuti njegovom ljubavlju. ... Ako ima solidarnost u grijehu, ima također solidarnost u spasenju. Svačiji prinos učinjen je za dobro sviju. ... Za današnju evangelizaciju Srce Kristovo treba biti priznato kao srce Crkve. Ono zove na obraćenje i pomirenje, poziva na život po blaženstvima duže ... Ono ostvaruje toplo zajedništvo članova jedinog tijela. Ono, Srce, dopušta da se prijanja Radosnoj vijesti i da se prihvate obećanja vječnoga života. To je ono koje šalje u misije.”²⁴

Posebno je važna njegova poruka o stotoj obljetnici posvete ljudskog roda Srcu Isusovu od 11. lipnja 1999. u kojoj, između ostalog, ističe:

“U tom štovanju vjernik potvrđuje i produbljuje prihvaćanje otajstva Utjelovljenja, koje je učinilo Riječ solidarnu s ljudima, i koja je svjedok da ih Otac traži. Ovo traženje rađa se u Božjoj intimnosti, koji ‘ljubi’ čovjeka ‘vječno u Riječi i u Kristu ga želi uzdići na dostojanstvo posvojenog sina’ (*Tertio millenio adveniente*, 7). Istodobno pobožnost Kristovu Srcu istražuje otajstvo Otkupljenja, da bi otkrilo dimenziju ljubavi koja je nadahnula njegovu žrtvu spasenja. (...) Sva pobožnost Srcu Isusovu u svakom svome obliku jest duboko euharistijska: izražava se u pobožnim vježbama koje potiču vjernike da žive u skladu s Kristom, koji je blaga i ponizna srca (Mt 11, 29) i produbljuje se u adoraciji. Ona se ukorjenjuje i nalazi svoj vrhunac u sudjelovanju u svetoj misi, nadasve onoj nedjeljnoj, gdje srca vjernika ujedinjena bratski u radosti, slušaju riječ Božju, uče da zajedno s Kristom izvrše prikazanje sebe i cijeloga svojega života (*Sacrosanctum Concilium*, 48), hrane se na pashalnoj gozbi Tijela i Krvi Otkupiteljeve, i dijeleći potpuno ljubav koja kuca u njegovu Srcu, nastoje biti uvijek više evangelizatori i svjedoci solidarnosti i nade.”²⁵

Papa **Benedikt XVI.** još kao kardinal održao je predavanje prigodom dvadesetpete obljetnice enciklike *Haurietis Aquas* u Toulousu 1981. godine pod naslovom: “O pashalnom otajstvu kao korijenu i objektu dubljeg štovanja Srca Isusova”. On vidi utemeljenje štovanja Srca Isusova u kontemplaciji Isusove tjelesnosti, tj. otajstvu njegova utjelovljenja, muke i uskrsnuća. U pismu vrhovnom

20 Usp. IVAN PAVAO II., *Dives in misericordia*, u: http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/encyclicals/documents/hf_jp-ii_enc_30111980_dives-in-misericordia_it.html (12.7.2008), Usp. Pastores dabo vobis, Vita consecrata, Redemptoris donum, Ecclesia de Eucaristia.

21 Usp. IVAN PAVAO II., *Familiaris consortio*, u: http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/apost_exhortations/documents/hf_jpii_exh_19811122_familiaris-consortio_it.html (28.8.2008)

22 Usp. IVAN PAVAO II., *Reconciliatio et paenitentia*, u: http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/apost_exhortations/documents/hf_jp-ii_exh_02121984_reconciliatio-et-paenitentia_it.html (28.8.2009)

23 Usp. IVAN PAVAO II., *Litanije Srca Isusova. Razmatranja*, s.c.e, Zagreb, 2002.

24 B. NAGY, *Pobožnost Srcu Isusovu - ima li budućnosti u suvremenom svijetu?* u: http://www.ffdi.hr/mep/07-srce_isusovo/srce4.htm (21.7.2008.)

25 IVAN PAVAO II., *Poruka za stotu obljetnicu posvete svijeta Božanskom Srcu Isusovu 1899-1999*, u: http://hr.wikisource.org/wiki/Pismo_pape_Ivana_Pavla_II_o_Srcu_Isusovom (30.7.2008.)

poglavaru Družbe Isusove prilikom 50. obljetnice enciklike *Haurietis Aquas* 15. svibnja 2005. kao Papa donosi i tri aktualna pogleda štovanja Srca Isusova:

- 1) *Spoznati Božju ljubav u Isusu Kristu,*
- 2) *Iskusiti Božju ljubav upravljajući pogled na Srce Isusa Krista,*
- 3) *Živjeti sukladno s ljubavlju koju smo iskusili i svjedočiti je,* te posebno ističe:

“Riječi proroka Izaije – ‘S radošću ćete crpsti vodu iz izvora spasenja’ (Iz 12, 3) – na početku su enciklike kojom Pio XII. podsjeća na prvo stoljeće otkako je po čitavoj Crkvi raširen blagdan Presvetoga Srca Isusova – danas, 50 godina kasnije, ništa nisu izgubile od svojega značenja. Promičući štovanje Srca Isusova, enciklika *Haurietis Aquas* potiče vjernike da se otvore otajstvu Božjem u njegovoj ljubavi, dajući se njome preobraziti. I nakon pedeset godina ostaje aktualna zadaća kršćana da nastave produbljivati svoj odnos sa Srcem Isusovim tako da u sebi ponovno oživotvore vjeru u spasenjsku Božju ljubav, prihvaćajući je uvijek bolje u svoj život.”²⁶

Nauk učiteljstva stječe se u enciklici *Deus caritas est* čije je šte Kristov probodeni bok. Papa citira i nadopunjuje prvu encikliku o štovanju Srca Isusova: “Štovanje ljubavi koja je postala vidljivo u otajstvu Križa, a ponazočena u svakom euharistijskom slavlju, pravi je temelj, jer mi možemo postati osobe kadre ljubiti i predati se (usp. *Haurietis Aquas*, 69), te postati sredstvo u Kristovim rukama: jedino tako možemo biti uvjerljivi navjestitelji njegove ljubavi. Takvo otvaranje Božjoj volji, ipak se ima obnavljati svakoga trenutka: “Ljubav nikad nije ‘gotova’ i potpuna”.²⁷ U *Angelusu* na svetkovinu Presv. Srca Isusova, 1. lipnja 2008. papa nas podsjeća:

“Svakoj je osobi potrebno neko ‘središte’ vlastitoga života, izvor istine i dobrote iz kojega može zahvatiti u različitim životnim situacijama i u teškoćama svagdašnjice. Svatko od nas, kad zastane u tišini, ima potrebu da osjeti ne samo otkucanje vlastitoga srca, nego, još dublje, otkucanje pouzdane prisutnosti, spoznatljive osjetilima vjere, a ipak mnogo stvarnije: prisutnosti Krista, srca svijeta.”²⁸

U ovom kratkom nizanju samo nekih dokumenata crkvenog učiteljstva, tj. papa, o štovanju Srca Isusova može se primijetiti kako učiteljstvo tu pobožnost zasniva na objavljenim istinama i središnjim otajstvima vjere. Ona je u učiteljstvu do pape Pija IX. bila sve više prepoznata i priznavana, a naučavanje Pija X. i Benedikta XV. o pobožnosti Srcu Isusovu bilo je samo potvrda prethodnog. pape Pia XI. posveta i naknada su izdvojene kao karakteristične crte te pobožnosti. Enciklika *Haurietis Aquas*, pape Pia XII. dala je višestruko utemeljenje pobožnosti Srcu i u Katekizmu Katoličke Crkve je citirana kao temeljni dokument o toj temi.²⁹ *Drugi vatikanski sabor jasno je pozvao na usklađivanje pobožnosti s liturgijom Crkve na što je pozivao i papa Pavao VI. Sluga Božji Ivan Pavao II. napose je pridonio razvoju nauke o štovanju Srca Isusova, a sadašnji papa i svojim enciklikama upotrebljava simbologiju Srca Kristova kao središte povijesti spasenja. Najnoviji Direktorij za pučku pobožnost* definira pobožnost Srcu Isusovu kao “bogoštovni prijevod naviještenog pogleda u probodeni bok”.³⁰ U tom kratkom izričaju kao da se sažimlje nauk učiteljstva i posljednji pozivi papa da se ta pobožnost obnovi, a glede vanjskih oblika nije isključen neki novi razvoj, naprotiv danas se očekuje.

s. Marijana Mohorić

26 BENEDIKT XVI, *Graditi uljudbu Kristova Srca*, Pismo Petru Hansu Kolvenbachu, vrhovnom poglavaru Družbe Isusove, Vatikan, 15. svibnja 2006, uz 50. obljetnicu enciklike *Haurietis Aquas* 150. obljetnicu blagdana Srca Isusova, u: *Glasnik Srca Isusova i Marijina*, srpanj-kolovoz 2006, str. 3-4.

27 Usp. BENEDIKT XVI, *Deus caritas est*, u: http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/encyclicals/documents/hf_ben-xvi_enc_20051225_deus-caritas-est_hr.html (30.7.2008)

28 Usp. http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/angelus/2008/documents/hf_ben-xvi_ang_20080601_it.html (12.7.2008.)

29 Usp. KKC, br. 478; 766; 2669.

30 Usp. KONGREGACIJA ZA BOGOŠTOVLJE I DISCIPLINU SAKRAMENATA, *Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji*, Načela i smjernice, Vatikan, 17. prosinca 2001, (hrv. izdanje: KS, Zagreb, 2003), br. 167.